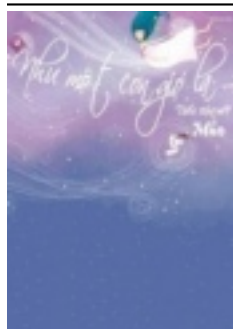

Như Một Con Gió Lạ

Contents

Như Một Con Gió Lạ	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	12
4. Chương 4	16
5. Chương 5	20
6. Chương 6	23
7. Chương 7	27
8. Chương 8	31
9. Chương 9	35
10. Chương 10	37
11. Chương 11	40
12. Chương 12	42
13. Chương 13	46
14. Chương 14	49
15. Chương 15	51
16. Chương 16	56
17. Chương 17	61
18. Chương 18	66
19. Chương 19	71

Như Một Con Gió Lạ

Giới thiệu

Một câu chuyện được viết dựa vào những kỉ niệm có thật của một cô gái tên Nguyễn. Thực tế, thú v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhu-mot-con-gio-la>

1. Chương 1

Tôi gặp Nguyên lần đầu tiên vào một ngày giữa tháng Tám. Nguyên là người khá đúng giờ. Cô ấy đứng trước cửa nhà tôi và bấm chuông vào lúc 5h chiều như đã hẹn. Ngay từ đầu tôi đã nghĩ Nguyên hợp với mấy công việc cần giờ giấc chính xác như đánh trồng trường hay gõ keng rác chẳng hạn. Chắc hẳn trường học sẽ đi vào kỉ luật hay khu phố sẽ chẳng bao giờ có rác vứt tơi tả ngoài đường vì nó luôn được thu gom đúng lúc.

- Chào anh!
- Ừ chào!
- Em đến để...
- Tôi biết. Mời vào!

Tôi sống một mình trong một căn hộ chung cư ở đường Tôn Đức Thắng. Nhà khá rộng và nhiều đồ đạc nên mẹ bảo tôi thuê một người giúp việc đến lau dọn, nấu cơm hằng ngày. Có lúc bí quá mẹ bảo hay là lấy vợ sớm? Nhưng lấy vợ về làm ô sin thì quả thật không phải một ý kiến hay ho.

- Anh Nhật ơi!
- Hử?
- Phòng em ở đâu?

Nhìn Nguyên lĩnh kinh đồ đạc trên tay, tôi hơi bất ngờ một chút.

- Hình như tôi không nói trong tin tuyển dụng là nuôi ăn ở người giúp việc?
- Ô anh bảo nấu bữa sáng, trưa, tối, giặt đồ, lau nhà, quét dọn, đổ rác... Thế cứ làm xong em lại đi về á? Đến giờ đổ rác, nấu cơm em lại phải tha xác đến á?
- Ờ thì... Đàng kia!

Chỉ vào căn phòng nhỏ nhất phía trong cùng, tôi trừng mắt nhìn Nguyên bê đồ vào phòng. Lúc đăng tin lên Timviecnhanh tôi cũng ghi đặc điểm nhân viên giúp việc một cách hơi bông đùa: Cao không dưới 1m50 không quá 1m60; Giới tính nữ; Học Đại học; ngoại hình xinh xắn; Không nói ngọng, không nói tục chửi bậy. Chẳng biết Nguyên có đáp ứng được một nửa yêu cầu không. Ngó qua đã thấy chiều cao của Nguyên hơi quá khổ cho phép, trên 1m60, ngoại hình bình thường, được cái cười tươi, nói tục chửi bậy hay không chưa biết. À, mới nghĩ thôi đã thấy nằng ta buột miệng hét “Ốt zơ phắc” trong phòng rồi. @@

Lật qua hồ sơ xem thử: Trần Thiên Nguyên, sinh ngày 29/11/1991. Đang học Thạc sĩ Biến đổi khí hậu tại Đại học Quốc gia Hà Nội. Hồ sơ cũng khá sáng sủa. Nhìn cô gái này cũng không có vẻ gì khó khăn rách rưới đến mức phải đi giúp việc kiếm tiền. Còn học Thạc sĩ cơ mà. Chả hiểu! :-|. Thôi kệ vậy. Ít ra cũng hơn là tuyển một người giúp việc nam. Sợ hấn vào nhà rồi nổi lòng tham, chém chủ nhà một nhát rồi quét sạch tài sản tẩu thoát thì xong một đời. Hoặc là vợ phải một lão gay, nửa đêm đang ngủ ngon hấn mò sang hiếp thì... nổi da gà khi nghĩ đến quá. Nhưng xã hội đảo điên này thì vụ trọng án nào cũng có thể xảy ra.

- Anh Nhật?
- Hả? Nói bé bé chút. Giật mình!
- Em xin lỗi! Nhưng nồi niêu đâu hết rồi anh?
- Ờ.. Đây!

Móc ra cho Nguyên một cái nồi con mình hay dùng để nấu mì tôm.

- Có mỗi cái này á?
- Thế còn cần gì nữa?
- Chảo? Nồi cơm điện? Nồi áp suất? Nồi nấu canh? ...

- Ồ, nồi cơm điện ở dưới tủ kia. Chảo thì ở dưới này.

Lôi ra một cái chảo cháy đen sì và cái lõi nồi cơm điện cơm mốc xanh mốc đỏ từ bao giờ. Hơi ngượng một tẹo nhưng kệ. Mấy việc này đâu phải của đàn ông.

- Anh siêu nhân thế? Cả tháng vừa rồi anh ăn mì tôm à?

- Thỉnh thoảng ăn ngoài. Trưa thì ăn ở cơ quan

- Anh đưa tiền đây cho em

- Chưa làm đã đòi lương?

- Không, đưa tiền em đi mua nồi. Em không thể rán thức ăn bằng cái chảo cháy này và nấu canh bằng cái nồi bé bằng bàn tay được.

- Bao nhiêu?

- Tùy anh. Đưa ít thì mua đồ rẻ.

Nghĩ đến những bữa cơm ngon, tôi đưa cho Nguyên 3 triệu. Nguyên lẳng lặng cầm tiền rồi đi ra cửa.

- Này cái con người kia!

Nghe tôi gọi giật giọng, Nguyên suýt ngã vì đang trong trạng thái một chân đứng thẳng một chân co lên đeo giày.

- Gì anh?

- Đi nhanh rồi nhớ quay về!

Đứng ở bếp mà tôi vẫn có thể nghe rõ ràng Nguyên vừa đeo giày vừa lẩm bẩm: “Cái lão này điên điên kiểu gì ý”. À được, chưa bước vào nhà mà đã chửi chửi. Vừa quăng đồng tiền vô dụng vào góc bếp, vừa bê mấy cái vali đồ của ô sin vào phòng rồi vứt đấy. Lát về tự mà dọn. Xong xuôi đâu đó, tôi ra phòng khách xem TV cho đến lúc có cơm ăn.

...

Cuộc sống có thêm người giúp việc cũng tốt hơn đôi chút. Sáng trưa tối đều đặn, cơm ăn ba bữa quần áo mặc cả ngày. Nguyên khá sạch sẽ và cẩn thận nên nhà cửa lúc nào cũng gọn gàng, chẳng có điều gì để phàn nàn. Tôi đi làm cả ngày. Nguyên học hầu hết vào buổi chiều nhưng luôn về trước tôi và kịp lo bữa tối. Ăn xong cô ấy dọn dẹp nhà cửa một lúc rồi chui tọt vào phòng ngủ, không hề lộ mặt ra lần nào. Tôi không bị làm phiền gì nhưng cảm giác hơi khó chịu. Thôi, ít ra cũng nên hài lòng với việc thuê ô sin mà cuộc sống riêng tư vẫn được đảm bảo.

...

Sẽ không có gì thay đổi đến mức quá đáng nếu như vào một ngày đẹp trời Nguyên không mang về nhà tôi một ...con chó. @@ Chó sạch sẽ đẹp đẽ thì không sao. Đẳng này... Nó màu đen sì, lông rụng tơi tả, trên lưng còn lộ ra một mảng thịt đỏ hồng, cổ, tai và mặt đều xước xước. Vừa mở cửa tôi đã tưởng nhầm nhà.

- Cái quái quỷ gì đấy Nguyên?

- Dạ... Chó!

- Tôi có mù động vật đâu mà không biết nó là chó?

- Thế anh còn hỏi làm gì?

- Nó ở đâu ra? Cô để ra nó à?

Nguyên nhúm mày, im lặng nhìn tôi một lúc rồi bế con chó ra phía ban công. Trong lòng vốn bức bối mấy việc ở công ty, lại thêm thái độ không tôn trọng của người giúp việc khiến máu trong người tôi như sôi ngược từ chân lên đỉnh đầu.

- Không phải cô định mang chó ghẻ về nhà tôi nuôi chứ ?

- Anh bình tĩnh em xem nào. Anh làm nó sợ đấy ?
- Nó làm tôi sợ thì có !
- Anh dị ứng với lông động vật à ?
- Ừ !!!!
- Anh đừng hét lên như thế được không ? Bảo vệ chạy lên bây giờ
- Thế thì cô mang nó ra khỏi nhà giúp !
- Vài ngày thôi. Nó đang bệnh nặng, anh có thể nhìn thấy mà...
- Để nó ở đây thì tôi bệnh !

Nguyên chẳng thèm để ý đến tôi nữa, đặt con cún vào trong cái hộp bìa các tông ở ngoài ban công, xoa xoa đầu nó mấy cái rồi đi vào rửa tay rửa soạn bữa tối. Tôi cũng chẳng hiểu nổi Nguyên đang làm gì. Thản nhiên như con diên. Nhìn thái độ mà phát bực.

- Anh đi tắm đi. Em bật nóng lạnh rồi
- Không phải nhắc !

Cầm bộ quần áo Nguyên đưa cho, làm ra vẻ rữ rữ mạnh vì sợ dính lông chó rồi đi vào nhà tắm. Thực ra nuôi thêm chó cũng không sao. Nhưng tôi thích dạng chó Nhật hoặc chó phốc, dễ vệ sinh dễ nuôi. Đằng này Nguyên lôi về một con chó ghê. Đã thế lại không xin phép trước. Cảm giác bị coi thường không thể tả được.

Vừa ăn cơm Nguyên vừa gấp thức ăn vào bát cho tôi theo kiểu hối lộ. Bình thường đĩa nào ăn đĩa đấy tự gấp tự lo. Nay lại giở chứng.

- Thôi nói gì đi !
- Nói gì ạ ?
- Không thì gấp thức ăn cho tôi làm gì ?
- Cho anh ăn !
- Tôi không ăn !
- Anh không ăn để em đổ đi.

Kì quặc. Chưa thấy thế loại giúp việc nào cãi chủ nhà nhem nhem thế này.

- Nguyên ơi !
- Dạ ?
- Cô có biết loại văn bản có tên “Đơn xin nghỉ việc” không ?

Không bỏ công dọa dẫm. Nguyên trừng mắt nhìn tôi. Tôi trừng mắt nhìn lại. Những việc làm vô tổ chức vô kỷ luật hôm nay đủ lí do để đuổi việc lắm rồi. Tôi lườm Nguyên vài giây rồi gấp thức ăn ăn tiếp, mặc kệ ô sin ngồi bần thần chống đũa hồi lâu. Lúc sau thấy Nguyên cứ ngồi mãi mà không ăn nên đành hạ giọng.

- Thôi ăn nốt bát cơm đi. Nói đùa đấy !
- Đùa thật hả anh ?
- Ờ !
- Anh không đuổi việc em à ?
- Không, nhưng cứ thế này thì trừ nửa tháng lương.
- Thế này là thế nào ?
- Đem chó ghê về nhà và nhằng nhằng cãi chủ.

- Dạ !

- Ăn thêm bát nữa đi. Đưa bát đây !

Tôi với tay giằng mạnh bát cơm đã nguội ngắt của Nguyên đổ vào nồi rồi đơm cho cô ấy phần cơm nóng hơn. Quay ra đã thấy mắt Nguyên ướt ướt. Trên thế giới này có đến 80% đàn ông rụng rời chân tay khi nhìn con gái khóc. Tôi cũng đâu ngoại lệ. Đặt nhẹ bát cơm trước mặt Nguyên rồi chọc chọc vào tay nhỏ.

- Này này, định ăn vạ hả cái con người kia ?

- Dạ không !

- Thế làm cái trò gì thế. Ăn cơm nhanh không lỡ thời sự của tôi giờ.

- Anh cho em gửi nhờ con chó mấy ngày thôi. Tìm được chủ cho nó em sẽ trả lại tự do cho anh.

- Ồ...

Nói đại đi cho Nguyên ăn cơm. Giờ mà ngồi khóc lóc năn nỉ ỉ ôi thì chắc đến đêm mất.

- Nhưng nó từ đâu ra đấy ?

- Em đi chợ thấy nó đang bị người ta trói cột rồi dùng gậy đánh. Không hả, người ta còn dội nước sôi vào lưng nó nữa.

- Thế là cô mang nó về nhà ?

- Dạ !

- Người ta cũng để cho cô mang về ?

- Em trả người ta hai triệu...

- Hả ?

- Tiền ăn ạ. Nên là mai anh phải đưa thêm tiền ăn cho em...

- Cái gì thế này ? Một ngày có biết bao con chó bị đập toét đầu rồi đem thịt. Con nào cũng cứu kiểu này thì mỗi ngày cô phải tiêu tốn đến tỉ đô la.

- Nếu có thể em sẽ làm vậy...

Tôi nhanh chóng kết thúc bữa cơm rồi ra phòng khách xem TV. Chẳng phải tôi tiếc tiền. Thích thì tôi có thể giả vờ dọa trừ lương để Nguyên đỡ áy náy. Khá ấn tượng với hành động của Nguyên nhưng lại không đồng tình 100% với suy nghĩ thiếu thực tế như thế. Bản tin thời sự hôm nay được tiếp thu lẫn lộn và rơi vãi thông tin vì thỉnh thoảng tôi lại ngó ra xem Nguyên đang làm gì. Cô ấy mang cơm thừa ra chần con chó mới mang về, ngồi mãi ở ban công chơi với nó không chịu vào rửa bát. Để phải đến hơn nửa tiếng vì xong Chap trình thời sự vẫn chưa thấy Nguyên vào. Tôi đứng dậy dọn bát đĩa, cổ tình gây tiếng động leng keng để Nguyên chú ý mà đứng dậy dọn dẹp. Nhưng leng keng leng keng mãi mà nhỏ này vẫn ngồi im. Bê đồng bát ra chậu rửa, tôi bật nước rửa tay rồi chạy ra phía ban công. In rõ trong mắt tôi là hình ảnh Nguyên ngồi ôm gối, đầu dựa nhẹ vào cửa, ngủ ngon lành. Trên hai bàn chân đang chụm lại của Nguyên là con chó nhỏ gối đầu lên đó, cũng ngủ. Hình ảnh bình yên như trong cổ tích.

Tự nhiên tôi chẳng biết làm gì. Đánh thức giấc ngủ của cả hai hay cứ để bức tranh yên bình thế này. Lúng túng mãi, đành đi vào bếp rửa bát. Công việc này nghìn năm có một. Ngày trước hiếm lắm tôi mới mò vào bếp đun nồi nước pha mì tôm, ăn xong thì quẳng đũa để cuối tuần mẹ sang dọn dẹp. Vừa nhắc đến mẹ đã có điện thoại.

- Con đây mẹ !

- Ồn không Nhật ?

- Ồn mẹ ạ !

- Người làm có trách nhiệm và giờ giấc không ?

- Có mẹ ạ !
- Có cần mẹ sang dạy thêm không ?
- Không mẹ ạ !
- Ủi thế thôi con ngủ sớm đi.

Mẹ cụp máy. Hơi hốt. Mẹ sang đây rồi nhìn thấy con chó của Nguyên chắc mẹ sẵn sàng túm gáy nó lẳng ra khỏi cửa mắt. Nhà tôi ai cũng sợ chó mèo.

Nguyên ngồi ngủ ngoài ban công gần một tiếng. Kiểu ngủ gục đến mê mệt này chỉ có những người làm việc quá sức và thiếu ngủ mới ra nông nổi thế. Mở cửa phòng Nguyên. Căn phòng ngập tràn tranh ảnh cún con với mèo con. Tôi như lạc vào thế giới động vật. Ngay cả bàn phím máy tính cũng dán đầy sticky hình mèo kitty, gối thêu hình chó con, chăn in hình mèo Mon. Nhòm qua giá sách, sách vở Nguyên hầu hết xoay quanh đến Môi trường, Khí hậu, Khí tượng thủy văn, Địa lý, Động vật... Mới chỉ tia được mấy ngăn, định mở xem cả ngăn kéo thì tiếng Nguyên làm tôi giật nảy người, đầu cộc vào cạnh bàn.

- Anh Nhật !
- Ủi ! - Tôi vừa xoa đầu vừa trả lời
- Anh làm gì vậy ạ ?
- Tìm áo khoác cho cô.
- Áo khoác em cất trong tủ quần áo cơ.
- Ai biết ? Tỉnh rồi thì vào giường ngủ đi.
- Dạ !

Nguyên bước qua người tôi rồi trèo lên giường. Đi ra đến cửa tôi vẫn cố ngoái lại chốc Nguyên.

- Trừ lương vì để chủ phải rửa bát.
- Anh cứ chịu khó bắt lỗi em nhiều thế thì cuối tháng không khéo em âm lương.

Ủi, cứ làm việc kiểu này ở chỗ khác xem. Bị đuổi luôn chứ làm gì có chuyện còn được cho ăn ngủ thế này nữa đâu. Vươn vai đi về phòng. Con chó ngoài ban công thấy tôi liền ăng lên mấy cái. Quay lại nhìn, mặt con chó như đang cười. Tính cảm ơn tao vì ày ở nhờ đây hả chó ? Cứ ăng đi. Cho ở mấy ngày thôi. Đừng có mừng vội!

Vào phòng bật máy tính xem lại tin tức trong ngày, check mail, facebook. Ngồi một lúc không muốn làm việc, tôi thử đánh tên Nguyên tìm face cô ấy. Tên Trần Thiên Nguyên hiện lên đầu tiên trong danh sách tìm kiếm. Tên cũng khá hiếm. Nguyên để avatar đơn giản, chỉ là hình ảnh khuôn mặt cô ấy lúc cười. Trông khá hiền và dễ thương. Mặt Nguyên khá tròn nên hai má hơi phúng phính. Mò xuống dưới nữa một chút, facebook của Nguyên không khác gì cái phòng ngủ của nhỏ. Ngập tràn hình chó mèo. Nhưng khác ở chỗ không phải ảnh chụp chó mèo theo kiểu nghệ thuật bằng một cái máy ảnh đắt tiền, hầu hết Nguyên đăng hình chó mèo lạc tìm chủ. Ảnh của con chó đen bóng lưng Nguyên mang về hồi chiều mới được post cách đây 3 tiếng...

“Con là Nô-Đen, con được nữ tướng cướp Khôi Lập Phương giải cứu đúng lúc người ta định đem con đi thịt! Con là con gái nên mắt như mắt nai, sống mũi đánh highlight hàng hoàng, chân dài như chân tuần lộc, đầu thon, đáng đẹp, lông tuyến như nhung. Con có đôi mắt ướt rượt, buồn buồn nhưng rất ngoan và thông minh. Thương tâm nhất là vết sẹo ngoằn ngoèo quanh cổ và một bên vai của con từ vết trói do người chủ cũ bị tâm thần trói siết con quá lâu. Con có thói dụi dằm của con gái, biết dụi đầu dựa miết vào má Miêu nếu con thấy mệt và sợ. Má Miêu không nuôi con được, mà nhìn vào mắt con là xót hết cả ruột. Con tưởng đã được đón về nhà mới hôm nay khi thấy em cún Lộc Xuân có ba mới đón về. Sáng nay bác sĩ đã cắt chỉ vết thương cho con, da đã lành, con sẽ liền sẹo, mọc lông và hứa hẹn có dáng tuyệt đẹp, chưa kể cực kì tình cảm. Khi giải cứu con, con đã bị tách khỏi người anh em cùng bầu là Nô Đốm, những ngày trong bệnh viện For Pet, con được sống kể chuồng bạn Lộc Xuân. Nay lại một lần nữa, con chỉ còn có một mình, chờ

được về nhà với anh/chị/ba/má nào thật sự thương con và đón con về nhà mới, gọi cho Khối Lập Phương số 0909*****. Các cô chú share cho con thêm cơ hội nha ! Con cảm ơn các cô chú...”

Chẳng hiểu sao khi đọc những dòng này, miệng tôi bật cười ở những đoạn Nguyên miêu tả một con chó ghẻ đẹp như Nữ hoàng, còn mắt tôi thì nặng nước. Nguyên khiến máu trong tim tôi như đông lại. Chú chó Nô Đen chính xác là chú chó Nguyên mới mang về chiều này. Đúng là nó có đôi mắt ướt rượt và buồn như mùa đông đầy tuyết. Tôi gần như điên cuồng nhấn nút kết bạn rồi nhảy vào bình luận ảnh của Nô Đen. Chỉ vèn vèn vài từ thôi.

“Để tôi nuôi, tôi tên Nhật, địa chỉ và số điện thoại tôi sẽ inbox cho bạn. Mong hồi âm sớm nhất”

Tắt máy và sắp xếp giấy tờ trên bàn làm việc. Tôi lên giường ngủ khi chưa đến 10 giờ. Tôi vốn là người dễ xúc động. Những hình ảnh lạ lẫm cứ chạy đi chạy lại trong đầu tôi. Bức tranh yên bình vẽ cô gái ngủ gục ngoài ban công bên cạnh chú cún nhỏ. Ánh đèn long lanh trong đôi mắt ướt rượt của chú chó bị đánh đập và dội nước sôi bỏng lưng, những lời cầu xin một tấm lòng nhân ái cứu mạng số mệnh bé nhỏ trên facebook của Nguyên cứ ẩn hiện trong trí nhớ. Giấc mơ của tôi hôm ấy không còn là công việc tiền bạc như mọi ngày. Là một giấc mơ bình yên hơn, ấm áp hơn nhưng cũng không kém nhói lòng. Giấc mơ về một cô gái giúp việc có đôi má phúng phính, đôi mắt sáng và nụ cười tươi, nằm cuộn tròn trong chiếc chăn màu xanh in hình mèo Mon, thỉnh thoảng cô gái lại đưa tay dụi mắt rồi mỉm cười hiền hiền...

2. Chương 2

Tôi đón ngày mới bằng nụ cười toe toét của Nguyên. Mở cửa phòng ra đã thấy cô ấy đứng đó từ bao giờ. Giật bắn cả mình. Nguyên đeo tạp dề và cầm một đôi đũa với một chiếc thìa chào tôi.

- Chúc anh Nhật một ngày vui vẻ!

- Mới sáng ra cô đã ăn nhằm phải sâu róm à?

- Dạ!

Lại còn dạ?

- Thì đi súc miệng cho trôi hết lông đi. Đứng đây làm cái gì?

- Hê hê

Điện cười khả ố không bắt gặp ở bất cứ đâu được. Đi ra nhà tắm đánh răng. Con Nô Đen sủa lên vài tiếng khi thấy bóng tôi. Đừng có nói mày biết tin tao nhận nuôi mày rồi đó chó. Mày cứ liệu hồn đấy, khỏi bệnh nhanh đi rồi tao sẽ hành hạ mày ày biết tay.

Nhà vệ sinh đã được lau chùi bóng loáng và thơm phức mùi nước rửa. Nguyên dậy lau chùi từ nửa đêm à? @@ Không phải cảm ơn theo kiểu quá khích thế này chứ. Vừa đánh răng vừa tròn mắt nhìn ngắm xung quanh. Tôi sắp điên đến nơi rồi. Dán ở phòng chưa đủ, Nguyên còn đem sticky mèo chó đi dán khắp nơi. Bàn chải của tôi cũng có hai cái hình chó con mũi hồng.

- Này cái con người kia!

- Dạ!

- Cô làm gì nhà tôi thế này?

- Em... trang trí!

- Còn không?

- Còn gì ạ?

- Còn mấy thứ này này, cho tôi xin thêm mấy cái.

- Dạ còn!!!! Anh thích hả?

- Ừ mang ra đây, dán lên cả mặt tôi đi.

- Ô....

Vừa lườm Nguyên vừa ngồi xuống bàn ăn. Nguyên im re ngồi xuống theo. Sáng nay được ăn bánh mì kẹp giò, có sữa tươi uống kèm. Mà Nguyên cũng chịu khó, không biết đi tìm ở đâu được chỗ đặt sữa tươi Ba Vì nên sáng nào tôi cũng được uống thêm cốc sữa. Chẳng bù cho ngày xưa, sáng dậy là vác xác ra ngoài ăn, chẳng biết có đảm bảo vệ sinh không mà đến nửa buổi đã đói mờ mắt

Thường thường Nguyên rất ít nói. Nếu tôi không gợi chuyện thì cô ấy có thể im lặng từ lúc mặt trời mọc đến lúc mặt trời lặn. Lắm lúc cảm giác Nguyên như Robot, chỉ biết làm những công việc nhà theo một lập trình có sẵn. Chỉ vài ngày thôi tôi đã dễ nhận ra đây là một cô gái khá già dặn và cá tính. Thích làm gì là hành động luôn, mặc kệ hậu quả sau đó là gì.

- Ăn đi. Nhìn cái gì?

- Dạ!

- Đừng dùng từ “dạ” nữa được không? Không còn từ nào khác để phản ứng lại à.

- Có!

- Thế thì dùng từ khác đi!

- Kệ mẹ tôi. Tôi thích nhìn vậy đấy!

Tôi phun hết nửa cốc sữa ra bàn sau khi Nguyên vênh mặt nói câu vừa rồi. Nguyên hốt hoảng lấy khăn lau cho tôi. Vừa lau vừa rối rít.

- Em xin lỗi. Tại anh bảo em phản kháng kiểu khác. Nên...

- Bản chất của cô là vậy hả?

- Dạ!

- Đừng có dạ nữa.

- Ờ thì... Bản chất tôi thế. Có vấn đề gì không?

- Không! Ngồi xuống ăn đi. Kệ tôi. Từ sau không cần câu nệ gì nữa. Cô cứ là cô đi.

- Cảm ơn

- Không cần. Nghe cô dạ từ sáng đến tối giả dối thế tôi tổn thọ lắm.

- Sao không nói sớm. Từ hôm tới đến giờ khó chịu thấy mẹ...

Tôi trừng mắt lên nhìn Nguyên, thấy nhỏ đã kịp lấy tay bịt miệng lại.

- Nghe thấy hết rồi!

- Ờ. Nghe thấy kệ anh.

- Bản chất cô trong sáng y như giấy than ý nhỉ?

- Tại tôi hay có nhiều việc cáu bẳn nên hay buột miệng chửi thề...

- Sửa đi!

- Sao anh vừa nói cho tôi bộc lộ bản chất mà.

- Nhưng cô là con gái. Cái gì cần thiết thì phải sửa chứ.

- Ờ. Sẽ sửa.

- Sẽ là bao giờ?

- Mặc xác tôi. Anh ăn nhanh còn đi làm! Đàn ông gì mà lảm lòi...

- Đây cái con người kia. Từ lần sau nói bé chút!!! Tôi hay bị giật mình!

Tôi với Nguyên cãi nhau ỏm tỏi cho đến hết bữa sáng. Đến khi mở cửa đi làm rồi vẫn còn nghe giọng Nguyên oang oang phía trong.

- Đi làm về thì nhớ về ngay. Ngày nào tôi cũng phải đợi anh chán thấy mồ luôn.

- Cô là mẹ tôi chắc. Là vợ tôi chắc.

- Chẳng phải. Nhưng tôi giống họ ở chỗ đều là phụ nữ. Anh tập về nhà đúng giờ khi có một người phụ nữ đợi cơm đi.

Thật hết biết luôn. Bắt đầu hối hận khi cho ô sin được bộc lộ đúng bản chất rồi đấy. Phóng xe ra đường lớn. Hà Nội vào giờ đi làm luôn tắc cứng trên mọi ngã đường. Mưa !!!

- Này anh kia. Áo mưa tôi để trên giá giày dép rồi mà không mang đi à ?

- Cô hét nổ cả điện thoại rồi đấy ! Kệ tôi !

Cụp máy nhét vào túi rồi tập trung lái xe. Mưa tháng Chín... Năm nay mưa đến sớm. Vậy là tôi gặp Nguyên mới gần nửa tháng thôi. Chưa biết gì về Nguyên ngoài mấy rắc rối Nguyên đem đến mấy hôm vừa rồi, ngoài những thông tin mà chỉ cần mở miệng hỏi là người ta dễ dàng nói ình biết. Nguyên đến từ đâu, Nguyên đang làm gì, lí do gì khiến Nguyên phải đi làm thêm trong khi với bằng Cử nhân của cô ấy đã có thể có một công việc tốt hơn. Cả buổi sáng ngồi trong phòng nghe tiếng mưa rả rích, tôi không làm được gì hơn ngoài việc mò mẫm những Ghi chú, những status trên Timeline của Nguyên cả năm vừa rồi. Nghĩ ra thì tôi tự thấy tôi rảnh thật. Tự nhiên quan tâm một cô gái đến mức moi móc đủ mọi tài khoản cá nhân trên mạng để tìm hiểu cô ấy được rõ hơn. Rốt cục thì cũng chẳng tìm thêm được gì. Facebook của Nguyên như một trạm cứu hộ chó mèo thu nhỏ, hầu hết bạn bè đều là tình nguyện viên của Yeudongvat.org. Những con chó nhỏ bị đối xử tệ bạc, những con mèo con bị bỏ rơi đều được Nguyên đem về và đăng lên facebook tìm nhà cho chúng. Chẳng biết công việc này có được trả lương không. Nhưng Nguyên vẫn làm từ ngày này sang ngày khác, không có buổi sáng nào là không đăng tin tìm chủ cho chó mèo lạc. Càng đọc càng thấy chó mèo bị ruồng bỏ trên đất nước mình còn đông đúc hơn cả kiến. @@ Mọi người đều gọi Nguyên là “Nguyên Mèo”. Còn mình thì tự thắc mắc tại sao không gọi là “Nguyên...Chó” ! :-|

- Anh Nhặt !

- Giật bản mình ! Anh đã nói anh bị bệnh giật mình. Sao em cứ gọi anh giật cục như thế ?

- Em xin lỗi. Nhưng anh làm xong cuốn sách sắp giao chưa ?

- Chưa ! Đi ra ngoài. Chiều khác nộp.

Ly nhản trán nhìn tôi rồi mở cửa bước ra ngoài. Tôi lục đồng bản thảo trên bàn tìm bản thảo mới nhất cần làm rồi căng mắt ra dịch. Khoảng nửa tiếng sau thì điện thoại reo bởi tin nhắn của Ly.

- Tối em đến nhà anh nhé !

- Không ! Tối anh đi có việc.

Cổ nhản tin trả lời một cách dứt khoát để tránh việc Ly đến nhà tôi và kéo theo một vài rắc rối không đáng có. Ly là bạn gái cũ của tôi. Nhưng chúng tôi đã chia tay nửa năm nay rồi. Lý do đơn giản là không hợp nhau. Hai bàn tay lệch lạc thì nên buông ra để chúng đi tìm một bàn tay khác vừa vặn, ấm áp hơn. Nói thế nhưng không hiểu sao thời gian gần đây Ly lại quay lại bắt chuyện và làm thân với tôi như những ngày mới yêu. Cô ấy tự tiện mở cửa phòng làm việc của tôi bất cứ lúc nào và pha cà phê cho tôi bất chấp tôi có thích hay không. Tôi vốn dĩ không thích kéo lại một mối quan hệ mà tự mình đã cho nó đi vào ngõ cụt, không kể tới việc tôi và Ly không bao giờ đủ cảm thông để nuôi dưỡng một tình yêu lâu dài.

- Vậy thôi ! Để hôm khác anh nhé !

Hôm nào ? Không hôm nào hết. Ly cứ đòi đến nhà tôi tôi sẽ “đi có việc” suốt ngày như vừa rồi thôi. Hoa mắt lên vì những bản dịch, tôi lại vứt chúng sang một bên và mò mẫm vào face Nguyên. Hôm nay thứ 7 nên Nguyên nghỉ học và ở nhà cả ngày. Timeline của Nguyên vừa cập nhật status vài phút trước.

”Bé mèo mướp khoảng 6-7 tháng, bé rất tội nghiệp, bị chủ đánh đập thường xuyên. Rồi trong 1 lúc nóng giận chuyện gì đó, chủ đã trút giận lên bé bằng nước sôi, làm bé tuột hết 1/2 bộ lông, rồi còn nhấn tâm xẹt sơn lên chỗ vết thương đó nữa.

Em đã đón bé về, chăm sóc vết thương lành lặn và mọc lông lên rất đẹp. Em cũng vừa mới triệt sản bé xong (bé là con gái). Nay bé đã hoàn toàn khỏe mạnh, ngoan ngoãn, em mong tìm được một người chủ mới cho bé.”

Không hiểu sao Nguyễn ngồi ở nhà mà cứ có mèo lạc suốt vậy. Con mèo này khá lớn và đẹp. Lông sáng và sạch. Đôi mắt hiền như trẻ con. Định xem thêm nữa thì Ly lại nhắn tin giục làm xong cuốn sách. Áp lực công việc khiến đầu tôi lúc nào cũng trong trạng thái sôi sùng sục. Mà hà cớ gì Ly cứ phải thay sếp nhắc nhở tôi làm gì nếu không phải cô ấy kiểm soát nói chuyện với tôi. Xem lại face Nguyễn một lần nữa để tập trung vào công việc thì thấy có người bạn vừa post lên timeline Nguyễn một tin ngắn.

”Sáng nay con tôi nói ở ngoài đường có 1 bé chó bị trụi lông, 2 mắt đỏ, chắc là chủ đem ra đó bỏ... Tôi có nói con tôi bắt bé chó đó về để tôi đưa đi bác sỹ, nó chạy đi bắt nhưng không được, nó bảo tôi chạy ra coi, tôi cũng không bắt được, lại gần là bé đó há miệng gừ... Hiện tại bé đang nằm trước nhà ở đường Trần Hưng Đạo (khoảng giữa đường), khu vực này đang làm đường cống. Nghe người gần đó nói bé chắc bị ai bỏ, mấy ngày nay thấy đi lang thang ở đó. Tôi có đi tìm bác sỹ thú y ở gần chỗ bé, nhưng cô ấy đã khóa cửa đi vắng.

Tôi gửi kèm hình của bé đó tôi chụp bằng điện thoại.

Tôi tên Khánh, số dt 0989 *****.”

Nhìn qua ảnh thấy bé chó này thảm quá. Mắt đỏ lừ và nhiều dử mắt, chân và bụng đều trụi lông. Cả người xơ xác như vừa trải qua một trận thảm sát. Không biết Nguyễn sẽ làm thế nào với trường hợp này nữa. Tắt trình duyệt rồi quay về với công việc. Ngoài trời vẫn hơi mưa. Tiếng mưa xen lẫn tiếng xe cộ, tiếng máy in trong phòng, lẫn lộn trong tôi những suy nghĩ không đầu không cuối.

...

Chiều tan làm tôi cố gắng về sớm theo lời dặn của Nguyễn. Những đoạn đường tắc chặt cứng dễ khiến người ta cảm giác bức bối sau một ngày làm việc. Mong là Nguyễn đã nấu cơm xong và chỉ đợi tôi về là ăn.

Đập vào mắt tôi khi vừa mở cửa ra là hình ảnh con Nô Đen và một con mèo lạ đang ra sức gặm đôi giày tôi thích nhất dùng mỗi khi công ty có tiệc. Mỗi con một chiếc. Nô Đen thì cắn còn con mèo lạ thì vừa xé vừa cào. Trong khi mặt tôi thộn ra vì không hiểu chuyện gì thì thấy Nguyễn đang đeo găng tay đuổi theo một con chó khác quanh nhà. Tôi mệt đến mức không thể thốt nổi thành lời. Nhìn một lúc tôi nhận ra con mèo lạ chính là con mèo mướp mà Nguyễn đăng tin tìm chủ sáng nay, con chó Nguyễn đang đuổi là con chó đi lạc ở đường Trần Hưng Đạo.

Tháo giày đặt lên giá cao nhất rồi lết vào nhà. Nô Đen nhìn thấy tôi về biết sợ lẩn ngay ra ban công. Con mèo vẫn tiếp tục công việc cần mẫn của nó, thậm chí giờ còn lẩn la cào xé chiếc giày Nô Đen bỏ lại. Tôi thần thờ đứng nhìn Nguyễn một lúc cô ấy mới nhận ra chủ nhà đã về. Nguyễn tóm con chó trong tay rồi nhìn tôi hốt hoảng. Thật sự lúc ấy tôi chỉ muốn quăng Nguyễn ra khỏi cửa rồi dọn sạch những gì nhỏ vừa bày ra nhà tôi thôi. Nhưng nhìn khuôn mặt mướt mồ hôi và ánh mắt nửa sợ hãi nửa cầu xin của nhỏ là tôi cố giữ bình tĩnh.

- Anh về rồi à ?

- Về sớm quá hả ?

- Dạ !

- Cô đang làm cái gì đây ?

- Em xin lỗi. Em sẽ dọn ngay bây giờ. Anh đi tắm đi rồi ra ăn cơm.

Ngó qua bếp thấy vẫn lạnh tanh. Bữa tối chưa nấu một chút nào. Tự vào phòng lấy quần áo rồi đi vào nhà tắm. Tôi suýt khóc thét vì trong nhà tắm có mùi hôi khủng khiếp, lông chó lá tả khắp nơi, chỗ thoát nước còn có chất nhờn đỏ đỏ vàng vàng. Nghe tôi gọi âm lên, Nguyễn vội chạy vào cầm chổi cọ qua nền nhà tắm và luôn miệng giải thích những gì đang diễn ra.

- Em vừa tắm cho con Lem xong thì anh về nên anh chưa kịp dọn.
- Cảm ơn ! May cho tôi là không nhìn thấy nó lúc nó chưa tắm. Như này là đủ biết lúc mới mang về nó khủng khiếp thế nào rồi.
- Em xin lỗi. Anh tắm đi !
- Cô đi ra ngoài thì tôi mới tắm được chứ ? Tính tắm cho tôi luôn à ?

Nguyên nhe răng cười rồi chạy tót ra ngoài. Tôi bấm chốt cửa rồi mở nước. Đứng dưới vòi sen tẩy trôi đi hết những mệt mỏi bực dọc trong người. Nhìn mấy cái sticky mèo Kitty Nguyên dán trên bàn chải tôi bỗng dưng bật cười. Cô gái giúp việc này khó hiểu thật. Nhưng cứ thế này thì đến phải đuổi việc mất. Không thì không biết mai cô ta còn tha cái gì về nhà nữa. Nhà tôi đâu phải chuồng thú hay trạm cứu hộ động vật đâu. Hôm nào về cũng phải chứng kiến cảnh chó mèo rụng lông ghê lở hắc lờ nằm thoải lờ ở cửa hăng hái gặm giấy dép đồ đạc thì chẳng mấy chốc vì cái tiết.

Người giúp việc sửa soạn kịp bữa cơm tối trong thời gian tôi tắm. Xem ra hôm nay vì hai vị khách mới mà tôi phải ăn bữa tối đậm bạc và tẻ hơn mọi ngày. Canh xương chưa được ninh nhừ, bắp cải xào có vẻ nhũn và đậu rán hơi cháy. Cũng không phải người khó tính và cầu toàn lắm nên tôi cũng cố gắng ăn hết những gì Nguyên nấu. Trong lòng hơi buồn cười vì điệu bộ của Nguyên. Vừa ăn vừa nhìn lén tôi, lúc tôi nhìn lại thì giật mình nhìn đi chỗ khác, thì thoảng định nói gì rồi lại thôi.

- Sao thế ? Mặt tôi dính lông chó hay sao ?
 - Dạ không !
 - Nói thẳng đi. Ở cùng bao lâu nay mà chưa hiểu tính tôi à.
 - Em xin lỗi. Em sẽ đền giấy cho anh...
- Nhắc đến đôi giấy mới nhớ ra. Ngó ra phía cửa thì thấy bé mèo Mướp đã gồi đầu lên nó ngủ ngon lành. Thương xót thay cho số phận đôi giấy mà tôi thích nhất, lúc vứt bỏ nó còn không được giữ hình dạng ban đầu. Con chó gặm giấy thật, nhai bẹt hết cả mũi.
- Ồ... Tháng này âm lương rồi. Đền bằng tiền lương tháng sau nhé
 - Dạ...
 - Còn mấy con vật này tính sao đây?
 - Khi nào có người nhận nuôi em sẽ mang cho người ta ngay.
 - Tiền thức ăn cho chúng nó cũng tính vào lương cô luôn hả?
 - Dạ...
 - Dạ mãi thế?
 - Ừ thì chả tính vào lương tôi thì sao? Anh có lòng tốt nuôi chúng nó thì đã không hỏi tôi.
 - Tiền tôi kiếm được mỗi tháng trả lương cho cô mất một nửa rồi, giờ lại nuôi chó mèo nữa thì một tháng tôi uống nước cầm hơi chắc.
 - Mỗi bữa chúng nó ăn có miếng cơm. Sao anh gan tỵ tính toán với cả chó mèo thế?
 - Tôi đâu có mang nó về?
 - Thì tôi mang về. Tôi sẽ chịu trách nhiệm.
 - Thì đó. Tôi mới phải nhắc nhở cô mới là người chịu trách nhiệm về chúng nó.
 - Anh điên à? Tôi có khiến anh nuôi đâu? Anh nghĩ lại xem? Nào có vấn đề à?
 - Cô...
 - Cô cái bà. Ăn nốt đi cho tôi còn dọn. Cả ngày chạy tới chạy lui mệt mỏi bà luôn rồi.

Phát điên mất. Cứ chằm ngồi một chút thôi là thế nào cũng nổ. Nguyên như quả bom trong nhà tôi vậy. Từ lúc cho Nguyên thoải mái trong cách cư xử là chúng tôi có thể cãi nhau ầm nhà bất cứ lúc nào, bất cứ vấn đề nào. Mỗi lần như thế là mấy con vật trong nhà cứ ngồi nghiêm trang, vểnh tai, mắt nhìn chúng tôi cãi cọ, thậm chí thỉnh thoảng Nô Đen còn sủa “ăng” một tiếng phụ họa sau mỗi câu nói của Nguyên y như kiểu tán thưởng đồng tình. Còn con mèo mướp thì kêu “méo” một tiếng sau mỗi câu phản pháo của tôi như khán giả cổ vũ đả kích. Con chó mới (vừa nãy Nguyên nói nó tên Lem thì phải) có lẽ do đang bệnh nên mệt, chỉ nằm bẹp ngoài ban công héch mồm vào nhà hóng hớt chứ không có sức sủa. Mà còn chưa tính sổ Nguyên đem cái áo đồng phục bóng đá cũ của tôi ra mặc cho con chó. Trông nó không khác nào cầu thủ bóng đá vừa vào trận cải tạo do nghiện thuốc phiện quá lâu.

Bản tin thời sự hôm nay lại bị rơi rớt thông tin vì tôi mãi ngó xem Nguyên đang làm gì ở bếp. Thực tình nếu như người bình thường đã đuổi Nguyên đi ngay với những rắc rối Nguyên đem đến cho nhà người ta, nhưng tôi thì vẫn trong phạm vi chấp nhận được, một phần do tôi không phải người quá khó tính, nghĩ đến cảnh Nguyên vác đồ đạc ôm mấy con chó con mèo đang bệnh lang thang ngoài đường là tôi lại không nỡ, một phần là do tôi tò mò với cuộc sống của cô gái này. Nó chắc chắn không giống với nhiều cô gái tôi đã từng gặp, chắc chắn cũng không giống tôi. Khi tôi và mọi người đắm đầu vào vòng xoáy danh vọng, địa vị, cơm, áo, gạo, tiền... Thì với Nguyên, cho đến bây giờ tôi vẫn chưa nhìn thấy những thứ ham muốn đó. Nguyên mang đến cho tôi những điều bất ngờ đến chóng mặt, những rắc rối đôi khi gần như tắc thở vì tức giận, những cảm xúc thăng giáng như đang chơi một bản nhạc khó... Tôi không biết phải gọi những thứ đó là gì. Như một bức tranh nhiều gam màu mát mắt mà người ta muốn ngắm mãi không thôi, thậm chí muốn vẽ thêm vào nó những mảng màu tối sáng của riêng mình

3. Chương 3

Những cơn mưa đầu tiên của tháng Chín thưởng cho tôi giấc ngủ nướng tuyệt vời vào ngày Chủ nhật. Nếu không có tiếng kêu ầm ĩ của mấy con vật trong nhà có lẽ tôi đã nằm nướng trên giường cho tới chiều. Vươn vai rồi nằm xoay về phía cửa sổ. Đã hai tuần mẹ không tới thăm tôi. Chắc tại mưa khiến mẹ ngại ra ngoài. Mưa đuổi nhau ngoài cửa kính. Tôi không thích mưa cho lắm. Mưa ướt át và ồn ào, có lúc dội vào trong tôi những miền trống vắng không biết tha lời từ đâu tới. Hình như ngoài phòng khách, Nguyên có bật nhạc vài bản nhạc nhẹ.

- Anh có bị điện giật hay đột tử trong phòng không đấy?

Giọng chằm chọc gây sự của Nguyên. Không sai.

- Cô mà là hotgirl thì báo chí kiếm đủ tiền nhĩ. Ngày nào cũng có phát ngôn gây sốc.

- Giật mình. Tự đứng mở cửa bất ngờ. Phát khiếp.

- Ồ. Nghe cô gọi là muốn phi ngay ra mổ vô mặt cô mấy cái

- Mổ á? Mổ bằng gì? À, cũng dễ thôi. Mổ anh cũng nhón gớm.

- Tôi đâu phải gà hay chim đâu mà mổ bằng mổ? Tôi mổ bằng cái này này...

Tiện tay với lấy con dao trên giá bếp, tôi làm mặt hầm hầm đuổi Nguyên chạy quanh nhà. Nhìn vẻ hốt hoảng la hét của Nguyên mà cười muốn chết.

- Anh bị rồ hả Nhật? Bỏ con dao đi ngay. Ghê quá!

- Túm cô rồi đè ra sấn, sau đó mổ phanh bụng cô ra đã rồi tôi bỏ.

- Anh thần kinh à. Bỏ ngay đi. Tôi gọi công an bây giờ.

- Gọi đi. Công an đến tôi sẽ rạch mặt ăn vạ cho họ tổng cô vào tù.

- Đồ khủng! Thôi ngay đi!

Tôi đuổi Nguyên chạy thêm vài vòng nữa quanh nhà. Con Nô Đen tưởng án mạng sắp xảy ra thật hay sao mà cũng chạy theo tôi sủa nhặng lên. Con mèo mướp thì như bị điên, cứ quay vòng vòng rồi hươ hai chân trước múa múa. :-| Chẳng hiểu kiểu gì? Chỉ có con Lem vẫn giữ tư thế nằm ngoài ban công héch mồm vào

nhà hóng hót. Tâm thế kiểu “chúng mày muốn làm gì thì làm, tao chẳng quan tâm!”. Con Lem đắc đạo rồi chẳng? @.@

Tôi và Nguyên tập thể dục buổi sáng khoảng 10 phút. Cứ chạy vòng vòng như thế. Đến lúc mệt quá thở phì phò một lát rồi cất dao thì ngay lập tức bị Nguyên phi cái gối đệm ghế vào mặt.

- Anh có hay lên cơn điên thế này không hả? Nói tôi biết lịch cụ thể để tôi còn tránh.
- Có. Tôi hay lên cơn mỗi khi nghe phát ngôn gây sốc của hót gơ.
- Thần kinh! Đi đánh răng đi. Đờ răng vàng hôi nách.
- Ủa. Sao cô biết tôi hôi nách?
- Người thấy hôi mù lên sao chẳng biết.
- Cô điều toa vừa vừa thôi. Người tôi thơm thế này cơ mà. – Vừa nói tôi vừa cúi xuống vai hít hít.
- Đi đánh răng đi hộ cái. Sáng ra cãi nhau với anh mỗi mồm quá!

Vừa hớn hử bước vào nhà tắm thì khóc thét ngay được. Ngay chỗ ống thoát nước là hai bãi phân chó và một bãi phân mèo. Không biết có phải chủ huấn luyện không mà ba con đi vệ sinh thẳng hàng luôn. Mùi hôi hôi chua chua sộc lên mũi đến khó chịu.

- Cô vào kia xử lí đồng bầy nhầy của chúng nó giúp tôi ngay đi.
- Ủa có chậu sỉ ngoài ban công sao chúng nó không đi?
- Sao hỏi tôi? Chắc chúng nó bắt trước cô đấy. Mai cô phải đi vệ sinh vào chậu sỉ làm gương cho chúng nó mới được
- Anh nói linh tinh gì đấy. Tôi cầm chảo đập bệt mỗ anh bây giờ.

Ngồi xuống bàn ăn đợi Nguyên dọn dẹp nhà tắm. Không biết phải chịu cảnh này đến bao giờ. Nếu phải miêu tả Nguyên tôi chỉ có mấy từ: lộn xộn, phiền phức, rắc rối... Nhưng khó hiểu thật. Nguyên không hề có một chút khó chịu hay phàn nàn gì với những hậu quả mà lũ chó mèo gây ra. Cô ấy vui vẻ chấp nhận tất cả như cô ấy sinh ra để làm những việc đó. Tôi ngồi dựa mặt vào thành ghế ngắm Nguyên quét nhà tắm rồi làm bộ quát lũ chó vô kỷ luật. Cái cử chỉ và vẻ mặt cổ miêu tả ấy con vật hiểu mấy chậu sỉ mới là chỗ cho chúng nó giải tỏa nỗi buồn để khiến người ta phải phì cười. Quát chúng nó mãi mà chúng nó cứ tưởng đùa, cứ nhảy lên người Nguyên xua nhặng xì làm nhỏ bắt lực ngồi bệt xuống đất hét toáng lên.

- Này giúp việc, có định cho chủ nhà ăn cơm không thế?
- Đồ ăn ở bàn đấy, anh không nhìn thấy à?
- Cô lên ăn luôn đi. Ngồi ăn vạ với mấy con chó làm gì.

Nguyên xì mặt ra một lúc rồi đứng dậy rửa tay và ngồi vào bàn ăn. Tôi dậy muộn nên thức ăn hơi nguội. Nguyên đảo lại cơm rang cho tôi và làm thêm trứng ốp la. Vừa ăn vừa đọc báo xem tin tức. Dậy trưa quá nên cũng không theo dõi được thời sự buổi sáng.

- Anh tập trung vào ăn đi. Vừa ăn vừa đọc đau dạ dày.
- Này. Tôi thuê cô làm giúp việc chứ không phải làm mẹ tôi.
- Tôi bảo anh tập trung ăn thì làm đi. Tốt cho anh chứ cho tôi à.

Nói xong Nguyên giật tờ báo luôn. Tôi ngạc nhiên trước hành động ấy tới mức tròn mắt há mồm. Để cơm rơi hết từ mồm ra bàn mất. Loại giúp việc gì thế này? Không những làm loạn nhà, cãi chủ nhà mà còn dạy bảo cấm đoán chủ nữa? Định phản ứng lại thì tiếng chuông cửa làm cả hai đứa giật mình quay ra lối ra vào. Nguyên vội chạy ra mở cửa còn tôi ngồi ăn tiếp. Nhà tôi có bao giờ có khách lúc này đâu nhỉ?

- Chào anh! Anh tìm ai ạ?
- Ồ... Bạn là Nguyên à?

- A ! Anh đến đón bé Lem à ?

- Đúng rồi. Phiên bạn.

- Anh vào đi !

Khách của Nguyên. Tôi cảm thấy hơi bức. Nhà riêng hết biến thành trạm cứu hộ lại đến địa điểm giao dịch chó mèo. Sao Nguyên dám tự tiện cho người lạ địa chỉ nhà tôi thế ? Vị khách lạ đứng ngoài cửa vì “có việc phải đi ngay”. Nguyên vội lấy thùng giấy để con chó mới mang về hôm qua vào đó rồi mang ra cửa. Con Lem như nhận ra hoàn cảnh của nó nên bắt đầu có dấu hiệu phản ứng chứ không bình thản nữa. Nó ngóc đầu ra khỏi thùng các tông rồi liếm vào tay Nguyên rên ư ử. Nhìn tội tội. Nguyên ngồi dặn dò khách một lúc rồi giao Lem cho anh ta. Chàng trai này nhìn khá hiền và chừng chặc. Ăn nói nhỏ nhẹ và hành động cẩn thận. Không biết Nguyên có kiểm tra và chọn lựa chủ cho những con chó lạc không. Dù không có ý định giữ con Lem lại nhưng tôi vẫn có chút lo lắng cho số phận của nó, mong nó tìm được một người chủ tốt như Nguyên.

- Anh Minh chú ý bảo bác sĩ là tâm trạng nó không được tốt nhé. Nó hay giật mình và sợ hãi nên có thể lao vút đi đó. Anh giữ nó chắc vào.

- Ủ, cảm ơn Nguyên. Khi nào Lem ổn thì anh gọi lại nhé !

- Dạ, chào anh !

Vị khách tên Minh ra về, Nguyên đóng cửa rồi vào rửa tay và ăn nốt bữa sáng. Nhìn khuôn mặt sầu thảm của Nguyên sau khi chia tay Lem khiến tôi cũng không muốn trách cứ gì nhỏ việc cho địa chỉ nhà riêng của tôi. Vừa nãy bí mật đổi cho Nguyên phần trứng ốp la nhiều hơn, ngắm Nguyên ăn ngon lành thấy vui vui. Con Nô Đen và mèo Mướp đang đùa nhau ở ban công. Mà Nguyên lại làm mà không xin phép rồi. Quả bóng tennis của tôi Nguyên đã tự lấy tặng cho hai đứa làm đồ chơi để con mèo Mướp không vào phá tan hai cái ghế salong trong phòng khách. Tôi quay ra ăn nốt bữa sáng, vừa ăn vừa chọc Nguyên.

- Nè !

- Gì ?

- Không “dạ” nữa à ?

- Không, được đặc cách sướng quá. Phải tận dụng mọi lúc mọi nơi

- Có ai nhận nuôi con mèo Mướp chưa ?

- Có một vài người, nhưng em không tin tưởng lắm nên không nhận lời.

- Để đó nuôi đi. Cho Nô Đen có bạn.

- Thật á ?????

Nguyên đứng phắt dậy nhìn tôi, làm đổ cả ghế ngồi và văng thìa ra bàn. Tôi cũng giật mình do hành động bất ngờ quá khích của nhỏ. Trông cái dáng đứng như sắp vỡ lấy tôi ôm hôn để cảm ơn đề nghị vừa rồi. Sợ quá !

- Ngồi xuống hộ tôi đi. Trông cô ghê ghê...

- Anh nói thật chứ. ?

- Thật, trông cô ghê ghê thật.

- Không, chuyện nuôi bé mèo Mướp cơ ?

- Đùa đấy !

- Cái gì ?

Để đề phòng Nguyên có những hành động quá khích hơn thì tôi đã kịp phản ứng ngay lập tức.

- Tôi đùa thôi. Nuôi thêm con mèo thôi mà.

- Cảm ơn anh... Em không biết nói gì nữa.

- Thôi đừng nói, tôi sợ phát ngôn gây sốc lắm. Nuôi thì nuôi. Nhưng cô đừng có đem thêm con chó mèo nào về nữa đấy. Mẹ tôi thỉnh thoảng sang thăm, phiền bức lắm. Bà sợ chó mèo.

- Dạ...

Nguyên cười chúm chím cho đến lúc ăn hết bữa sáng. Tôi bảo Nguyên đi rút hộ tôi bộ quần áo. Đợi tận mưa sẽ sang thăm bố mẹ. Dù sao sang nhà thăm mẹ cũng ổn hơn việc để mẹ sang thăm và nhìn thấy lũ chó mèo Nguyên mang về.

...

Mưa làm Hà Nội sạch hơn. Không khí trong và không bụi. Tôi có thói quen lượn vòng vòng trên đường không mục đích, đến khi xăng tụt một vạch mới quay về nơi mình định tới.

Bố mẹ vẫn khỏe. Cảm ơn trời đất! Mẹ nấu bữa tối sớm hơn hai tiếng để tôi ăn và về sớm. Lớn rồi nhưng mẹ lúc nào cũng lo nếu con cái ra đường khi trời tối. Bố hỏi tôi vài việc về công việc. Mẹ hỏi về chuyện ăn uống, người làm, hỏi về cả Ly. Bao nhiêu lần tôi nhắc mẹ về mối quan hệ đã rạn nứt và đi đến điểm dừng này nhưng mẹ vẫn vờ như chưa nghe thấy. Vẫn hỏi khi có dịp và khuyên bảo khi có cơ hội. Người lớn nhiều khi có những suy nghĩ áp đặt nặng đến mức choáng váng.

Tôi rời nhà bố mẹ khi trời vừa sập tối. Không biết tối nay Nguyên ăn gì. Một mình ở nhà có chịu nấu cơm không. Rẽ qua cửa hàng Hải Hà mua vài cái bánh ngọt về tráng miệng. Chọn hai bánh hoa quả hình thuyền rồi về nhà. Lòng không khỏi lo Nguyên lại đem thêm một rắc rối nào đó khiến tôi phải khóc thét khi mở cửa.

Rẽ vào con đường nhỏ cách nhà một đoạn, tôi nhìn thấy một dáng người quen quen, không biết đang làm gì, cứ lúi húi ở cột điện bên đường. Lại gần mới nhìn rõ. Là Nguyên mà. Không sai chút nào. Nguyên đang quỳ bên cạnh cột điện, chúi đầu vào chân cột mà chọc chọc gì đó.

- Cái gì đó Nguyên?

Nguyên giật mình ngược lên. Dưới ánh đèn đường, mặt nhỏ thêm đỏ, mồ hôi thì mướt trán. Nhìn thấy tôi như nhìn thấy cứu tinh, nhỏ đứng lên cầu cứu.

- Anh Nhật có gì mèo ăn được ở đó không?

- Hử? Có bánh ngọt thôi. Đây. Làm gì thế?

- Em đi mua giấy vệ sinh, có con mèo lạc chạy loăng quăng ngoài đường, bị người ta cầm gậy xua đánh. Nó sợ quá chạy ra đây rồi chui vào hốc cột điện. Gọi meo meo thế nào cũng không ra.

Tôi bẻ cho Nguyên một mẩu bánh ngọt. Nguyên vừa meo nhẹ vừa vút vào cho con mèo trong hốc ăn. Tôi mở cốp xe lấy bộ tô vít có đèn pin rồi soi vào trong xem. Đúng là trong hốc đó có một con mèo lông vàng. Nhỏ tẹo mà dữ. Nguyên cứ thò tay vào là nó đưa tay cào phập phập. Hồi lâu Nguyên đứng dậy thở lấy hơi. Mồ hôi chảy ướt một vạt tóc bên má phải. Tôi lục túi đưa cho Nguyên một cái giấy thun tôi hay dùng buộc tập bản thảo.

- Buộc tóc lên đi.

- Cảm ơn anh. Không biết làm sao nữa. Vì bị đuổi bằng cây từ trong công trường nên sợ, đâm ra đề phòng luôn. Nằm ở trong hốc dứť khoát ko ra. Dụ cỡ nào cũng không. Còn khề khề, xù lông rất dữ dần nữa. Thò tay vô, phập luôn. Bằng mọi giá cố thủ.

Nói xong Nguyên lại cúi xuống dụ con mèo. Chạy qua chạy lại, ngồi nói chuyện với nó, dụ nó bằng mỹ nhân kế, thức ăn kế, bạn bè kế, gần 30 phút, vẫn ko xi nhê. Cũng tội Nguyên. Phía bên kia là bãi rác, bên này là cái đồng khai rình do thằng mấć dịch nào đái bậy. Thế mà Nguyên vẫn phải chịu, quỳ rạp xuống dỗ dành con mèo. Tay Nguyên xước dài mấy vết do túm mèo rồi bị cào.

Tôi bảo Nguyên đợi một lúc, chạy ra quán tạp hóa gần đó, mua một đôi găng tay khá dày. Chạy lại cột điện bảo Nguyên đứng dẹp sang bên, tôi đeo găng tay vào rồi thò tay tóm gọn con mèo nhỏ trong hốc cột điện. Lôi được con mèo ra. Nguyên vỗ lấy ngay, mặc kệ bị cắn bị cào. Vừa vuốt vuốt đầu nó Nguyên vừa dọa:

“Mày làm chị mệt quá. Về nhà chết với chị!”. Sau đó Nguyên chạy về luôn. Quên luôn tôi đứng đó như trời trồng với cái tô vít và đôi găng tay thủng lỗ chỗ. Dù vui vẻ mừng rỡ đến mức nào, cũng không nên quên ân nhân cứu mạng con mèo cũng là tôi mới phải chứ. :(.

Chạy ra xe cắt tô vít rồi phóng về nhà. Mua hai cái bánh ngọt thì dụ con mèo mất nửa cái rồi. Về nhà tôi với Nguyên chắc tranh nhau cái còn lại quá. Vừa đi vừa nghĩ xem có nên tức giận không. Con mèo con lông vằn chắc chắn Nguyên lại đem về nhà mà không xin phép trước. Lúc này gặp tôi ở đó cũng không hề ngổ lời. Vốn tôi không phải người khó tính, nhưng trong cuộc sống, và nhất là trong phạm vi gia đình - cho dù tôi và Nguyên không có mức quan hệ thân thiết như thế - nhưng sống trong một nhà, ít ra cũng nên biết trên dưới, phép tắc đúng sai để hành xử khuôn phép. Hành động tự tiện của Nguyên có lẽ tôi phải chấm dứt ngay từ bây giờ thôi, để tránh những rắc rối xảy ra sau này với cuộc sống của mình.

4. Chương 4

Trời lại bắt đầu mưa nhỏ. Tôi cảm tưởng những cơn mưa lạ đầu tiên của tháng Chín như báo hiệu trước cho tôi một điều gì đó. Tôi chưa bao giờ biết quan tâm đến gì khác ngoài công việc, vậy mà gần đây đầu óc tôi lộn lộn nhiều mớ màu, khi xám xịt khi tươi mát. Về Nguyên chẳng? Tôi cũng không biết nữa. Như đang đi lạc trên một con đường trắng xóa cát hai bên là cánh đồng hoa lưu ly. Những cánh hoa mỏng tang, nhỏ xíu, màu xanh lam. Chẳng nhìn thấy điểm dừng đâu cả, nhưng vẫn cứ đi. Đơn giản vì vẻ đẹp dịu dàng của hoa lưu ly và cái ấm áp của nắng đã khiến người ta chẳng còn lo lắng và sợ hãi gì nữa.

Phi xe về đến sân tập thể, tôi thấy Nguyên đứng đó cùng chú chó Nô Đen. Nguyên cúi xuống làm cử chỉ gì đó với Nô Đen còn Nô Đen thì cứ sủa văng lên – giống như đang nói chuyện vậy. Nguyên và Nô Đen làm âm ỹ cả một góc sân. Tôi đến gần. Đoán là Nguyên vẫn chưa lên nhà vì tôi thấy tay Nguyên vẫn ôm con mèo nhỏ vừa cứu được trong hốc cột điện. Nó lúc này đã bình tĩnh hơn, nằm gọn trong tay Nguyên, mắt trở ra nhìn con Nô Đen đang đứng sủa. Định nói gì đó với Nguyên thì nhỏ đã quay sang chỗ tôi. Nhỏ đưa cho tôi con mèo con và năn nỉ:

- Anh Nhật đem nó lên nhà cẩn thận giúp em. Em phải chạy qua đây một chút!

Chẳng hiểu có chuyện gì nữa. Nguyên dúm con mèo vào tay tôi rồi chạy đi luôn luôn. Khổ cho tôi. Con mèo dường như không thích tôi lắm, giờ tay cào cho tôi mấy nhát đau tê tái. Giận quá nên tôi bỏ nó vào cốp xe rồi đóng nắp lại. Mặc kệ nó trong đó, tôi nổ máy chạy theo Nguyên chậm chậm. Nguyên chạy nhanh lắm. Con Nô Đen chạy trước, Nguyên chạy bám ngay phía sau. Cả hai đều có vẻ vội vã. Mà tôi đang làm gì thế? Sao không đi về nhà nằm ngủ đi? Chạy theo Nguyên làm gì? Tôi bị dở à? >_

Chạy khoảng 1km, Nguyên đi chậm lại. Tôi ngoái quanh. Phía bên kia đường là công trường đang thi công. Bên này là nhà dân. Dãy nhà cấp 4 lụp xụp. Đường như công nhân dựng tạm để ở. Nguyên rẽ cỏ đi bước vào phía trong chút xíu. Tôi dừng xe đi theo. Lúc Nguyên cúi xuống trước một bức tường lưới B40 thì cũng là lúc tôi nhìn thấy những gì bên trong đã quen thuộc đối với tôi. 5 em kiki bị xích quanh năm suốt tháng ngoài trời. Ngày nào đi làm qua tôi cũng trông thấy. Trời nắng thì ko sao, trời mưa thì đứa nào cũng ướt như chuột, nằm co ro trong cái xe ngổ ngang đồ đạc. Thỉnh thoảng có đồ thừa tôi cũng chỉ chạy qua thưởng cho chúng nó được vài ba bữa. Tôi biết một bạn tên Fang ấy bé ăn gần ba năm nay, mỗi ngày chỉ có thể ăn được một khúc bánh mì. Đứng từ ngoài thò tay qua lưới B40 ném vô, có khi ném trật nó chỉ đứng nhìn khều khều mà ko ăn được. Hôm nay chẳng hiểu sao xuất hiện một cái hố nhỏ, tôi quá ko thấy đường nên bánh mì vút vào ném lọt vô cái hố, nó cứ cúi xuống cố lấy khúc bánh mì mà bắt lực. Có một con đuôi sức đến nỗi tôi hôm trước còn cho nó ăn, hôm nay đã thấy nó nằm đó chết. Không biết cách nào giải thoát cho chúng.

Nô Đen đứng cùng Nguyên ngoài tấm lưới, kêu ư ử nhìn vào bên trong. Tôi thấy loài vật có mối liên hệ tình cảm nào đó mà con người không thể hiểu. Nô Đen có đôi mắt ướt và buồn buồn, giờ lại thêm tiếng kêu rên của nó khi thấy bạn mình đã chết. Nghe là xót lòng. Nhìn Nguyên là tôi biết nhỏ muốn xé toạc tấm lưới mà lao vào bế 4 con chó còn sống về nhà. Nhưng làm sao được. Người quanh đây dữ lắm. Không cẩn thận người ta tưởng mình trộm chó, ra gô cổ mình rồi đánh chết. Tôi cầm chiếc bánh ngọt còn lại tới gần, bảo Nguyên:

- Đẹp ra đi. Tôi ném cho chúng nó ăn tạm.

Nguyên ngoan ngoan đứng dậy cho tôi lấy chỗ. Chỉ một cái bánh ngọt nhỏ chẳng vừa bụng mấy con chó đang trong cơn đói khát đến tuyệt vọng. Nhưng ít ra cũng an ủi chúng nó rằng trên đời này vẫn có người yêu thương chúng nó tới mức sẵn sàng làm bất cứ thứ gì để chúng nó có được bữa cơm hằng ngày.

- Thôi về đi. Mai qua cho chúng nó ăn tiếp!

Nguyên nhìn tôi bằng ánh mắt lạ lẫm. Lấp lánh ánh đèn in trong đáy mắt. Tôi bị lạc trong đôi mắt ấy hồi lâu. Cũng chẳng muốn nói gì nhiều nữa, tôi dắt Nguyên đi về. Con Nô Đen nhìn vào trong vườn lần nữa rồi theo hai đứa tôi ra đường lớn. Trời vẫn mưa. Nhỏ nhưng cũng đủ ướt vai áo.

Ra xe Nguyên mới sực nhớ điều gì đó. Nhỏ hỏi tôi:

- Anh để con mèo đâu rồi?

- À, suýt quên. Nhốt trong cốp xe !

- Cái gì ? Anh bị điên à ? Mở ra cho tôi ngay. Anh có biết mèo con sợ nhất là bị nhốt trong hộp tối không hả ?

Nguyên gần như hét lên, làm mấy người đi đường nhìn qua chỗ tôi tò mò. Thì mở ra thôi. Làm gì mà tự nhiên khùng lên. Nó là mèo chứ là gì. Ngày xưa bé mỗi khi mắc lỗi tôi vẫn bị bố mẹ nhốt trong phòng tối suốt. Có sao đâu ?

- Nhanh lên ! Khéo nó tắc thở chết vì anh rồi đó

- Cô từ từ xem nào. Đừng có hét lên nữa

- Anh nhanh lên đi. Đừng lằng nhằng.

Lấy chìa khóa mở cốp xe ra. Chưa kịp định thần thì con mèo nhỏ trong bóng tối lao vút ra. Vượt qua mặt tôi mà chạy. Nhanh như cắt. Vậy là sống mất nó. Nguyên nhìn theo như mất hồn. Rồi quay sang nhìn tôi thất thần. Mắt nhỏ long lên như muốn lao vào xé xác tôi vậy. Sợ thật. Sống thì đi bắt lại. Gì mà nhìn tôi căm tức như nhìn quân giặc ấy.

- Anh thấy chưa ? Tôi bắt nó cả buổi chiều nay mới được đó

- Không có tôi thì nó vẫn ở trong hốc cột điện đằng kia kìa

- Anh đừng cãi nữa. Anh đem về hốc cột điện đi rồi tôi tự bắt lại. Đừng có kể công.

- Tôi kể gì đâu. Nhưng cũng vì theo cô mà phải nhốt nó trong cốp xe.

- Tôi đâu thuê anh chạy theo tôi làm gì ? Sao không đem nó lên nhà tôi anh cũng ở quách nhà đi. Anh xem xem anh có làm gì có ích được cho tôi không ?

- Cô...

Bực lắm ! Nhưng nhìn Nguyên vừa nói vừa khóc tôi lại cố kìm lại. Khóa cốp xe rồi chạy theo hướng con mèo lông vàng vừa phi ra. Thực tình, sao nó không nhận ra nơi nào an toàn nơi nào nguy hiểm à. Nguyên vừa kêu meo meo vừa vén cỏ tìm. Con Nô Đen ngửi theo hơi rồi chạy loăng quăng. Tôi chú ý theo nó. Về việc tìm kiếm thì nên tin tưởng vào Nô Đen hơn.

Mưa ngày một nặng hạt. Bãi cỏ đã ướt sũng nước mưa. Lúc sau Nô Đen sủa văng lên ở một góc. Tôi với Nguyên chạy vội ra xem.. Dừng đèn pin rọi hết mà vẫn không thấy mèo đâu. Thò tay gạt mấy bụi cỏ vươn cao ra, lúc này thật sự là tôi có chút sợ hãi, vì cỏ um tùm, tối thui, sợ có rắn. Nhưng nhìn ánh mắt hi vọng của Nguyên, tôi lại gạt đi mà tìm kiếm tiếp. Một hồi mới thấy rõ một cái hố sâu chừng 1m đến 1m5, miệng hẹp, hố do người ta đào để đóng cọc, bên dưới là nước và rác. Không biết em mèo chạy kiểu gì mà rớt xuống đây hả trời.

Tôi và Nguyên xem xét và chia nhau ra giải cứu bé. Vì hố nằm bên trong rào chắn B40, nên một mình tôi không thể làm được gì vì không có sức vừa đẩy và giữ lưới quá lâu. Nguyên thì phải đứng giữ xe máy nổ cho có thêm đèn sáng. May sao lúc đó có một anh đi bộ đi ngang, nhìn nhìn, hỏi hỏi, Nguyên nhờ luôn. Anh dùng sức đẩy và giữ lưới, tôi dùng tay gạt cỏ ra và rọi đèn pin xuống hố. Nước đen thui. Một cảnh tượng hãi hùng. Bé mèo chỉ còn lộ được cái miệng và hai con mắt lên khỏi mặt nước, chân bám vào một cái hộp

xốp. Lâu lâu em bị chìm, rồi lại vùng vẫy ngoi lên thở, rồi lại chìm... Không có cách gì có thể với tới bé được. Sâu quá. Anh thanh niên sau khi quan sát, nhìn Nguyên lắc đầu: “Không cứu được đâu, sâu lắm”. Nguyên mặc kệ xe, chạy lại nhìn, dứt khoát: “Em đã nói là được mà!”. Tuy nói vậy, nhưng lúc đó Nguyên cũng gần như bất lực rồi. Và Nguyên gần như...sắp khóc òa lên. :(Tôi cũng thế. Vì cái gì không biết nữa. Nhưng lúc này trái tim tôi đang dội từng hồi thổn thức. Muốn cầm búa đập chát chát vào ngực cho nó dừng lại mà không thể được. Không hiểu tại sao. Tôi đứng lên bảo Nguyên. Chắc chắn !

- Cứu được ! Em bảo anh ấy ra giữ xe đi. Anh và em lôi nó lên !

- Dạ !

Nguyên dạ một cách thật lòng. Còn tôi thì vẫn khổ sở với nhịp tim của mình. Một nửa lo cho bé mèo. Một nửa lo cho Nguyên. Sợ bé mèo làm sao, chắc Nguyên cũng không sống nổi. Nhìn bé lóp ngóp, cứ sợ bé sẽ tụt chân và chìm. Lại may, có thằng bé nhà gần đó tò mò chạy ra. Nguyên bắt lấy thêm cơ hội, nhờ em vô nhà tìm cho cái cây nào dài dài. Chẳng hiểu nhà thằng nhóc làm gì mà lại có sẵn luôn cái cây dài chừng 1m5, thon gọn, ở một đầu còn có một cái móc sắt nữa. Nguyên vén cỏ cho tôi đưa cây xuống, định rằng bé sẽ bầu vào đó và tự mình kéo lên. Nhưng do bé lạnh, lại quỳnh quáng được cứu, nên cứ bầu vô là trượt rồi rớt tùm xuống.

Tôi đành đứng lên vợ bịch ni lông vớt gần đó, cột vô một đầu, rồi thả xuống lại. Lần này bé mèo lông vàng bầu vô bịch ni lông có vẻ dễ hơn. Chắc biết sắp được thoát khỏi cái hố hay sao đó, càng lúc càng kêu to và gấp, làm tôi cũng mém chút là mất bình tĩnh theo. Cứ kéo lên đến 2/3 miệng hố, bé lại loay hoay rồi rớt xuống, khiến tôi và Nguyên 2 lần cảm thấy đau thắt tim, hơi mất bình tĩnh, hơi mếu máo, vì sợ cứ như vậy hoài thì bé sẽ đuối sức và không còn giữ được cái hộp xốp và bị chìm.

Chưa kể, thằng nhóc đứng cầm đèn pin giúp, cứ thấy kéo bé mèo gần lên, em lại chìa đèn pin sang hướng khác để... vô tay nhảy tưng tưng. Mấy lần liên tục như vậy. Nguyên phải nhắc là em cầm nguyên cây đèn pin dùm chị cho đến khi nó lên tới nơi nha, thằng nhóc mới dạ dạ. Lần cuối cùng, tôi đập và giữ lưới, cậu bé phụ giữ lưới và rọi đèn pin, Nguyên từ từ kéo bé lên vừa nói vọng xuống là bé bình tĩnh, đừng quấy – mà không biết bé mèo có hiểu được không.

Thành công ! Hai mắt bé dính đầy bùn, mở không ra. Người run bần bật, nhỏ thó như một em chuột. Nguyên dùng khăn quần bé lại, ôm chặt trong lòng. Giờ thì nó đã chịu ngoan ngoãn nằm trong tay Nguyên sau những gì sợ hãi và khủng khiếp vừa qua.

Tôi cảm ơn anh bộ đội và em trai soi đèn pin giúp rồi đèo Nguyên cùng Nô Đen và bé mèo về nhà. Nguyên có bé mèo trong tay, lại quên hết bức tức mà ngoan ngoãn để tôi cầm tay dắt ra xe. Tôi biết nhỏ lúc này chỉ chú ý đến bé mèo mà chẳng nhìn đường đâu, nên dắt đi không nhỏ lao đầu vào đâu hay rơi xuống hố nốt thì khổ. Trời hơi lạnh, lại thêm ngấm mưa, tay tôi run lên, nhưng trong lòng thì vui như đang hát. Về đến chung cư, Nguyên chạy vội lên nhà, vừa mở cửa đã lao vô bật nóng lạnh tắm cho bé mèo. Còn tôi, mặc kệ quần áo ướt lướt thướt vì mưa. Lết vào sofa nằm vật ra đó. Có lẽ ngủ đi một lát. Trong đầu tôi, những dòng suy nghĩ cứ chạy ngang chạy dọc.

Nếu bạn cùng Nguyên chứng kiến cảnh bé hấp tấp bầu vùi vào bịch ni lông để được kéo lên và về mặt ngơ ngác khi bị rớt xuống lại giữa chừng, bạn sẽ hiểu rất rõ, các bé cũng cần và khao khát được sống như thế nào. Còn tôi, ngoài những thứ đó, tôi đã kịp nhận ra một sự khác lạ trong trái tim mình. Đó là những nhịp đập dữ dội khi nhìn thấy Nguyên khóc, khi nhìn thấy Nguyên dùng hết thấy yêu thương để cứu lấy những sinh linh bé nhỏ... Những nhịp đập mạnh đến mức tim tôi muốn nổ tung thành ngàn mảnh, muốn đưa tay lau những giọt nước mắt trong veo khi cô gái ấy nghẹn ứ trong bất lực, hay nắm chặt tay cô ấy dưới trời mưa ướt cho ấm áp và bình tâm hơn. Tất nhiên, tôi không dám ! Tôi chưa đủ mạnh mẽ và dũng cảm để làm điều ấy.

Thức dậy sau một đêm đi lạc trong những giấc mơ không đầu không cuối, tôi cố nghiêng người về phía cửa sổ nhìn ánh nắng để đoán biết giờ giấc. Bên ngoài hình như vẫn mưa. Không có một chút nắng nào tràn vào phòng. Rèm cửa sổ được kéo kín hơn bình thường. Hình như đã có bàn tay nào đó khác tôi thay đổi những thói quen sắp đặt đồ đạc trong phòng.

- Anh dậy rồi à ?

Tôi giật mình ngó nghiêng xung quanh. Nguyên ngồi cạnh giường tôi từ bao giờ. Mắt nhìn tôi chờ đợi câu trả lời.

- Cô đang làm gì trong phòng tôi thế ?

- Em... Em... ngồi !

Tôi ngồi bật dậy. Phía sau đầu đau buốt như bị ai đánh. Mắt hoa lên và quay cuồng.

- Anh nằm xuống nghỉ đi, em gọi điện xin phép công ty cho anh nghỉ ốm rồi.

- Ốm á ?

- Hôm qua anh bị cảm. Anh không nhớ gì à ?

- Nhớ gì là nhớ gì ?

- Ờ, không nhớ gì thì thôi. Ờ đó. Em đi nấu đồ cho anh ăn rồi uống thuốc.

Cố ngồi dậy đi theo Nguyên. Rồi chợt nhận thấy có điều gì khác khác ngay trên cơ thể mình. Tôi hét lên khi vừa kịp nhận ra.

- Cô đã làm cái quái gì với tôi vậy ?

- Làm gì cơ ? Anh thì có cái gì để em làm ?

- Thế quần áo gì thế này ?

Trên người tôi là bộ quần áo sọc dọc như của bệnh nhân tâm thần vậy, dưới chân còn đeo cả tất.

- Quần áo anh tối qua bị mưa hắt ướt hết nên em đành lấy bộ quần áo bệnh nhân này của em cho anh mặc.

- Trông thấy gớm. Mà cái gì ? Cô thay quần áo cho tôi á ?

- Không thì ai ? Con Nô Đen với con mèo Mướp chắc.

- Cái gì ? Trời ơi. Sao cô không gọi tôi dậy tự thay ?

- Anh lịm đi như chết ý ai gọi được. Anh sợ cái gì ? Em vừa nhắm mắt vừa thay !

- Lại còn nhắm mắt, nhắm mắt nhờ đụng vào thì sao ?

- Chả sao, bèo nhèo thấy gớm, ai để ý !

Nguyên bò ra bàn ăn mà cười. Còn tôi thì đỏ bừng mặt. Cứ nghĩ đến lúc Nguyên thay đồ cho tôi là muốn chạy vào phòng đóng cửa ngay. Lại còn cẩn thận đeo cho tôi đôi tất hình con gấu nữa.

- Thôi em đùa đấy. Em chỉ cởi quần áo ngoài thôi. Anh vào nhà tắm kiểm tra quần đùi thì biết.

- Khỏi nhắc. Không tôi sẽ báo công an cô xâm phạm cơ thể tôi.

- Ờ !

Nhìn cái mặt vênh, thấy ghét ! Tôi thay quần áo trong lúc Nguyên chuẩn bị đồ ăn sáng. Người vẫn hơi mệt. Không hiểu vì sao lại mệt đến mức lịm đi không biết gì như thế. Đưa tay lên trán, vẫn còn nóng. Dưới chân tôi, xuất hiện một con mèo đen lạ, có lẽ là mèo lạc Nguyên đem về, dụi dụi vào chân tôi.

- Lén vào đây từ bao giờ thế mèo lạ ? Trả tiền nhìn ngắm bo đi đi ! ^__^

Con mèo thôi dụi, ngẩng đầu lên nhìn tôi chăm chú. Miệng như nhoẻn cười. Tôi bỗng bật cười theo nó. Nhẹ nhõm khó tả. Có phải cảm giác này đã khiến Nguyên luôn sẵn sàng đem nó về nhà không. Nhẹ nhàng bế con mèo ra phòng khách, Nguyên nhìn tôi cười.

- Trời ạ ! Làm em đi tìm nó này giờ.

- Ở đâu ra đây ? Tôi mang ra xử tội cô đấy

- Con mèo mình cứu hôm qua đó. Anh đừng nói bị cảm xong quên luôn nha !

- Hả ? Con mèo đó lông vàng mà !

- Không đâu, nó lạc vào công trường xây dựng nên dính vôi rồi bụi bẩn nên nhìn nhầm đó. Em tắm cho nó xong cũng ngạc nhiên.

Hóa ra là con mèo cào xước hết tay tôi tối qua. Vậy là nhà lại có thêm thành viên mới. Nguyên dạy vật nuôi nhanh thật. Mới đặt xuống đất mà nó đã biết chạy ra ban công nhảy vào thùng bia các tông nằm cùng mèo Mướp rồi.

- Tên gì đó Nguyên ?

- Dạ... Ồ... Nusi !

- Nghe như ngu si ấy.

Nguyên cười giòn tan. Tôi cố gạt đi mệt mỏi ngồi xuống ăn sáng cùng Nguyên. Ngoài cửa sổ mưa vẫn rơi nặng hạt, nhưng nụ cười của Nguyên đã kéo nắng ấm tràn về đủ một góc nhỏ của Hà Nội nơi chúng tôi đang ngồi. Cô gái giúp việc này nhanh nhẹn hơn tôi tưởng tượng. Đến mẹ cũng không kịp nghĩ đến việc gọi điện đến công ty xin phép cho tôi nghỉ ốm mà Nguyên giúp tôi hoàn thành hết những gì cần thiết. Lòng ấm áp lạ. Vừa ăn vừa ngó trộm Nguyên. Nguyên ăn nhanh hơn mọi người, vừa ăn vừa đọc sách. Bữa trước mới mắng tôi không được đọc báo khi ăn mà nay lại làm trái lại rồi.

- Học hành có ổn không Nguyên ?

- ... Hả ? ...

Nguyên nghẹn cơm mãi mới trả lời được. Tôi nhìn điệu bộ của Nguyên mà muốn ngoác miệng cười.

- Tự nhiên anh hỏi gì lạ vậy ?

- Hỏi thế có gì lạ.

- Ồ... Lạ !

- Thì thôi, không cần trả lời đâu.

Nguyên ăn nhanh bữa sáng rồi xin phép đi học. Tôi gạt gù vờ không quan tâm. Nguyên dặn tôi uống thuốc, ra ban công chào mấy người bạn nhỏ của cô ấy rồi chạy đi cho kịp bus. Tôi đứng dọn qua bát đĩa vừa ăn rồi ra ghế nghỉ. Mèo Mướp nhìn thấy thế rón rén bước tới gần, ngó nghiêng thăm dò một lúc xong trèo tốt lên bụng tôi nằm. Láo thật ! ^.^ Tôi vuốt tai mèo Mướp một hồi thì Nusi cũng mon men đi tới, nhảy lên vai tôi dụi nhẹ. Lúc sau Nô Đen cũng không chịu nằm yên trong ổ, chạy vào nằm ngay dưới ghế cạnh tôi. Tôi cười mãi thôi. Không hiểu sao nữa. Cứ khúc khích đến mức mèo Mướp nằm trên bụng phải cào cào đe dọa. Nusi thấy vậy cào lại mèo Mướp mấy phát, hai đứa cứ cào nhau trên người tôi. Nô Đen thì thoảng ghéech đầu sủa vài tiếng như nhắc nhở hai bạn trật tự.

Tôi cười ! Tay phải vuốt đầu mèo Mướp, tay trái đặt gối cho chắc hơn rồi nhắm mắt lại. Lần đầu tiên tôi ngủ, không vùi mình trong chăn, mà vẫn thấy ấm !

5. Chương 5

Nếu Nô Đen không dùng hai chân trước với lên ghế và đập đập vào vai tôi thì tôi cứ lịm trong giấc mơ mãi mà không nghe thấy tiếng chuông đang reo lên một cách vội vã. Ngược nhìn đồng hồ. Hơn 10h sáng, nếu Nguyên về thì đã tự vào nhà. Chắc có khách. Cố gượng mình dậy đặt mèo Mướp và Nusi xuống ghế để ra mở cửa. Sau cánh cửa là một vị khách tôi không có cảm tình lắm !

Ly nhìn tôi hồi lâu, không thấy tôi phản ứng gì nên cô ấy tự lách qua tôi mà vào nhà. Cô gái phiền phức ! Đến đây để làm gì không biết ! Tôi miễn cưỡng đóng cửa rồi vào nhà theo Ly. Nô Đen sủa lên vài tiếng chào người khách lạ. Ly nhún mặt lại khi nhìn thấy chó mèo trong phòng tôi.

- Anh lôi chúng nó từ đâu về vậy ?

- Mua về nuôi cho vui !

- Xấu xí bẩn thỉu và hôi hám không thể tả được.

Ly làm tôi hơi bực mình. Việc cô ấy đến nhà tôi một cách bất chợt và tự tiện vô nhà đã khiến tôi không hài lòng rồi, thêm giọng điệu khó chịu đó nữa. Tôi vào phòng khách rót nước rồi hỏi Ly :

- Em qua đây có việc gì không ?

- Em đến thăm anh.

- Anh khỏi rồi ! Em có thể về được

- Sao anh cứ giữ thái độ đó với em thế ?

Ly ngồi xuống ghế cạnh tôi. Tôi tránh sang một bên với điều khiển bật Ti vi

- Anh Nhật !

- Vậy em muốn anh làm thế nào ?

- Em đáng ghét thế à ?

- Ừ !

Ly định nói gì đó nhưng chợt hét lên một tiếng. Tôi quay sang thấy cảnh ly sẵn tay hất Nusi xuống đất khi bé trèo lên đùi Ly nằm. Vợ chạy ra xem Nusi có va vào đầu, xây xước gì không rồi ngược nhìn Ly.

- Nó còn bé tí thế này mà em hành động như thế à ?

- Nó cào xước váy em rồi. Đồ động vật bẩn thỉu.

Tôi không muốn nói với Ly thêm một câu gì nữa. Chợt nhận ra một điều khá đơn giản. Nếu tôi được phép chọn lựa, chắc chắn tôi sẽ chọn một cô gái biết yêu chó mèo. Nhìn hành động vừa rồi của Ly tự nhiên tôi tưởng tượng ra trái tim có một góc méo mó của cô ấy.

- Anh có đói không ? Em nấu cơm giúp anh nhé !

Nói xong Ly đứng dậy đi vào bếp. Nô Đen vừa chạy theo bước chân Ly vừa sủa vang nhà. Chắc nó biết vị khách này không được dễ chịu cho lắm. Để tránh cho Nô Đen bị Ly đối xử như vừa làm với Nusi, tôi gọi Nô Đen lại gần tôi, vỗ nhẹ lên đầu an ủi nó. Không nghĩ ra cách nào để Ly phải về nên đành im. Nhưng thực tình tôi không muốn Ly ở nhà tôi tới lúc Nguyên về. Ly thường có cách cư xử trẻ con, vô lý, không suy nghĩ và tự tiện quá đáng. Mặc dù chia tay lâu rồi nhưng cô ấy vẫn ảo tưởng rằng tôi còn tình cảm và muốn theo đuổi cô ấy.

- Em về đi. Anh chuẩn bị ra ngoài bây giờ.

- Anh đi đâu ? Anh đang ốm mà !

- Đi khám !

- Để em đưa anh đi !

- Không ! Tôi muốn đi một mình !

Do sẵn có bực tức trong lòng, câu cuối cùng tôi gằn từng chữ một. Đủ để Ly hiểu cảm xúc tôi lúc này không được tốt lắm, đừng nên làm phiền. Xuống nhà ga chung cư lấy xe. Bóng dáng Ly đứng đó còn in rõ trong gương chiếu hậu. Tôi mặc kệ, cô ấy nên tự lo ình trước khi chạy lăng nhăng lo lăng cho người khác.

Rẽ qua Cầu Giấy sang Đại học Hà Nội, tôi đi tìm Nguyên. Trong người vẫn hơi mệt và nhức đầu. Giọng Nguyên trong điện thoại lú lo một cảm xúc dễ chịu :

- Hả ? Anh Nhật hả ? Ừa anh đến trường đợi em á ?

- Ừ, cổng trường !

Nói xong tôi cụp máy luôn. Không để cho Nguyên kịp phản ứng gì. Tôi dừng xe lại bên lề đường, ngẩng nhìn chú bán hàng làm kem bông. Mười phút sau bóng Nguyên lấp ló ở cổng trường rồi chạy về phía tôi. Trông Nguyên năng động trong style quần jean áo phông.

- Anh đi thế này thì ai trông Nusi ?

- Nô Đen và mèo Mướp trông. Mà nói như kiểu trông nó là nhiệm vụ của tôi ấy !

Nguyên cười ! Đứng nhìn tôi lúng túng không biết nói gì. Tôi cũng lóng ngóng. Chẳng biết lí do gì mà tôi tận đây tìm Nguyên.

- Đây ! – Nguyên vẫy tay trước mặt tôi !

- Hử ?

- Sao mặt anh nghệt ra thế ? Đi ăn nhé !

- Ăn gì ? Ở đâu ?

- Ăn cơm bụi sinh viên ! ^__^ Nay em cũng không muốn nấu cơm !

- Ừ ! Lên xe đi !

Nguyên cầm mũ bảo hiểm tôi đưa rồi trèo lên xe. Hà Nội tháng Chín không nhiều nắng. Tôi lái xe theo hướng Nguyên chỉ. Lâu rồi mới chở một người con gái sau xe. Nguyên chỉ tôi rẽ vào một góc nhỏ. Quán cơm sinh viên ở ngay đầu ngõ. Nguyên chạy vào trước gọi đồ cho tôi. Ở chung với tôi khá lâu nên nhỏ cũng biết tôi thích ăn gì. Suất cơm của tôi có sườn xào, thịt kho tàu và trứng ốp. Đi ăn cùng Nguyên mới để ý rõ nhỏ hầu như toàn ăn rau xanh, ít ăn thịt.

- Nguyên ăn chay đó à ?

- Dạ ?

- Dạ gì mà dạ. Hỏi thì trả lời luôn đi. Dây thần kinh phản ứng của em có vấn đề à ?

- Em phải hỏi anh mới đúng, anh bị loạn đại từ xưng hô hay sao ấy. Lúc tôi - cô, lúc anh - em, lúc đột nhiên gọi tên Nguyên.

- Ồ thì. Tao - mày nhé ?

Nguyên phì cười nhìn tôi. Nghĩ lại cũng thấy hơi xấu hổ. Tôi bậ đầu gọi đồ, lúc thế này lúc thế kia, cũng không thấy có gì khúc mắc lắm mà.

- Ồ, nghe hay đó. Mày ăn lẹ lên rồi còn về.

- Hic, nghe kì kì kiểu gì ý.

- Sao tưởng anh thích !

- Đùa vậy thôi, chứ cô thích xưng hô sao ?

- Em thì vẫn anh - em như bình thường thôi !

Tôi cúi xuống ăn tiếp. Cơm không ngon bằng cơm Nguyên nấu. Nói ra mới để ý, hình như từ hồi Nguyên đến, tôi béo lên thì phải, hai bàn tay có vẻ hơi mập lên một chút. Nguyên thì gầy đi so với lần đầu tôi gặp. Có lẽ lạ nhà nên cơ thể nhỏ bị ảnh hưởng. Có nên chi thêm tiền thức ăn cho Nguyên nấu nhiều hơn mỗi bữa không nhỉ ? Đang nghĩ mông lung thì cả một trống đĩa đựng thức ăn thừa đổ ập vào vai tôi, ướt rượt một bên vai và tay áo. Chuyện gì xảy ra thế này ?

Nhân viên trong quán do vấp phải con chó nhỏ đang kiếm thức ăn dưới sàn nhà nên ngã sấp về phía trước, hậu quả tôi gánh chịu một nửa. Chủ quán không có lấy một lời xin lỗi, hằm hằm đi vào cầm một cái ống điều mà người ta dùng hút thuốc lòn, ra sức đánh con chó. Tôi rút ra một đồng giấy ăn cổ lau hết mỡ, canh, mắm trên cổ. Mùi vị khủng khiếp không thể tả. Con chó bị đánh kêu thét vang nhà. Tôi biết, hôm nay nó gặp cứu tinh rồi ! Nguyên đứng phắt dậy, chạy ra ngăn người chủ quán. Có lẽ do bức xúc trước hành động đánh đập chó hoang nên Nguyên hơi mất bình tĩnh..

- Anh có bị điên không đấy ? Anh đập chút nữa là nó chết đó !
- Chuyện của cô à ? Đẹp ra ! Cái loại chó mèo hoang này đập chết đi cho rảnh đất
- Đồ bất nhân ! Anh có phải là người không thể ?
- Mày nói gì thể con nhỏ kia ?
- Anh làm tiếp công việc của mình đi, bắt đũa tôi đền !

Tôi vội ngăn người chủ quán lại. Nhìn bộ râu quai nón của anh ta tôi hơi ghê. Mặt Nguyên đỏ ửng lên. Tôi rút ví trả tiền cho chủ quán rồi nói chuyện nhẹ nhàng mềm mỏng thương lượng với hắn. Để Nguyên cãi nhau chút nữa chắc chúng tôi bị cầm dao rượt chém quá. Đúng là chỉ đàn ông mới đem lại hạnh phúc cho nhau. Lúc sau tên chủ quán cầm tiền rồi cười tươi vỗ vỗ vai tôi, hẹn hôm nào rủ tôi đi ...uống bia :-|. Sợ dựng tóc gáy ! Nguyên lấy một chiếc khăn tắm loại nhỏ trong túi xách ra quấn quanh con chó nhỏ rồi ra xe đợi tôi.

Tôi vào nhà vệ sinh rửa qua tay và quần áo rồi về. Nguyên ôm chặt con chó nhỏ trong lòng. Tôi vừa đi vừa nghĩ lung tung, thỉnh thoảng lại bật cười. Mãi sau Nguyên mới hỏi.

- Anh có làm sao không ?
- Ồ, có đấy ! Hình như gãy tay rồi !
- Cái gì ?

Nguyên giật mình nên làm tôi lạng tay lái một chút, suýt nữa thì bị ô tô tải tông vào.

- Em ngồi yên đi. Sao em cứ ăng lên như thế được nhỉ ?
- Anh ăng thì có. Anh thích chết không ?
- Câu đó anh phải hỏi em mới đúng, em không sợ chết hay sao mà dám gây sự với cả đàn ông bặm trợn như thế ?
- Thằng thần kinh. Thích thì em đánh nhau luôn ?
- Em bị thần kinh ấy. Giờ quay lại hỏi khách khứa trong quán, chắc chắn người ta nói em thần kinh chứ không phải tên chủ quán.

Nguyên im lặng hồi lâu, có lẽ không biết trả lời tôi ra sao. Tôi lại phì cười, nói tiếp:

- Này, trước khi yêu động vật, em học cách yêu đồng loại trước đi. Dù gì cũng là con người với nhau. Em hãy nói nhẹ nhàng với người ta như cái cách em nhẹ nhàng với chó mèo ấy!

Nguyên im lặng suốt quãng đường còn lại. Chỉ khổ tôi thôi. Đang ốm sẵn, ăn chưa no, lại bị chồng đĩa rơi vào vai. Cô nàng Nguyên ngổ ngáo này rắc rối hơn tôi nghĩ nhiều.

Hôm nay, nhà tôi lại có thêm thành viên mới!

6. Chương 6

Nguyên nâng niu con chó nhỏ vừa cứu được trên tay như nâng một món quà quý giá mới được ai đó gửi tặng. Đi cùng Nguyên, tôi luôn để nhỏ đi trước, để tôi có thể đứng đằng sau ngắm nhìn mọi cử chỉ của nhỏ. Tự nhiên, bản năng và thánh thiện... Chỉ có thể nói được từng đó thôi. Mỗi lần nghĩ về Nguyên, tôi lại tự thấy tôi ít vốn từ. Mặc dù bộ lông của con cún bết bùn đất và thức ăn cùng rác rưởi, Nguyên vẫn ủ nó trong lòng mong truyền được cho nó chút hơi ấm và sự yên tâm. Tôi biết tất cả những con chó trên đời này chỉ cần được nựng nịu vỗ về một chút, chúng sẽ quên hết đi sợ hãi và mở to mắt ngược nhìn hiện thực mà chúng vẫn thường mơ về. Con cún chưa được tắm, nên tôi không thể đoán chính xác màu lông của nó. Nhưng có khả năng nó sẽ là một chú cún xinh.

Trước cửa nhà tôi, lại có một người khách lạ. Người quen của Nguyên. Con gái, có lẽ đang học Trung học. Nguyên nhìn thấy người khách đó đã vội hỏi

- Ngân! Em đang làm gì ở đây thế?

- Chị Nguyên ơi, chị giữ bé này giúp em với. Tối qua gần nửa đêm, em nghe ngoài ngõ có tiếng chó ăng ăng hoảng sợ, chạy ra xem thì thấy em nó bị thằng chủ dùng khăn quất tới tấp vào người. Lúc đó đã khuya nên ngoài đường nhà đã đóng hết cửa. Em nó cứ chạy chui vào cửa nhà xung quanh, rồi bị thằng chủ túm cổ quăng ra đường và tiếp tục đánh. Cứ thế đến 10 phút thì thằng chủ đi đâu mất. Nhân lúc đó, em vội chạy lại ẵm em nó chui vô nhà khóa cửa. Tối em ý cứ kêu ăng ăng và lâu lâu khóc rưng rức tội nghiệp lắm chị. Thương quá sáng dậy dắt đi khám ở Trung Tâm thú y. Bác sĩ bảo em nó có biểu hiện của bệnh viêm da và viêm phế quản. Em đã cho chích thuốc và đang theo dõi. Bây giờ nhà em đã nuôi 2 em cún rồi, thêm nữa là thằng chủ của cún gần nhà em nên không tiện nuôi. Em nó bây giờ vẫn còn sợ và sốc lắm, cứ không thấy người xung quanh là kêu ăng ăng, lúc nào em cũng bên cạnh, không dám đi đâu, lúc nào cũng nằm yên có 1 xó. Chị Nguyên giúp em đi chị.

Người bạn của Nguyên nói liền một tràng. Tôi khó lắm mới nghe được đầy đủ hết những gì bạn ấy truyền đạt. Nguyên đang ôm con cún mới cứu nên không làm nào ôm thêm được. Tôi bước tới mở cửa cho bạn Nguyên vào nhà. Giờ này chắc Nô Đen và hai bé mèo cũng đói rồi. Cả ba cuốn lấy chân tôi đòi ăn. Tôi đón em cún từ người bạn của Nguyên rồi đem vào ổ của Nô Đen đặt tạm. Nô Đen chạy lại ngửi ngửi người bạn mới đem về, hai con mèo Mướp và Nusi thì có vẻ đánh đá hơn, đứng xa xa dò xét. Trông điệu bộ của chúng nó tức cười. Chỉ mong chúng đừng đánh nhau loạn nhà tôi lên.

Người bạn tên Ngân về rồi, Nguyên bật nóng lạnh tắm cho con cún đang ẵm. Tôi lại bếp tìm đồ ăn nấu cho thú nuôi. Nguyên từ nhà tắm nói vọng ra.

- Dưới tủ có hai túi thức ăn chó mèo đó anh Nhật!

Tìm mãi mới thấy. Tôi đọc hướng dẫn sử dụng trên bao bì rồi làm theo. Trong tủ lạnh có thức ăn thừa, tôi bỏ vào nấu chung cả. Cũng lạ. Không hiểu sao tôi không khó chịu hay phàn nàn gì về Nguyên. Tại sao lại thế? Rõ ràng, tôi không phải là người yêu động vật, cũng không phải người có trái tim thương cảm đến mức sẵn sàng xả thân cứu một con chó hay một con mèo đem về. Thậm chí trước kia tôi còn ghét việc nuôi một con thú trong nhà. Vậy mà bây giờ tôi như được ai đó định sẵn trách nhiệm. Chỉ vui lòng chấp nhận chứ không phản kháng.

- Anh nghĩ gì mà ghệt mặt ra thế? ... Anh Nhật!.... Anh Nhật!!!

Nguyên quát lớn làm tôi đánh rơi cả thìa nấu ăn.

- Em làm cái trò gì thế hả? Đã bảo anh bị bệnh giật mình mà cứ hét lên là cái kiểu gì?

- Trời ơi, anh quát to làm chúng nó sợ đấy!

Quay ra thấy em cún mới đang rúc vào xó bàn ngó ra nhìn tôi sợ sệt. còn Nô Đen và hai con mèo thì nhảy bổ vào ổ ghéech đầu ra nghe ngóng. Phì cười!

- Chúng nó toàn trải qua những nỗi sợ hãi, đau đớn trước khi về nhà mình. Anh đừng quát vậy.

- Em ra mà cho chúng nó ăn. Anh đi ngủ đây!

- Anh uống thuốc chưa?

- À, quên mất!

- Đồ con lợn!

- Cái gì?

- Lợn con độ!

Chó Nguyên. Dám chọc tôi. Một quá cũng không đủ sức trừng phạt Nguyên nữa. Tôi uống thuốc rồi ra ghé nằm vật xuống. Cơn mệt mỏi của trận ốm lại quay trở lại đè nặng lên người. Nằm nghiêng sang một bên nhìn Nguyên chăm lũ quỳ nhỏ. Khi trò chuyện với chúng nó, Nguyên như một người khác. Nhẹ nhàng và trong trẻo, như một cơn gió chờn vờn trên vai, khiến tôi thấy lạnh, nhưng vẫn muốn đưa tay nắm giữ cơn gió ấy cho riêng mình

Ly lại đến thăm tôi vào buổi chiều. Nguyên mở cửa cho cô ấy vào nhà trong khi tôi đang nằm cuộn tròn trên ghế ôm mèo Mướp và Nusi ngủ ngon lành. Không biết hai người ấy đã nói gì và làm gì khi chạm mặt nhau, nhưng thái độ khó chịu của Ly sau đó báo hiệu cho tôi biết rằng mẹ tôi sẽ đến thăm nhà vào một ngày gần nhất. Cô gái phiền phức! Tôi không ưa những cô gái phiền phức!

- Ly có hỏi gì em không?

Tôi hỏi dò Nguyên khi cùng Nguyên ăn tối.

- Không ạ! Lao phàm phàm vào nhà, nhìn anh rồi lườm em, xong xuôi đi về!

- Em kể có thật không đấy?

- Em bịa anh làm chi? Người đầu cư xử dị hợm thấy gớm. Cô ta đá Nô Đen sưng mồm lên kìa. May mà em đang bận đeo găng tay giặt đồ chứ không em đã chạy theo túm tóc lại vả cho bục má.

Tôi hải hùng nhìn Nguyên, trông cái thái độ sừng sỏ thế kia rõ ràng là nhỏ sẽ làm thật nếu Ly chọc tức nhỏ thêm chút nữa.

- Từ lần sau ngó ra mà thấy cô ta thì đừng cho vào nhà!

- Sao thế? Anh cũng không ưa à?

- Ngày xưa cãi nhau với anh rồi cô ta đập hết ly chén nhà anh xong xuống sân chung cư gào thét ầm ỹ ăn vạ. *3*

- Cái gì? Cô ta là gì của anh?

- Bạn gái cũ !

Nguyên nghẹn cơm, đấm đấm ngực rồi uống nước mãi mới khỏi.

- Sao anh lại có bạn gái như thế được nhỉ ?

- Hồi mới quen Ly dễ thương lắm. Sau đó thì...

- Dễ thương con khỉ chứ dễ thương. Lần sau mà đến đá chó của em em đập cho bệt mặt.

Đến lượt Nguyên làm tôi nghẹn cơm. Gì chứ coi bộ Nguyên sẵn sàng đánh nhau thật. Tôi ngó ra nhìn Nô Đen. Khổ thân, chắc bị đá đau lắm. Nguyên vẫn hần học như thể chính tôi làm Nô Đen ra nông nổi ấy.

- Này, không ăn nữa đâu, phần Nô Đen đấy !

- O, anh bị khùng à ? Ăn nốt đi, chúng nó có phần hết rồi !

- Còn tiền ăn tháng này không ?

- Còn ạ !

- Mai anh đưa thêm. Mua thức ăn mỗi bữa nhiều nhiều vào ! Cho chúng nó... Cho cả ...em nữa....

Tôi nói nhanh rồi đi vào phòng. Vẫn kịp chạm ánh mắt ngỡ ngàng của Nguyên trước khi đóng cửa. Nguyên gầy quá. Mãi chăm bọn quỷ mà chẳng chịu để ý đến bản thân mình. Ngồi vào bàn làm việc, check mail công việc mai cần hoàn thành. Nghỉ một ngày mà đã có đống việc chờ tôi giải quyết. Sách cũ dịch chưa xong, sách mới cần biên tập lại dồn tới. Mệt mỏi và áp lực không thể tả.

Tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ. Lạ thật, bình thường Nguyên đâu có làm phiền tôi vào buổi tối đâu nhỉ. Bên ngoài im lặng chờ đợi. Tôi bước ra mở cửa. Nhìn thấy Nguyên cười chúm chím đứng đó.

- Đi chơi hông ?

- Đi đâu cơ ?

- Đi chán mấy em Kiki.

Nguyên im lặng chờ tôi trả lời, mắt tròn xoe. Tôi đóng cửa phòng bước ra. Túi thức ăn Nguyên đã chuẩn bị để trên bàn. Đi dạo cùng Nguyên một lát xả stress vậy.

- Con là Lucky nè, còn con là Su, chú Nhật chào hai con đi !

Tôi cúi xuống nhìn, con chó Ngân mang đến Nguyên gọi là Su, con chó cứu từ quán cơm về Nguyên gọi là Lucky. Lucky tắm xong hiện rõ bộ lông màu nâu đen. Là trai ! Su là gái. Su có bộ lông nhìn như gấu trúc, chỗ đen chỗ trắng. Cả hai con đều bé bỏng và xinh đẹp. Đường như vẫn sợ người, không dám tới gần tôi. Nguyên ôm chúng nó vào ổ rồi cùng tôi ra ngoài.

Tiết trời tháng Chín mát mẻ. Tôi đếm từng bước chân trên đường, đầu suy nghĩ miên man. Tôi có tật hay bị lạc vào những suy nghĩ rồi tung rồi mãi không tìm được lối ra. Nguyên đi bên tôi, có lẽ cũng lạc vào miền suy nghĩ riêng của nhỏ. Chỉ có Nô Đen thỉnh thoảng lại sủa lên như muốn nói với cô chủ cậu chủ rằng, “hai người nhìn đường kia kìa, đừng vẩn vơ nữa”. Giữa tháng Chín ! Vậy là Nguyên đã chuyển đến ở cùng tôi tròn một tháng !

- Anh đang nghĩ gì thế ?

- Ồ... Không ! Túi thức ăn nặng không anh cầm cho !

- Hông !

Nguyên bước lảo. Khuôn mặt nhỏ có thể vênh lên thách thức bất cứ lúc nào. Nguyên như một cơn gió, đi ngược hướng với những cơn gió khác, một mình đương đầu với những thử thách phía trước. Còn tôi là gì ? Cũng chẳng biết nữa. Nhưng ít ra tôi cũng nhận thấy tôi là một nơi đủ bình yên để cơn gió ấy ngay cạnh tôi có thể nường nấu, có thể nép vào tìm sự che chở, tìm một điểm tựa. Bất giác bật cười. Tôi đang nghĩ gì thế này ?

- Anh cười gì vậy ?

- Không ! Túi thức ăn nặng không anh cầm cho !

- Anh bị điên rồi. Anh mới hỏi em câu đó.

- Hử ? Thế hử ?

- Anh điên thật rồi !

Ừ, tôi điên rồi !

Rẽ vào con đường nhỏ men theo những tấm lưới B40. Nguyên cúi xuống vẫy tay chào lũ chó. Dưới ánh đèn đường hắt vào, tôi nhìn thấy rõ những ánh mắt mừng rỡ và cầu cứu của bốn chú chó còn sống sót trong kia. Ba năm qua, Nguyên chặn chúng nó, ba năm Nguyên đi qua đi lại trên con đường này, vậy mà tôi không gặp nhỏ một lần nào. Hay là do tôi không hề để ý ? Có những số phận khác nhau hoàn toàn, nhưng gắn kết với nhau bởi một sợi dây yêu thương vô hình. Ba năm qua nếu không có Nguyên, mấy em Kiki kia sẽ sống ra sao ? Cả Nô Đen, mèo Mướp, Nusi... Nếu không gặp Nguyên, chúng sẽ ra sao ?

- Anh Nhật... Anh Nhật !!!

- Ủ ?

- Anh làm sao thế ? Anh mệt à ?

- Không !

- Chúng nó chào anh kìa !

Tôi nhìn vào trong, bốn con chó thè lưỡi ra như đang cười, chân cào cào xuống đất rồi kêu nhỏ.

- Đó là nó chào hả ?

- Đúng rồi ! Chúng nó nghĩ hôm nay anh cho chúng nó ăn no nên đang cảm ơn anh đó !

- Sao em biết ?

- Nói chuyện với chúng nó ba năm nay rồi mà ! Anh chào chúng nó đi rồi về.

Tôi cúi xuống nhặt vài mẩu xương còn lại trong túi thức ăn ném vào. Bốn con chó vẫy đuôi và nhìn về phía tôi một cách thân thương như chính tôi là chủ của chúng nó vậy. Nhìn những ánh mắt ấy mà tôi chỉ muốn

xé tấm lưới B40 này vào bể chúng nó về nhà. Nô Đen cứ đứng rướn người lên, hai chân trước cào cào vào tấm lưới. Mắt Nô Đen cụp xuống như muốn khóc. Nhìn cảnh này lâu tôi có cảm giác nặng nề không chịu được. Đứng dậy dắt Nguyên ra đường lớn, Nguyên ngoan ngoãn đi theo. Con đường này giá như dài mãi. Để tôi được trải nghiệm cảm giác che chở cho người khác thêm một chút nữa. Đi dưới hàng cây, Nguyên khẽ tách tay ra khỏi tay tôi. Nhỏ cúi xuống bế Nô Đen lên, mặc cho bốn chân đầy đất của Nô Đen làm bẩn áo. Con cún nhỏ gối đầu lên tay Nguyên nhẹ nhàng, ánh mắt nó nhìn tôi, lấp lánh như đang cười. Có lẽ, Nô Đen đang là con chó hạnh phúc nhất trên thế giới này.

[Chap 6 kết thúc, Chap sau mình sẽ kể ọi người nghe câu chuyện về Nguyên và mèo Pi, một chú mèo có tình yêu thương, lòng tự trọng cao và sức sống mãnh liệt...

Đạo này, mình hay bị ám ảnh bởi những hình ảnh như mình đã miêu tả trong câu chuyện trên. Mọi người đã bao giờ nhìn thấy một chú cún nhỏ khóc chưa ? Mọi người nhìn kĩ trong hình nhé ! Bé cún ấy đang buồn và khóc do bị chủ ngược đãi, mặc dù bé luôn yêu thương bảo vệ chủ hết mình.

Đôi khi mình ước, một điều ước nhỏ thôi. Nếu như nuôi một con chó hay mèo, xin người chủ của nó hãy bỏ chút từ bi mà chăm sóc nó cẩn thận, hãy lắng nghe chúng khóc, chúng cười, chúng buồn, chúng vui... Chỉ cần vậy thôi!

Bạn lạc dòng giữa xã hội ngọt ngào và bon chen này, có quá nhiều thứ cuốn bạn đi. Nhưng có bao giờ bạn nhận ra, ở nhà, có những con vật nhỏ bé luôn mong ngóng bước chân bạn trở về, từng giây từng phút. Bạn đi đâu, làm gì, tốt hay xấu, chúng vẫn ở nhà, chờ đợi bạn... bằng cả trái tim !

7. Chương 7

Mẹ sang thăm ! Tôi đã đoán trước thế nào Ly cũng gây chuyện. Nguyên vừa mở cửa bước vào đã thấy mẹ tôi ngồi nghiêm nghị ở bàn uống nước đợi tôi về. Tôi bảo Nguyên đưa Nô Đen vào phòng để tôi nói chuyện với mẹ.

- Tôi rồi con còn ra đường làm gì ?

- Con hơi nhức đầu nên đi dạo một chút thôi. Mẹ có uống nước hoa quả gì không con kêu Nguyên làm ?

- Tên Nguyên à ?

- Vâng ạ.

- Con có sở thích nuôi chó mèo từ bao giờ thế ?

- Con cũng mới thôi mẹ à !

- Bố và mẹ tháng tới sẽ sang Mỹ dự lễ tốt nghiệp của Phương Anh rồi đón em về nước làm việc, gả chồng. Sau đó bố mẹ sẽ chuyển sang ở với con. Thế nên con liệu đem chó mèo đi cho đi. Mẹ bị dị ứng với lông thú, con biết rồi đấy !

Tôi hơi bất ngờ với quyết định dọn đến ở cùng con trai của bố mẹ. Cuộc nói chuyện nhanh chóng đến choáng váng. Mẹ gọi taxi rồi về luôn. Tôi tiễn mẹ ra thang máy. Mẹ không dă động gì tới Nguyên, cũng không cau có khó chịu gì nhiều. Nhưng thực tâm tôi biết bà không hài lòng với sự thay đổi mà người giúp việc đem lại. Về nhà, tôi đóng cửa rồi vào phòng làm việc. Tạm quên đi những kế hoạch không mấy khả quan trong tương lai gần.

Mấy ngày vừa qua truyện khiến tôi đau đầu nhất là Ly suốt ngày bám theo tôi nhõng nhẽo. Trẻ con và hành động tự phát đến bực. Sáng sáng Ly chờ tôi dưới nhà rồi xin đi ké xe tới cơ quan, hẹn tôi ăn trưa, chiều lại kiếm cớ đi về cùng. Nhiều khi từ chối cũng ngại, tôi đành miễn cưỡng đồng ý chở Ly đi làm rồi đưa Ly về. Ly hỏi nhiều thứ, về tôi, về Nguyên. Dò xét cứ như Ly vẫn là bạn gái của tôi vậy.

Chiều thứ 7, Ly mua một đồng quần áo cho tôi rồi tới thẳng nhà tôi để ở đó, khoác tay tôi tự giới thiệu với Nguyên.

- Tôi là bạn gái của Nhật. Chị đã biết điều đó chưa ?

- Biết điều đó để làm gì ? Liên quan gì thế ?

- Người giúp việc ăn nói cái kiểu gì vậy ?

- Chứ phải ăn nói ra sao ? Chị là bạn gái Nhật chứ đâu phải chủ nhà ? Trong hợp đồng cũng không yêu cầu gì khắt khe chuyện ăn nói cả. Có cần đọc không ?

Nói xong Nguyên quay sang bếp nấu cơm, mặc cho Ly xù hết cả tóc vì tức giận. Tôi chẳng muốn nói gì, ra chỗ Lucky sửa lại ổ cho nó. Lucky có vẻ yếu. Từ hôm đem về nó ăn rất ít, không sữa, không vẩy đuôi. Mất lúc nào cũng cụp xuống mặt mỗi. Đang lo lắng thì Ly chạy ra vỗ vai tôi nói :

- Mấy con chó mèo ghẻ này anh đem đi vứt hết đi. Để nó phóng uế bừa bãi ra nhà bẩn thỉu quá !

Không đợi tôi phản ứng. Nguyên đáp lại Ly ngay lập tức :

- Cả lũ chúng nó phóng uế không dị hợm bằng mấy lời cô vừa nói đâu. Cô không có tim hay không có não vậy ? Nói thế mà nghe được à ?

- Chuyện gia đình người ta cô xía vô làm gì ? Vô duyên có đào tạo thế không biết.

- Câu đó tôi phải tặng cô mới đúng. Thứ đàn bà gì không biết. Nhìn đã thấy ghét !

- Cô có tin là mai cô bị đuổi việc luôn không ? Cô ăn nói với cấp trên thế à ?

- Ai là cấp trên của tôi thế ? Cô á ? Cô hoang tưởng à ?

Biết ngay mà. Bình thường Nguyên chẳng bao giờ to tiếng với ai. Nhưng cứ đụng đến chó mèo là nhỏ nổi khùng lên ngay được. Nó Đen rủa mèo Mướp, Nusi và Su ra ngoài ban công trốn. Có lẽ chúng nó biết chủ của chúng nó đang cãi nhau về vấn đề gì. Tôi xoa đầu Nó Đen an ủi nó, cố cho nó hiểu rằng chẳng ai vứt bỏ hay hành hạ chúng nó nữa đâu. Nguyên và Ly vẫn to tiếng trong nhà. Tôi đứng dậy bảo Ly.

- Em về đi. Anh đau đầu quá !

- Em không về ! Em sẽ ở đây nấu cơm cho anh !

- Nếu em thích nấu thì nấu một mình đi !

Tôi ra bếp cầm tay Nguyên dắt đi. Ra đến cửa Nguyên giật tay lại.

- Em không đi ! Để cô ta ở nhà một mình, cô ta giết chết chúng mất.

Nghĩ cũng phải. Ly vốn có bệnh hành động theo cảm xúc bất chợt mà không suy nghĩ gì cả. Đau đầu thật. Chưa kịp nghĩ ra là phải làm gì thì tôi nghe Ly hét lên trong nhà. Vội chạy vào. Nguyên đang quỳ xuống bên cạnh Lucky, Ly thì đứng xa xa vì sợ. Tôi hỏi Nguyên có chuyện gì xảy ra khi nhìn thấy Lucky co giật mạnh, sùi bọt mép. Nguyên vừa lấy khăn quấn Lucky lại vừa hốt hoảng cầu cứu.

- Lucky bị ca-rê rồi. Anh đưa em tới viện thú y được không ?

Ly vốn sợ chó mèo, lại thêm cảnh này nữa khiến cô ấy sợ. Ly khoác áo ngoài rồi đi về. Tôi vào phòng lấy ví, chở Vi qua bệnh viện thú y khám cho Lucky. Nguyên lo lắng. Lúc nhập viện, tình trạng của Lucky rất tệ. Bác sĩ nói Lucky bị ca-rê, đã lên đến não, có lẽ sẽ không còn cơ hội sống nào. Thông thường, có một vài bác sĩ khi biết chó mèo bị ca-rê thường khuyên tiêm nhân đạo. Nhưng Nguyên không đồng ý. Tôi hiểu Nguyên. Chỉ biết đứng cạnh nhỏ, mong nhỏ vững tâm được phần nào. Nguyên nói với tôi, là sẽ chiến đấu tới cùng, dẫu chỉ còn một tia hy vọng mỏng manh. Đêm hôm đó, tôi và Nguyên dường như thức trắng.

Trong những ngày đầu, Lucky được bác sĩ tiêm thuốc ngủ để an thần, giúp em bớt co giật. Lucky không ăn uống gì, chỉ được truyền nước và nằm ngủ suốt ngày. Những lúc hiếm hoi mở mắt thì bé nhìn băng quơ. Sáng tôi đi làm, trưa qua viện ăn cơm cùng Nguyên. Nguyên buồn, nhưng vẫn lú lo kể cho tôi nghe những con cún ở trong viện, chúng đáng yêu như thế nào, cũng quấn người và tình cảm ra sao. Tôi vừa ăn vừa cười. Chỉ mong Lucky đừng có chuyện gì. Nếu không Nguyên sẽ buồn chết mất. Lucky cứ chiến đấu với bệnh tật từng giây từng phút. Có những ngày có tín hiệu vui, có những ngày Lucky có những dấu hiệu khiến tôi và Nguyên lo đến đau tim. Tôi nhìn bộ dạng của Nguyên bơ phờ, chọc nhỏ:

- Khi nào đón Lucky về, em nên xịt nhiều nước hoa vào. Mấy ngày không tắm người hôi như cú.

- Thiệt không? Anh nói vậy em đi tắm nước lạnh luôn giờ đó.

- Ủ, ngoài vườn hoa của viện có vòi nước. Em ra bật nước tắm đi. Đêm thế này không ai nhìn đâu.

Nguyên đấm tôi một hồi. Tôi cười nhìn Nguyên. Hồi lâu Nguyên bảo tôi:

- Anh có nụ cười đẹp thật!

Tôi im lặng, chẳng hiểu sao mặt nóng ran. Có lẽ đang đỏ bừng lên rồi. Tự nhiên đang đùa vui mà Nguyên nói gì thế không biết. (“_”) Ngồi im mãi, tôi đành trả lời.

- Ủ! Nguyên... cũng vậy!

Nguyên ngậy người nhìn tôi. Tôi ngó sang Nguyên rồi nhìn đi chỗ khác. Không có đủ sức mạnh nhìn thẳng vào đôi mắt lấp lánh ánh đèn. Có ma lực gì khiến tôi sợ hãi. Tôi sợ tôi sẽ đi lạc trong đôi mắt ấy mà không tìm thấy lối ra. Tôi và Nguyên lại im lặng. Gió từ đâu lại thổi tới. Dịu mát. Xua đi tầng tầng lớp lớp những suy nghĩ rối tung trong tôi. Chỉ lặng im thôi. Tôi còn biết làm điều gì khác nữa?

Những lời khuyên nhủ của bác sĩ thú y về tình hình không thể cứu vãn được của Lucky khiến Nguyên suy sụp. Hằng ngày nhìn vào đôi mắt yếu ớt của em, tôi cũng buồn theo. Nhưng biết làm sao được khi số phận đã sắp đặt vậy... Rồi cuối cùng, không biết phép mầu nào - hay là Lucky đã cảm nhận được tình yêu thương mọi người dành cho em - mà em đã chiến đấu rất ngoan cường và vượt qua bệnh tật. Di chứng mà căn bệnh ca-rê để lại cho con là hai mắt em bị mù, hoàn toàn ko còn nhìn thấy nữa. Nhưng em có thể ăn uống và vui đùa trở lại.

Tôi đứng cửa phòng bệnh, lặng thinh ngắm Nguyên ôm Lucky vào lòng nói chuyện. Câu chuyện của Lucky một lần nữa khiến tôi thêm vững tin rằng ĐỪNG BAO GIỜ BỎ CUỘC, hãy chiến đấu tới cùng rồi những điều tốt đẹp sẽ đến. Lặng lẽ đi thanh toán tiền viện phí rồi quay lại chờ Nguyên về. Nguyên vuốt ve hết những con chó chung phòng với Lucky rồi vui vẻ chạy theo tôi. Thi thoảng thấy Nguyên như con nít. Dễ khóc dễ cười. Tôi lái xe thật chậm để gió không tạt tiếng Nguyên đi. Tôi cố lắng nghe hết những gì Nguyên thủ thủ với Lucky đằng sau. Vì mắt em không còn nhìn thấy, nên Nguyên cứ tả hết cái này đến cái khác trên đường. Người đi qua họ tưởng Nguyên đang nói chuyện với tôi. Chứ đâu biết nhỏ đang nói với con cún, mặc dù không biết nó có hiểu hay không.

Mấy con thú nhỏ ở nhà kêu ầm ỹ khi thấy tôi đưa bạn chúng nó về. Nguyên đặt Lucky trong ổ, vuốt nhẹ đầu trấn an rồi sửa soạn quần áo đi tắm. Cũng khuya rồi. Tôi ngồi ôm mèo Mướp xem Tivi một lát rồi vào phòng.

Đã mấy ngày đi đi lại lại, đêm không ngủ ngon giấc vì Lucky, vậy mà đêm nay trần trọc mãi vẫn không ngủ được. Lăn qua lăn lại, tôi với đồng hồ xem giờ. 1h đêm! Tôi dậy ra phòng khách. Nguyên làm tôi giật mình thót tim khi nằm gác chân đọc sách ở ngoài phòng khách lúc nửa đêm. Cô nàng thần nhiên như việc này là việc quá quen thuộc rồi. Tôi vờ gắt:

- Đêm rồi không đi ngủ đi còn nằm đó làm gì?

- Em không ngủ được. Sao anh lại dậy giờ này?

- Anh.. cũng thế...

Nói xong tôi gọi mèo Mướp lại, nằm thu lu xuống ghế sofa ôm Mướp cho ấm. Nguyên cũng thôi đọc sách, nằm vuốt lưng Nusi. Cứ im như vậy một lúc, tôi gọi.

- Nguyên!

- Dạ?

- Kể chuyện gì nghe đi.

- Anh thích nghe chuyện gì?

- Gì cũng được. Kể niệm em đã từng trải qua.

Nguyên nằm nghĩ một lúc, rồi nhỏ kể.

- Ngày trước còn ở nhà với bố mẹ, gần nhà em có một bà bán phở. Bà nuôi một bé mèo để bắt chuột. Bé mèo đã đẻ 4 lứa, 3 lứa trước bà đều vứt mèo con đi. Đợt rồi thấy bé mèo có thai, mẹ em hỏi chuyện thì tình cờ biết được nên dặn là đẻ lứa này thì ẹ em chứ đừng vứt. Đến lúc bé đẻ, bà bán phở gọi mẹ em ra lấy, lúc đó mấy bé mèo con còn đỏ hỏn, nhỏ xíu. Mẹ em nói với bà như vậy tách mẹ là chết, nên xin cho ở lại bú khoảng 1 tháng cứng cáp rồi sẽ rước về.

Cho bú được khoảng 2 tuần, bà bán phở hối thúc ra lấy mèo con ngay nếu không sẽ bỏ, vì ‘tụi nó bò lổm ngổm dơ nhà dơ cửa’. Bà dứt khoát không chịu. Mẹ em xin vậy ang theo mèo mẹ về luôn, cho con nó bú thêm vài ngày ra trả liền

Đem mèo mẹ về nhà, mấy mẹ con về ôm nhau, dễ thương lắm. Trong thời gian đó, bà bán phở cứ đòi lại mèo mẹ vì “không có mèo, chuột chạy phá đồ đạc hoài”. Vì mấy bé mèo con chưa cứng cáp nên nhà em cứ tìm cách kéo dài thêm được ngày nào hay ngày đó. Mấy bé mèo con được khoảng 1 tháng rưỡi, em cố gắng tìm nhà được hết ấy bé. Nhưng kể từ ngày đưa mấy bé mèo con đi, mèo mẹ trở nên bần tính, thay đổi rất nhiều. Nó chẳng chịu ăn gì cả, cho gì cũng không ăn. Suốt ngày cứ ngồi nhìn lên trần nhà, méo méo đòi con. Sau khi đàn con đi vài ngày, mèo mẹ bệnh nặng, đưa đi bác sĩ cũng không biết là bị gì. Rồi nó thay đổi hoàn toàn. Bà bán phở thì ngày nào cũng đòi mèo, đến mức chị em đi chợ đi ngang bà ta còn đòi đánh vì “lấy mèo mà không trả” - mặc dù nhà em đã giải thích và năn nỉ hết lời.

Được mấy hôm, vì sợ chị em bị đánh nên em mới bảo mẹ mang bé ra trả cho bà đi, khi nào đẻ nữa thì tính tiếp, chứ biết làm sao. Khi mang bé ra, bà đá bé và xua đuổi, nói:

- Đem về đi, không cần nữa, xin được con mèo con rồi!

Nghĩ thấy kiếp làm con vật thật đáng tội. Con người có bao nhiêu thứ quyền hành trong tay để định đoạt cuộc sống của chúng và chúng tuyệt nhiên không thể hó hé được gì.

Sau sự cố lần đó, em đưa mèo Pi về nhà, và trong em đã chắc chắn sẽ giữ mèo Pi lại nuôi luôn chứ không tìm nhà như những đứa khác, bởi em sợ nó không vượt qua được cú shock liên tục mất con.

Sau vài ngày đi bác sĩ, sức khỏe mèo Pi khá lên, Pi đã có thể tự ăn lại được, tuy vẫn còn đi đứng không vững và đêm đêm vẫn còn hoảng loạn đi tìm con. Em quan sát thấy nó ngủ và ôm vào lòng tất cả những con mèo con hiện có trong nhà em rồi liếm láp trong một nỗi sợ hãi thể hiện rõ qua đôi mắt.

Mèo Pi không chơi với con chó mèo nào trong nhà. Nó sống ẩn dật, lẩn khuất, và có chút gì đó của một góa phụ lặng lẽ.

Cho tới một, sáng trước khi đi làm em thấy mèo Pi tự nhảy được lên bàn để ăn cơm, em nghĩ chắc thuốc bổ đã thấm và giờ đây cơ thể mèo Pi bắt đầu đòi ăn. Hôm đó đi làm em vui lắm.

Tối đó khi về, chị em báo mèo Pi đã mất tích, tìm khắp nhà không thấy nó đâu. Nhà em là căn hộ chung cư nhỏ ở tầng 5, cửa chính đóng suốt ngày ngoại trừ những lúc có người ra vào, các cửa sổ đều được rào lưới mắt cáo để đảm bảo bọn giặc mèo không rượt đuổi nhau mà rớt xuống 5 tầng lầu. Em lấy làm lạ và khá bức vì không hiểu sao mọi người trong nhà đều cẩn thận đến thế mà cuối cùng nó có thể mất tích một cách bí ẩn. Và em đã chuẩn bị tinh thần là vài hôm nữa có thể trong nhà sẽ nghe mùi xác mèo chết vì nó rúc vào góc nào đó mà nằm chết.

Gia đình em cũng đề phòng chuyện nó không thích ồn ào và cố chui ra khe cửa sổ nằm sưởi nắng và rồi ngủ quên nên rớt xuống đất. Tuy nhiên hỏi khắp nơi dưới chung cư cũng không ai thấy. Em thì nghĩ có nhiều khả năng ai đó ra khỏi nhà và đóng cửa không kín, nó đã đi theo ra ngoài, rồi đi lạc vào một nhà nào đó mà không biết. Nhưng gõ cửa từng nhà để tìm cũng chẳng thấy bóng dáng nó đâu.

Một đêm trôi qua. Hai đêm trôi qua, đêm nào cũng mưa to. Những đêm đó, gia đình em không ai ngủ ngon. Mọi người đều tự trách mình đã không thể lo cho nó đáng hoàng, để giờ đây nó sống chết ở đâu cũng không biết. Bản thân em cứ dằn vặt mình không thôi. Suốt những ngày ấy, gia đình em ai cũng buồn bã, đau lòng khi nghĩ đến nó, nhưng không ai dám nói ra điều đó vì người này tránh làm cho người kia buồn.

Đến ngày thứ 3, tình cờ bà chủ quán cà phê dưới chung cư biết mẹ em đang tìm mèo thì bà ta nói rằng nó bị rớt từ cửa sổ nhà em xuống ngay quán bà. Nó đã lết vào chậu cây quán bà nhưng bà đã dùng cây dích nó đi. Sau đó nó lại răng lết vào, lần này bà đã nắm tai nó đem vứt qua bãi rác phía sau chung cư.

Bà ta chỉ ẹ em chỗ bà ta đã vứt nó. Cả nhà em túa ra đi tìm. Mẹ em còn nhờ tất cả bảo vệ trong chung cư đi tìm luôn. Hỏi thăm từng người. Gọi cho người hay lấy rác ở chung cư để hỏi xem có từng thấy xác nó không, vẫn không thấy.

Suốt 2 ngày sau đó, sáng cũng như tối, nhà em đều đi tìm nó ở khắp chung cư với hy vọng cho dù thấy cái xác của nó thôi cũng được, để đưa nó về và cho nó chết trong sự ấm áp.

Em đã nghĩ, cuộc đời của Pi sao mà quá thảm. Đến lúc chết cũng chết đau đớn và buồn bã như vậy sao.

Đến ngày thứ 6 sau khi nó mất tích, những tưởng đã mất hết hy vọng, thì trưa hôm đó chị em đi chợ về, đi ngang cửa chính ra vào chung cư thì nghe một tiếng mèo rất nhỏ, nhỏ hơn cả tiếng chuột kêu, rồi im bật. Chị em lung sục mọi góc ngách ở đó thì phát hiện nó nằm bất động trong góc, trên người có kiến và gián. Chị tưởng nó đã chết, định ẵm nó lên đắp cho nó tấm vải để nó ra đi ấm áp, nhưng thật kỳ lạ là nó vẫn còn sống - sau 6 ngày mưa gió, đói khát, bệnh tật trong người chưa hết và đặc biệt là sau khi rớt từ tầng 5 xuống đất. Kỳ diệu hơn, sau khi bị xách tai vứt qua bãi rác cách đó khá xa, nó vẫn cố lết tấm thân héo mòn của nó về đến đúng nơi mà nó biết là chúng em sẽ tìm thấy nó.

Nó bị gãy sống lưng, tổn thương nội tạng, cùng với bệnh cũ chưa dứt, nó trở thành con mèo héo hon vô cùng. Mẹ em dứt cho nó từng muỗng sữa, bón từng nhúm cơm để nó lại sức. Nó được đặt nằm trong cái hộp với đầy vải ấm, và được nằm cạnh giường của ba mẹ.

Nó vẫn chiến đấu từng ngày, với từng hơi thở yếu ớt. Nó rất muốn ăn, và ăn rất ngon khi được bón vào miệng. Mắt nó khép hờ, nhưng thỉnh thoảng cũng mở to đảo một vòng quanh phòng. Hơi thở nó nhẹ và đều, cũng có lúc nó thở hắt. Em đoán nó không cầm cự được lâu.

Và đúng như vậy, tối ngày thứ tư Pi về, là lần cuối cùng em nhìn thấy nó với chút sinh lực còn sót lại. Nó đã ra đi, trong vòng tay của mẹ và chị em. Nó được chôn ở bãi đất trống sau chung cư, ở đó còn có nhiều bạn bè đồng loại của nó đã ra đi trước đó và đều được em chôn cất cẩn thận.

Em thiết nghĩ, nó vẫn biết nó sẽ chết, nhưng chắc chắn nó không muốn chết trong những cơn mưa lạnh, càng không muốn chết khi cô độc một mình. Nên nó đã cố gắng tìm về nhà. Và em nghĩ, con chó con mèo nào cũng thế...”

Nguyên lặng đi. Tôi quay ra thì thấy Nguyên khóc. Nguyên ngồi thu lu, ôm Nusi và khóc. Tôi nghe câu chuyện về mèo Pi Nguyên kể mà cảm giác bị bóp nghẹt trong tim, vậy mà Nguyên còn phải trải qua từng ngày chứng kiến Pi đau đớn rồi chết như vậy. Nghĩ mãi, tôi đứng dậy lại gần Nguyên, ngồi xuống bên em, khẽ kéo em vào lòng. Cứ để em gục vào lòng tôi như vậy, cho em khóc!

Có lẽ lúc này trên thiên đường, mèo Pi đang cười, vì vẫn có người, còn nhớ đến em..

8. Chương 8

Nắng lên rực rỡ sau những ngày mưa. Tôi tỉnh dậy trong trạng thái vai và cổ đau nhừ vì nằm ngủ dưới sàn nhà. Đêm qua mãi khóc cùng Nguyên, ngủ từ bao giờ không biết. Mà vô lý quá trời. Nguyên nằm êm ả trên ghế còn tôi thì lăn lóc dưới đất. May mà có mèo Mướp và Nusi ôm chứ không chắc cảm lạnh. Mới ốm dậy xong.

Ngồi dậy ngắm Nguyên ngủ. Giờ mới để ý, thấy nhỏ khá xinh. Trên khuôn mặt vẫn còn lấm lem những vệt nước mắt lau vội từ đêm qua, môi nhỏ vẫn thỉnh thoảng mỉm cười trong giấc mơ. Có lẽ nhỏ đang mơ thấy một chú chó hay mèo nào đó được nhà ấm và ăn no chẳng hạn. Mơ ước của Nguyên nhiều khi đơn giản chỉ có vậy.

Đứng dậy vươn vai rồi vào bếp. Để xem trong tủ lạnh có gì ngon nấu cho Nguyên ăn. Ngực áo tôi vẫn còn hơi ẩm. Bật cười khi nghĩ ra đó là nước mắt của Nguyên. Con gái chi mà khóc dữ. Bình thường hét ra lửa cơ mà. Cũng không muốn thay áo, tôi cứ mặc khuyen cái áo lấm lem đó mà vào bếp. Công việc này đáng ra là của người giúp việc chứ không phải của chủ nhà. Nhưng tôi vẫn vui vẻ làm một cách thích thú. Dù sao thì đối với tôi, Nguyên có một thứ gì đó tôi cảm thấy thân thương và gần gũi đến lạ. Không nói được thành lời. Chỉ có thể cảm nhận thôi. Nguyên giống như một người bạn từ thời thơ ấu, cùng tôi chia ba phần cây

kem mút ột con chó nhỏ, sau bao năm xa nhau giờ mới gặp lại. Cảm xúc thơ ngay trong trẻ ngày xưa ủa về. Tôi muốn cùng Nguyên thực hiện lại những ước mơ nhỏ xíu của hồi bé dại đã bị lãng quên đi từ rất lâu.

- Anh Nhật !
- Ôi ! Lại làm anh giật mình đấy !
- Anh làm gì thế ?
- Anh nấu cơm ! Em thích ăn gì ?
- Em mới ốm quá, sao hôm qua lại ngủ ở phòng khách nhỉ ?
- Ủ, Nô Đen và mèo Mướp khiêng em ra ghế đấy ! ^__^
- Anh trêu em hoài vậy.

Lucky bé bỏng của chúng tôi cứ mò mẫm theo hơi của Nguyên mà tìm đến. Không biết bé đã khỏe hẳn chưa. Nguyên đến bế bé lên vuốt ve rồi bảo :

- Nè ! Nó tìm anh đó, không phải tìm em !
- Sao em biết ?
- Có phải hôm qua anh lột lại ổ cho nó không ?
- Ủ, anh lột thêm cho nó cái áo cũ cho ấm.
- Nó đang lần tìm theo hơi người lột ổ cho nó để cảm ơn đó !

Tôi cười. Không hiểu vì sao Nguyên lại biết được những điều ấy. Và tôi cũng không biết Nguyên nói đúng không. Nhưng tôi tin ! Tôi đón lấy Lucky từ tay Nguyên. Nguyên đi đánh răng rửa mặt rồi ra tranh tôi nấu bữa sáng. Tôi nhường việc cho em rồi ra ban công ngồi chơi với lũ quỳ nhỏ. Mấy con chó thì hiền, chứ hai con mèo thì nghịch lắm, cứ chồm lên người tôi đòi bế hoài. Tôi lấy tuýp thuốc thoa vào chân cho Su. Su là con cún nhỏ bị chủ đánh mà Ngân mang đến nhờ Nguyên nuôi giúp. Hai ngày đầu về nhà, Su khóc suốt. Từ khi quen Nguyên, tôi mới hiểu ra con vật cũng có tính cảm như người mà thôi, biết vui buồn, hờn giận, sợ hãi, tuyệt vọng... Su nhất nhất so với các bạn. Bé thường chui tọt vào gầm tủ mà rầm rứt khóc một mình. Nô Đen phải liếm tai an ủi dỗ dành mãi Su mới bình tĩnh trở lại. Chẳng hiểu vì sao thằng chủ của bé lại có thể cầm gậy đánh đập bé dã man như thế. Hay bé chỉ là vật thể thân, chịu đựng một cơn giận vô cớ từ một người chủ không có trái tim ?

Ăn xong bữa sáng, tôi rủ Nguyên :

- Đi siêu thị đi !
- Làm gì hả anh ?
- Ồ... Mua bát ăn cho lũ nhỏ !
- Lũ nhỏ ? Anh nói cứ như anh có một đàn con ấy.

Một ngày chủ nhật đẹp trời, vào siêu thị với một cô gái, mua bát đĩa trẻ con. Nghe giống vợ chồng mới cưới đi mua đồ quá. Chở Nguyên ra BigC, lên tầng 2, nhỏ lấy ngay xe chở đồ, cúi xuống tháo giấy rồi vút vào giỏ. Nhỏ đi đất ! @.@ Tôi bó tay toàn tập. Nói thâm vào tai nhỏ :

- Em bị sao đấy ? Có giấy sao cởi ra không đi ?
- Em thích vậy !

Nói xong nhỏ tung tăng đẩy xe đi khắp nơi trên đôi chân trần. *3*. Không hiểu nổi Nguyên luôn. Tôi đi cùng một cô gái chân đất, thấy hơi... xấu hổ. Nhưng thôi, đôi khi, là người đặc biệt, khác những người khác, lại thú vị ! Đẩy xe đồ cùng Nguyên, rẽ qua hàng thực phẩm đông lạnh mua chút đồ rồi qua quầy gia dụng chọn bát ăn cho các bé ở nhà. Nguyên chọn hẳn 20 cái đĩa đựng thức ăn cho chó mèo. *3* . Tính lời thêm chó mèo ở đâu về nữa. Trời ạ ! Sắp tới bố mẹ chuyển đến, tôi biết phải làm gì với Nguyên và lũ nhỏ bây giờ ?

- Sao em không chọn nhiều màu sắc vào ?
- Dạ ! Chó chỉ nhìn được hai màu trắng đen mà anh. Chọn đĩa có màu èo thôi. Mèo nhìn được 6 màu.
- Sao em biết ?
- Cái đó ai chả biết. Mỗi anh không biết. Blè...

Nói xong Nguyên lại chạy đi khắp nơi, chân lấm bụi đen sì cả vào. Hic. Trông như vừa đi cày về. Đến khổ. Mọi người ai cũng nhìn Nguyên như nhìn bệnh nhân tâm thần trốn trại. Nguyên thì vẫn vô tư chạy khắp nơi chọn đồ. Tôi theo sau Nguyên, theo dõi từng cử chỉ nhỏ của em. Em hồn nhiên như con trẻ, không ngại ngần hay sợ người ta phán xét. Ngẫm lại mình. Tôi thấy mình có quá nhiều mặt nạ nhân cách. Cứ cố tỏ ra thế này thế kia trước mặt người khác mà quên rằng bản chất của mình không hề như vậy. Đeo mặt nạ nhiều đến mức, soi vào gương, không còn nhận ra mặt thật của mình. Tôi khờ quá tôi ơi... Nụ cười của Nguyên lấp ló phía trước, không suy nghĩ gì nhiều, tôi cúi xuống, tháo giày. Ủ, tháo cả. Chân trần. Tôi đi!

- Ô... Anh làm gì thế? Có giày sao anh không đi?
- Ủ. Anh ... thích thế!

Nguyên nhìn tôi mãi, rất lâu. Rồi như hiểu được điều gì đó. Nguyên mỉm cười. Nụ cười ấy như ghim vào trong mắt, khiến tôi nhớ đến nó mãi. Dù ở đâu, bất cứ khi nào, mỗi khi nghĩ về, lại làm tôi ấm. Tôi nắm lấy tay Nguyên kéo ra quầy thanh toán, tay Nguyên vẫn cầm bịch bimbim ngô.

- Ô, em muốn mua cái này nữa!
- Đủ rồi, tuần sau anh lại đưa em đi. Em mua cả siêu thị cũng được!

Nguyên ngoan ngoãn đi theo tôi, tay phải cầm gói bimbim, bàn tay trái nắm gọn trong tay tôi. Cả siêu thị tròn mắt nhìn hai đứa người lớn chân đất dẫm nhau đi về quầy thanh toán. Mặc kệ. Dưới chân tôi mát lịm, như đang đi trên băng.

Trên đường về, Nguyên cứ chọc chọc lưng tôi:

- Anh Nhật đi thăm bé Còi với em đi!
- Còi nào?
- Đi nhé! Rồi em chỉ đường!
- Ủ, đi!

Nguyên chỉ cho tôi đường vào một ngôi nhà trong ngõ 262B Nguyễn Trãi. Ngôi nhà có một khoảng sân rộng 20m2 nằm sâu trong ngõ. Thật hiếm có một ngôi nhà ở Hà Nội mà được một khoảng sân rộng thế này. Trong sân trồng 2 cây xoài. Có lẽ đã trồng từ lâu nên cây khá lớn, tán cây tỏa ra che rợp sân. Mới dựng xe xuống đã có một đàn cún ra đón chúng tôi. Nguyên cúi xuống vuốt ve từng con một, còn tôi ngơ ngác đứng nhìn. Mãi đến khi có một bạn nữ chạy ra Nguyên mới đứng lên giới thiệu với tôi:

- Anh Nhật, đây là Vy Đoàn! Tình nguyện viên trạm cứu hộ chó mèo của tụi em. Còn đây là anh Nhật, chủ nhà của Nguyên Đoàn ạ! ^__^

Vy Đoàn mỉm cười chào tôi rồi dẫn tôi vào nhà. Khu ngoài sân được coi là vương quốc của đàn cún, trong nhà lại là thiên đường của lũ mèo. Trong không gian gần 19m2, đủ thứ cầu thang giả, lớp xe, bóng cao su, lắc, chuông đồ chơi trẻ con được bày khắp sân cho lũ mèo chơi đùa. Con nào con nấy mắt đều sáng lấp lánh một niềm vui nào đó.

- Trời đất! Đều là mèo em nhặt về hả Nguyên?
- Dạ không! Một nửa là mèo các bạn vào facebook em nhờ em cứu giúp chúng.
- Dễ phải đến gần trăm con. Em nuôi được hết sao?
- Chi phí nuôi các bé một phần lớn là do các bạn tình nguyện viên đóng góp. Có lúc thiếu thì tụi em phải góp vào. Anh nhìn nè. Còi nè!

Nguyên ôm một bé mèo nhíu thể, lông nửa vàng nửa trắng, đôi mắt to và hiền nhìn thẳng vào tôi. Vy Đoàn xin phép tôi lên lầu làm nốt công việc đang dang dở. Chỉ còn tôi và Nguyên ngồi lại với bảy mèo. Đường như đã tin tưởng tuyệt đối vào nơi an toàn này, mấy bé mèo con chẳng sợ người, cứ nhảy vào lòng tôi nũng nịu. Tôi chọn một góc nhà ngồi lui vào rồi ngắm Nguyên, nghe Nguyên thủ thủ:

- Còi là con của bảy mèo hoang sống lang thang trong một căn-tin ở phía sau công ty cũ của em. Hồi đó em hay mang thức ăn khô qua cho bảy mèo hoang ăn nhưng không tài nào tiếp cận được chúng. Ban đầu bà chủ căn-tin vẫn để em cho ăn nhưng về sau bà ta cấm không được cho ăn nữa vì lũ mèo đi vệ sinh lung tung. Một thời gian dài em chỉ có thể lén lén vào căn-tin vào buổi tối sau khi mọi người đã dọn về hết, nhưng sau đó bị lộ. Bà ta cho người đến trùm bao bắt hết mèo lớn để bán thịt. Hôm đó nhờ chú bảo vệ gọi điện cho em nên em đã kịp thời đến để đón được 2 mèo lớn vẫn còn đang giãy giụa trong bao. Do sự giúp đỡ mà em cũng cứu kịp 3 mèo con do chú bảo vệ bắt để riêng trong chuồng chó. Mèo hoảng sợ chạy tán loạn nên phải đến 1, 2 tuần sau thì chú bảo vệ mới bắt được thêm một số mèo con. Còi là một trong số những con mèo cuối cùng em đón được.

Đợt của Còi có tổng cộng 3 đứa. Một mèo đen, 1 mướp và Còi. Mèo đen lúc đó khỏe, đẹp, có một bạn nhận nuôi ngay. Mèo mướp do quá yếu nên đã chết trước khi em kịp đến. Buổi tối em nhận được điện thoại, khi đến thì trời đã nhá nhem. Lúc đó trong chuồng có Còi ngồi co ro với một cái xác mèo đã chết. Bên cạnh là những cục xương dành cho chó lẫn lóc xung quanh.

Còi lúc đó ốm và nhỏ hơn bây giờ nhiều, đôi mắt lơ lơ và sợ hãi. Khi em mở chuồng để bắt Còi, có tiếng 1 con mèo mẹ nào đó kêu gào thảm thiết từ trong bụi cây. Em khẳng định đó là tiếng mèo mẹ khóc khi bắt lực nhìn con, giữa buổi chiều tối nhá nhem và u buồn. Không biết anh đã từng nghe tiếng mèo mẹ khóc con chưa. Nhưng em thì đã nghe rất nhiều rồi. Tiếng khóc thảm thiết đến nỗi em đã nghĩ, hay là em thả Còi ra để Còi về với mẹ, chứ không bắt nó đi, rồi ra sao thì ra, bởi vì em thật sự không thể chịu đựng nổi tiếng khóc đó. Nhưng nếu thả Còi ra, thì rồi chắc chắn Còi sẽ chung số phận với các mèo con khác, sẽ chết khô vì thiếu sữa mẹ, hoặc nếu may mắn lớn lên, thì nó cũng sẽ chịu cùng số phận với cha mẹ của mình, là bị trùm bao bắt đi trong cơn hoảng loạn. Hiểu rõ con người như thế, nên em đã gạt đi và quyết định vẫn đưa Còi về nhà. Em đã cố gắng bắt được mèo mẹ để mẹ con được đoàn viên ở một nơi khác an toàn hơn, nhưng nỗi sợ hãi sau lần bị đuổi bắt và chết hụt khi bị chủ căn-tin cho người đến tàn sát mèo khiến nó đề phòng ở mức cao nhất nên không có cách nào dụ được nó.

Khi lái xe đưa Còi ra khỏi nơi đó, em vẫn còn nghe tiếng mèo mẹ gào khóc thảm thiết đằng sau. Trái tim em như bị đâm từ tứ phía, đau đớn lắm! Còi về nhà em, sống ẩn dật và đề phòng như một đứa trẻ từng chứng kiến cảnh gia đình bị tàn sát. Nó đề phòng với mọi thứ, kể cả em. Nó không dám tin là nó đang được an toàn. Còi vẫn như thế suốt gần 2 năm trời. Và em chấp nhận có một Còi cần nhiều tình yêu thương hơn như thế.

Còi đề phòng với con người là vậy, nhưng với các mèo con mới về, Còi luôn là một người mẹ tốt - mặc dù Còi làcon trai. Còi ôm ấp, liếm láp các em bé mới về, ôm các em vào lòng và cho bú một cách thoải mái. Gương mặt của Còi giãn ra nhiều nhất là lúc nó có mèo con bên cạnh.

Tất cả các bé mèo con về nhà em, không đứa nào mà không qua bàn tay chăm sóc và ôm ấp của Còi. Em rất thương Còi, vì nó là một con mèo biết biến nỗi bất hạnh của mình thành tình yêu thương dành cho đồng loại.

- ...

- Anh Nhật! Anh Nhật!

- Ủ anh nghe!

- Nghe gì mà nghe, anh đang nghĩ gì ấy, sao anh im lặng hoài vậy?

Chẳng hiểu tại sao mỗi lần nghe Nguyên kể chuyện, tôi chỉ biết nín lặng, dù trong lòng có biết bao nhiêu cảm xúc chộn rộn mà không thể nói nổi thành lời. Nhìn về phía Còi, tôi phần nào hiểu được câu chuyện của bé. Một bé mèo có đôi mắt buồn thảm như chất chứa những nỗi sợ hãi dồn đau từ ngày xưa trở lại. Một bé mèo có tình yêu thương nhiều đến mức không gì đo đếm được. Bao quanh Còi có đến năm bé mèo con khoảng một, hai tháng tuổi, Còi ôm ấp mấy con mèo nhỏ như thế chính Còi vừa sinh ra chúng. Nguyên

ngồi đối diện với tôi, em ngồi tựa cằm vào đầu gối, ngắm lũ mèo bằng ánh mắt lấp lánh hạnh phúc. Tôi ôm lấy vài con mèo nhỏ, ngả đầu dựa vào tường rồi nhắm mắt lại. Có lẽ nên nghỉ một lát. Lâu lắm rồi, trái tim tôi mới được cảm nhận một cảm giác bình yên đến thế...

9. Chương 9

Trước cơn bão, trời thường lặng gió. Tai họa khủng khiếp ập đến khi tôi và Nguyên đang ở một nơi tưởng chừng như bình yên nhất. Cho đến tận bây giờ, tôi vẫn ước rằng giá như ngày hôm ấy tôi về sớm hơn chút nữa, thì đã chẳng có chuyện gì với những thiên thần nhỏ của chúng tôi ở nhà. Nguyên đã khóc rất nhiều khi chuyện đó xảy ra, nước mắt của Nguyên thấm ướt áo ngực, đâm sâu vào trái tim cũng đang thổn thức vì đau đớn trong lớp da thịt của tôi. Lần đầu tiên tôi thấy Nguyên khóc, nước mắt, tuyệt vọng. Tôi chỉ biết câm lặng, một lời an ủi dành cho em cũng không thể thốt lên. Bão cứ kéo dài. Còn tôi thì từng ngày mong đợi nắng ấm quay trở về...

Ngày hôm ấy chúng tôi ăn trưa cùng Vy Đoàn và lũ mèo nhỏ. Các bé ngoan ngoãn và có phép tắc, chỉ ăn phần ăn ở bát mình, không phá đám hay ngó nghé gì khẩu phần của các bạn khác. Những gì được trao tặng, các bé chỉ nhận chứ không đòi hỏi gì thêm. Vy Đoàn có khuôn mặt rất hiền, đôi mắt ấm áp như hồ nước mùa hè. Tôi tự hỏi liệu có phải cô gái nào có trái tim yêu thương là sẽ nghiêm nhiên sở hữu một đôi mắt dịu dàng như thế? Nhưng dù thế nào, trong lòng tôi, đôi mắt của Nguyên vẫn là đặc biệt nhất. Đôi mắt chứa đựng những ma lực khiến tôi có thể đầu hàng vô điều kiện bất cứ lúc nào. Rất sợ những khi em nhìn thẳng vào tôi, vì lúc ấy tôi có cảm giác mình đang bị thiêu cháy hay đang bị giết bởi một đàn kiến lửa. Vì thế mà tôi chỉ dám nhìn trộm Nguyên những khi em làm việc. Đôi khi bị bắt gặp, tôi phải nhanh chóng đảo mắt đi hướng khác và làm mặt ngơ lơ. Chẳng rõ em có biết không.

Buổi chiều đưa Nguyên về. Ngồi đằng sau, em cứ lúi lét hết đồng đĩa trong túi ra, hỏi tôi xem màu này thì cho đĩa nào, liệu chúng nó có tranh nhau không... Tôi chỉ im lặng nghe, không đáp lại, nhưng em vẫn liến thoắng cho dù không nhận được hồi đáp. Em chỉ cần biết tôi đang nghe em nói thôi, không cần tôi trả lời. Nguyên đang vui, và tôi cũng thế!

Niềm vui tắt dụi khi chúng tôi bước vào nhà. Nhà vắng tanh. Không một chút dấu hiệu nào của Nô Đen, Lucky, Su, mèo Mướp, Nusi. Nguyên nhìn tôi hoang mang. Em còn hốt hoảng chạy ra ngoài cửa xem lại số nhà xem chúng tôi có vào nhầm không. Nhưng làm sao có chuyện ấy được trong khi khóa nhà tôi vẫn cầm trên tay. Lục tìm đủ mọi góc ngách, gọi khắp mọi nơi vẫn không hề thấy một dấu vết nào. Kể cả bát ăn, đồ chơi, thùng các tông, ổ của chúng nó cũng biến mất không dấu vết. Căn nhà trở về nguyên vẹn giống như những ngày tôi còn ở một mình. Nguyên bắt đầu hoảng loạn và mất kiểm soát. Em lần mò đủ các góc bàn, góc tủ, thử tìm ở cả những nơi không thể nào chúng nó lên đến được. Tôi phải giữ Nguyên lại để bình tĩnh suy nghĩ nhận diện vấn đề nhưng em không thể. Cho đến khi lục tung khắp nhà lên vẫn không tìm thấy mấy đứa nhỏ, em mới bắt đầu ngồi thụp xuống sàn nhà. Đôi mắt em đỏ lên vì nước mắt. Tôi tránh đi, không dám nhìn.

- Từ từ đã Nguyên, để anh nghĩ, để anh nghĩ...
- Còn ai có chìa khóa nhà anh không?
- Ừ..
- Còn không?
- Em đừng quát to, anh giật mình đấy! Tim anh không được tốt lắm!
- Anh nói đi, nói cho em nghe. Còn ai có chìa khóa nhà anh? Ly có không?
- Không, Ly không có, anh tin chắc. Chìa khóa có 2 chìa, anh cầm 1, mẹ cầm 1.
- Mẹ anh? Số điện thoại mẹ anh như thế nào?
- Để anh gọi ẹ. Em vào phòng nghỉ đi.
- Nhà mẹ anh ở đâu? Đưa địa chỉ cho em!

- Nguyên ơi em bình tĩnh lại đi đã. Để anh giải quyết!

Nguyên cứ dồn dập hỏi, tôi không còn đủ sức để trả lời từng câu nữa. Có lẽ em đã trải qua quá nhiều mất mát nên mới dễ xúc động và hoảng loạn thế này. Tôi để Nguyên trong nhà, ra hành lang chung cư gọi điện ẹ. Mẹ nhắc mấy sau 4 hồi chuông.

- Mẹ à!

- Ủ, con về rồi à?

- Con vừa về, và nhìn thấy những thay đổi trong nhà rồi.

- Ủ, mẹ sang nhưng con không có nhà nên gọi người đem cho hết rồi.

- Sao mẹ không nói với con trước ?

- Tuần trước mẹ thông báo rồi, con quên à ?

- Mẹ cho ai ?

- Con quan tâm đến thế cơ à ?

- Mẹ cho ai ?

- Mẹ gọi Ly đến giúp. Con bé nói để nó mang về nhờ anh chị em nuôi giúp.

- Lúc khác con gọi mẹ sau. Mong mẹ sau này nếu lần gì thì hãy hỏi ý kiến, con đồng ý thì mẹ hãy làm. Con muốn mẹ là một người mẹ tâm lý và biết tôn trọng quyết định của con. Con chào mẹ !

Nghe đến tên Ly mà đầu óc tôi choáng váng. Tôi không muốn kể ra những việc điên khùng mà trước kia cô ấy làm với tôi, nhưng tôi biết để lủ chó, mèo trong tay Ly thì nguy hiểm sẽ đến với chúng nó bất cứ lúc nào.

- Nhà Ly ở đâu ?

- Em ra đây từ bao giờ thế ?

- Em đang hỏi anh !

- Anh sẽ đến hỏi Ly, em ở nhà đi.

- Cho em đi với, em xin anh đấy !

Nguyên nhìn tôi chờ đợi. Thật khó để từ chối đôi mắt đắm nước kia.

- Nhưng mà...

- Anh yên tâm ! Em có kinh nghiệm trong những chuyện này rồi. Em sẽ không làm gì quá đáng đâu !

Tôi đưa Nguyên đến Kim Mã. Thật sự chẳng nghĩ ra là sẽ phải nói gì khi gặp Ly nữa. Lại thêm cả Nguyên, cứ như đang diễn khiêu chiến thách thức đòi nợ vậy. Nguyên ngồi đằng sau, im lặng. Tôi sợ những khoảng trống như thế. Đến ngõ nhà Ly, tôi nhấn số gọi Ly xuống cổng, trong đầu vẫn trống rỗng chưa định hình được rằng mình sẽ phải làm gì. Ly như biết trước tôi sẽ đến. Khuôn mặt Ly có vẻ đắc thắng lắm.

- Anh tìm em có việc gì à ?

- Việc gì em biết rồi, đừng hỏi lại.

- Thế anh muốn gì ?

- Em mang mấy con thú nuôi của anh đi đâu rồi ?

- Mẹ bảo em xử lý chúng nó.

Thật đáng bức tức, cô ta gọi ‘mẹ’ thân mật cứ y như mẹ của tôi là mẹ của cô ta luôn ấy.

- Vậy cho anh hỏi em đã xử lý thế nào ?

- Thì đem ra chợ xem ai nhận thì cho!

- Anh cần địa điểm chính xác !
- Bây giờ anh tìm cũng không được đâu !

Không muốn dài dòng, tôi hỏi Ly địa chỉ chính xác rồi đến tìm. Có lòng sực hết các nơi cũng phải tìm lũ quỳ ấy về bằng được. Cũng may cho tôi và Nguyên, vừa vào đến chợ đã nhìn thấy Nusi bị người ta cột vô một góc cạnh gian hàng bán rau. Mừng húm. Nguyên chạy lại tới chỗ em. Nó nhìn thấy Nguyên là kêu khóc văng trời, có lẽ bị cột từ trưa, những kí ức cũ tràn về nên sợ. Dù cổ vẫn vướng dây xích, chúng cứ cố nhảy lên đùi để chui vào lòng Nguyên, tìm một sự bình yên mà mới sáng nay nó vẫn được hưởng. Tôi phải đưa tiền cho người bán rau bác ấy mới chịu trả mèo, vì bác nói trưa nay bác đã phải trả tiền vĩa cho Ly. Bác mua hai con, cả mèo Mướp và Nusi, nhưng mèo Mướp đã có người xin về để làm thịt. Phát hoảng. Tôi và Nguyên vội xin địa chỉ người hàng xóm của bác bán rau rồi đi tới. Trong lòng không khỏi lo sợ và cầu nguyện ẻo Mướp chưa có mệnh hệ gì. Nusi đã được quần khăn êm ấm và nằm trong vòng tay của Nguyên. Nhìn ánh mắt nửa yên tâm nửa sợ sệt của bé mà thấy tội nghiệp.

Lòng vòng quanh Núi Trúc, tôi mới tìm được địa chỉ nhà người xin mèo Mướp về. Nguyên chẳng chờ đợi tôi hỏi han gì hết, nhảy phắt xuống xe bấm chuông luôn. Lúc người ta vừa ngó ra cổng, hỏi han được vài câu, em đã chạy tọt vào sân, lao vào bếp để tìm mèo Mướp. Tôi cứ phải chạy theo đằng sau Nguyên giải thích tới giải thích lui cho người ta hiểu chúng tôi không phải côn đồ trộm cướp hay tâm thần gì cả. Tôi và Nguyên gần như thét lên khi thấy cảnh bé mèo của chúng tôi đã bị trói và cạo sạch lông ở lưng. Nguyên nhảy vào giữa đám người đang ngồi thịt mèo và ôm lấy bé. Người đàn ông của gia đình vẫn chưa hiểu gì, tôi đưa cho bác chút tiền, trong đầu tôi vội lóe lên suy nghĩ bịa ra một câu chuyện cho bác thông cảm.

- Bác ơi, con mèo này là kỉ niệm mẹ con để lại trước lúc mất. Sáng nay con mở cửa đồ rác nó chạy vọt ra chơi rồi đi lạc. Bị bắt đem chợ bán. Bác cho con xin rồi tiền nong thế nào con gửi bác.

Cũng may tôi gặp được người tốt. Bác ấy nghe xong cười hề hề, vỗ vai bảo tôi cứ đem nó về, bác không lấy tiền đâu. Mọi người trong nhà cũng thoải mái dù có vẻ ngao ngán tiếc nuối.

- May mà chú đến kịp nhá. Khoảng 10' nữa thôi là trong nồi rồi.

Tôi nhìn mặt Nguyên lúc đó hiện rõ vẻ tức giận. Vội lôi em ra khỏi ngôi nhà đó trước khi em kịp làm gì gây sự. Tôi đứng ở cổng xem lại mèo Mướp. Mắt em đỏ au, nhìn tôi như trách móc rằng sao bây giờ hai người mới đến, để người ta cạo sạch lông của con. Tôi sờ nhẹ lên những đường dao cạo, cảm nhận được cả cái nóng rát mà mèo Mướp đang chịu đựng. Mở cốp xe lấy thêm khăn cho Nguyên cuốn mèo Mướp lại. Chúng tôi cần về nhà trước khi đi tìm những em còn lại. Nusi và mèo Mướp là hai trường hợp may mắn nhất ngày hôm đó. Cho đến khi mang các em về nhà rồi, các em vẫn còn đọng lại sự sợ hãi sâu trong đáy mắt. Chúng tôi cho các bé ăn bằng đĩa mới mua, rán thêm cả cá cho ăn, nhưng hai bé chỉ nhả một miếng rồi chui vào ổ. Kể từ lần ấy, tôi hiểu được trong trái tim của các bé có thêm rất nhiều sự cảnh giác. Tôi, Nguyên và các bé đều biết, giữa cái xã hội điên đảo này, chẳng có nơi nào an toàn và bình yên mãi mãi

10. Chương 10

Tôi chờ Nguyên đi tìm những bé còn lại. Hà Nội giờ tan tầm tắc chặt cứng mọi ngã đường. Nguyên không đợi được lâu. Nhảy xuống xe đi bộ và bảo tôi quay về. Không hiểu Nguyên nghĩ gì nữa. Tôi vội gửi nhờ xe vào một quán café bên đường, đưa cho họ chút tiền rồi lấy vé hện lát quay lại lấy. Len lỏi qua dòng người mãi mới bắt kịp Nguyên.

- Em làm gì vậy Nguyên? Anh thấy em đang mất bình tĩnh quá đấy!
- Em làm sao mà bình tĩnh được. Anh bảo em làm sao bình tĩnh được đây?
- Em đừng gắt anh. Thực sự anh cũng đang rối hết lên. Nhưng điều đó không quan trọng bằng việc em và anh cần phải bên nhau chứ không phải là chiến đấu đơn lẻ một mình.
- ...
- Em có hiểu không?

Nguyên òa khóc lên như đứa trẻ. Tôi hiểu Nguyên đang sợ hãi và hoảng loạn vì lí do gì. Mạnh mỗi duy nhất đối với chúng tôi bây giờ là hai bé Lucky và Su được một người đàn ông mua về, một để trông nhà, một để giết thịt. Nghe đến từ “giết thịt” mà cả tôi và Nguyên gần như hét lên với bác bán rau. Trong tim nóng như có lửa. Tôi nắm chặt tay Nguyên, nửa đi nửa chạy. Lăn mò mãi trong các ngõ ngách trên đường Giảng Võ, tôi mới hỏi được nhà ông Phán – theo lời chỉ dẫn của bác bán rau ngoài chợ.

Cổng không khóa! Nguyên thò tay vào mở then cửa trong khi tôi cố ngăn Nguyên lại đợi tôi bấm chuông.

- Không kịp đâu, anh đừng thừa thời gian ấy phép lịch sự không đúng lúc thế!

Nguyên vào nhà trước. Tôi theo sau. Nguyên nói đúng. Chúng tôi không kịp. Không nên thừa thời gian ấy phép lịch sự không đúng lúc. Quang cảnh trong sân của ngôi nhà lạ này ám ảnh tôi dài dặc theo những chuỗi ngày sau đó. Tôi chưa bao giờ chứng kiến cảnh người ta giết hại một con chó, cho đến ngày hôm ấy. Lucky của chúng tôi. Chú chó được Nguyên cứu về từ quán cơm bình dân gần trường em, chú chó đã dũng cảm chiến đấu với căn bệnh ca-re và trở về từ cõi chết. Chú chó luôn bám theo hơi mà tìm đến cảm ơn tôi mỗi buổi sáng vì đêm qua tôi đã tự tay lột ổ cho bé nằm được ấm hơn. Lucky bị trời vô cớ rồi người ta cầm gậy đập vào đầu em cho tới chết. Khi còn sống, em rất đẹp, em rất tình cảm, và thông minh. Giờ thì em nằm trong vũng máu, với cái sọ méo mó. Em bị chọn, bởi em bị mù, không có khả năng trông nhà như Su. Giá như chúng tôi đến sớm hơn, Lucky đã không phải chịu đựng những nỗi đau như thế.

Có lẽ Lucky đã trải qua khoảng thời gian khủng khiếp vô cùng trước khi chết. Tôi biết, loài chó rất thông minh, chúng nhận thức được việc chúng sẽ bị chết. Chính vì việc chúng nhận thức được điều đó, nên cái chết của chúng càng đau đớn, càng khủng khiếp, và thù hận nữa. Sự thù hận lóe lên trong phút chốc thôi, vì chúng không thể hiểu, chúng trung thành với bạn như vậy, mà lại bị bạn giết một cách thực sự dã man và vô đạo đức. Nếu bạn nhìn thấy người ta giết bạn, từng bước một, chắc chắn bạn cũng sẽ hoảng sợ cực độ như vậy thôi.

Su nhìn thấy tôi, bé cào cào thật mạnh trong lồng như cầu cứu. Ánh mắt thất kinh hoảng sợ khi từng bước chứng kiến người ta giết bạn mình khiến tâm lý em càng tồi tệ. Su lại khóc rầm rức như những ngày mới về nhà tôi. Những giọt nước mắt đau khổ chờ đợi sự quyết định của số phận.

Nguyên òa khóc trong tuyệt vọng. Em lao đến ôm Lucky vào lòng. Người nhà họ chẳng hiểu có chuyện gì đang xảy ra. Bên cạnh họ Lucky vẫn còn bấp than tổ ong với nồi nước nóng đang chờ đợi. Tôi lại phải tha thiết cầu xin họ rằng hai bé cún là món quà mà mẹ tôi để lại trước khi mất. Các bé bị trộm đi trong khi tôi không có nhà. Tôi đưa tiền trả họ, trong khi thực tâm tôi muốn đâm vỡ mặt chủ nhà và nói cho họ tỉnh ra. Nhưng họ cũng có tội gì nào? Có chăng chỉ là tội vô tình, thứ tình cảm yêu thương loài vật đã nguội lạnh trong trái tim từ khi sinh ra. Tôi tội nghiệp họ, thương hại họ.

Tôi xin nhà người ta một tấm khăn rồi ủ xác Lucky để mang về. Dĩ thế nào Nguyên cũng không chịu ngồi dậy. Em cứ ngồi bệt xuống sân nhà người ta, ôm Lucky mà khóc. Mắt Lucky nhắm nghiền, ngoan ngoan như đang ngủ. Máu chảy ứ tại em. Em khờ quá, em ngốc quá. Sao em không tìm cách chạy đi. Sao em không chống cự lại mà để người ta khiến em thế này. À, tại mắt em mù, em không thấy đường, em không biết chống cự sao cả. Khờ quá, ngốc quá. Lucky đáng thương của chúng tôi.

Biết phải làm gì đây. Nghe chuyện đây là chú chó mẹ tôi để lại, lại thêm thấy Nguyên khóc đến đau lòng như thế. Người nhà nói trả lại tiền chúng tôi. Họ cũng nói được một lời xin lỗi. Dù đã muộn nhưng cũng khiến tôi nhìn thấy một khoảng trời tươi sáng phía trước. Rằng trái tim đã nguội lạnh cũng vẫn có thể làm ấm nó lại. Tôi cố thuyết phục Nguyên đứng dậy. Nhưng em cứ mềm oặt người trong tay tôi. Cực chẳng đành, tôi khóc theo Nguyên luôn.

- Anh xin em đấy! Đứng dậy đưa Lucky về với anh!

Nguyên lấy hết sức lực còn lại, nắm lấy tay tôi đứng lên. Em nhẹ nhàng quẩn Lucky ôm vào lòng rồi đi ra cửa. Tôi cúi xuống mở lồng đón Su. Su run rẩy nhảy vào vòng tay tôi và quắp chặt trong ấy như sợ tôi sẽ trao em lại cho người vừa giết chết bạn em. Tôi chào gia đình ông Phán rồi trở về. Cuối thu, lá hồn nhiên rơi rụng trên những con đường tôi qua. Nguyên đã thôi khóc, nhưng nỗi đau vẫn còn đó. Còn tôi, tôi lo cho Nô Đen...

Về đến nhà, Nguyên lại bắt đầu khóc. Em cứ ôm Lucky trong lòng mà không chịu buông. Tôi cũng chọn lấy

một góc nhà mà ngồi bệt xuống, mệt nhừ do một ngày chạy ngược xuôi, chịu đựng bao dòng cảm xúc, hơn nữa lại vừa mới ốm dậy. Su đã nhìn thấy ngôi nhà ấm áp của em, nhưng em vẫn sợ, cứ quanh quẩn quanh chân tôi tìm điểm tựa. Mèo Mướp và Nusi lại gần Nguyên, liếm nhẹ lên tay Nguyên an ủi. Mèo Mướp là một con mèo thông minh, có thể đoán biết tâm trạng của người khác. Tôi tin là thế. Nó cứ an ủi Nguyên bằng mọi cách, liếm tay, vồ vồ lên má hoặc dụi đầu vào người Nguyên. Tôi mệt quá, dựa đầu vào bức tường sau lưng. Giá như có thể ngủ một giấc. Khi tỉnh dậy, những gì vừa xảy ra chỉ là một cơn ác mộng. Bởi thời gian chứng kiến Lucky từ một chú chó lang thang kiếm ăn trong các quán cơm được Nguyên đón về, chăm sóc, chữa bệnh, nuôi em lớn từng ngày đã để lại cho tôi quá nhiều tình cảm. Cái chết thảm thương của Lucky đâm sâu vào trái tim vốn dễ xúc động của tôi những vết xước sâu đau tê tái. Tôi sợ những ngày sắp tới, sợ nhìn thấy đôi mắt đầm nước của Nguyên.

- Anh Nhật, anh Nhật ơi!

- Ủ anh nghe đây!

- Anh Nhật ơi! Anh lại đây xem xem em có nhầm không? Lucky vẫn còn thở.

Tôi ngồi phắt dậy bò tới chỗ Nguyên. Tháo tấm khăn trên mặt Lucky và áp tai vào kiểm tra. Đúng rồi, Lucky vẫn thở, dù rất yếu. Tôi xem lại vết thương trên đầu. Có lẽ đập trượt nên chỉ sụt một đường từ đỉnh đầu xuống tai và gây chảy máu. Lucky vẫn thở, từng nhịp từng nhịp. Em vẫn muốn sống, vẫn khao khát được sống trong cuộc đời này. Tôi luống cuống hết cả. Tay chân cứ run rẩy loạn xạ. Su và hai bé mèo nhìn thấy vậy cũng cứ nhảy nhót xung quanh. Nguyên vội gạt tay lau nước mắt và lấy tấm khăn khác ủ ấm cho Lucky. Tôi lấy hộp thuốc trong nhà ra cho Nguyên. Em nhẹ nhàng lau sạch vết máu và lần theo vết máu để định vị vết thương và băng lại. Chúng tôi tạm phải quên đi Nô Đen để đưa Lucky đến bệnh viện thú y cứu vãn tình hình.

Nguyên đứng chờ ngoài hành lang, ngoan ngoãn để yên bàn tay của em trong lòng bàn tay tôi, ấm nóng. Xảy ra nhiều chuyện như vậy, không biết em đã cảm nhận được tình cảm của tôi dành cho em chưa. Nó lạ lùng như gió. Cứ chờn vờn trên vai và làm người ta cảm thấy lạnh. Còn em thì sao? Em có dành cho tôi một vị trí đặc biệt trong tim em không? Hay tôi chỉ là một người bạn cùng đi chung đường, chỉ là một cơn gió ngược chiều, gặp em rồi quay đi hướng khác?

Số phận của Lucky là một câu chuyện đặc biệt nhất mà tôi từng chứng kiến. Như một đứa trẻ mồ côi bị ngược đãi suốt quãng đời thơ ấu và cho đến bây giờ vẫn chưa tìm kiếm được một gia đình hạnh phúc thật sự của riêng mình. Tôi tự nhủ nếu Lucky qua được cơn bão này, tôi sẽ chăm lo cho em cả phần đời còn lại. Bù đắp cho em những đau khổ mà em đã phải chịu đựng trong khoảng thời gian vừa qua. Lucky có đôi mắt không còn lạnh lẽo, nhưng em có khuôn mặt hiền và khóe miệng lúc nào cũng như đang cười. Và một món quà quý giá nhất thượng đế ban tặng cho em, đó là sức sống mãnh liệt mà em đang có. Trải qua từng ấy thứ, em vẫn sống, thách thức cuộc đời, thách thức số phận đã được sắp đặt. Một lần nữa Lucky khiến tôi hiểu ra, chẳng có gì là quá muộn nếu như ta vẫn còn hơi thở cuối cùng, tôi vẫn còn hạnh phúc hơn rất nhiều người, bởi tôi ĐANG ĐƯỢC SỐNG.

- Anh đang nghĩ gì thế?

- À, có gì đâu, đang nghĩ là không ngờ lúc khóc nhè trông em xấu đến thế.

- Hả?

- Thật! Soi gương đi!

Nguyên vội rút tay đưa lên xoa xoa má. Điều bộ đó khiến tôi buồn cười. Chỉ là đùa thôi mà. Mọi cô gái đều rất dễ thương khi cô ấy khóc. Nguyên cũng vậy. Nhưng tôi không mong muốn được nhìn thấy sự “dễ thương” ấy nhiều đâu.

Bác sĩ đi ra với nụ cười trên môi. Tôi thở phào nhẹ nhõm. Không cần hỏi cũng có thể đoán được một kết quả tích cực. Chúng tôi không được thăm Lucky để tránh nhiễm trùng vì vết thương của em khá nặng và cần có bác sĩ theo dõi. Tôi đưa Nguyên về nhà khi cơn bão đã đi qua. Nguyên ngồi im dắng sau xe. Tôi nhớ đến lần đưa Lucky từ bệnh viện về nhà, em liến thoắng đằng sau không ngớt. Hôm nay không biết em nghĩ gì mà im lặng như thế. Làm tôi cũng thấy trống vắng.

- Em còn ngồi đằng sau không?
- Anh hỏi gì vậy? Chẳng ngồi đằng sau thì ngồi đâu?
- Tại không thấy em nói gì...
- Mai mình qua nhà Ly đi anh!
- Hả ? Qua đó làm gì ? Nói thật là cứ nhắc đến Ly là anh lại giật mình hốt hoảng.
- Ly đang giữ Nô Đen đó anh !
- Sao em biết ?
- Trực giác. Chắc chắn đó !

Tôi không hiểu vì sao Nguyên lại nghĩ thế. Nếu Nguyên đúng thì thực tình tôi lo cho Nô Đen. Nhìn hành động Ly lia con mèo con vào góc nhà là tôi biết cô ta có thể làm những điều khủng khiếp hơn nhiều đối với động vật. Nguyên à, giả như em đừng nói với anh suy nghĩ này, anh sẽ bớt lo lắng đi nhiều. Viễn cảnh trước mắt tôi đột nhiên trở nên xám xịt và u tối

11. Chương 11

Tôi đứng cửa phòng bệnh, lặng thinh ngắm Nguyên ôm Lucky vào lòng nói chuyện. Câu chuyện của Lucky một lần nữa khiến tôi thêm vững tin rằng ĐỪNG BAO GIỜ BỎ CUỘC, hãy chiến đấu tới cùng rồi những điều tốt đẹp sẽ đến. Lặng lẽ đi thanh toán tiền viện phí rồi quay lại chờ Nguyên về.

Nguyên vuốt ve hết những con chó chung phòng với Lucky rồi vui vẻ chạy theo tôi. Thi thoảng thấy Nguyên như con nít. Dễ khóc dễ cười. Tôi lái xe thật chậm để gió không tạt tiếng Nguyên đi. Tôi cố lắng nghe hết những gì Nguyên thủ thủ với Lucky đằng sau. Vì mắt em không còn nhìn thấy, nên Nguyên cứ tả hết cái này đến cái khác trên đường. Người đi qua họ tưởng Nguyên đang nói chuyện với tôi. Chứ đâu biết nhỏ đang nói với con cún, mặc dù không biết nó có hiểu hay không.

Mấy con thú nhỏ ở nhà kêu ầm ỹ khi thấy tôi đưa bạn chúng nó về. Nguyên đặt Lucky trong ổ, vuốt nhẹ đầu trấn an rồi sửa soạn quần áo đi tắm. Cũng khuya rồi. Tôi ngồi ôm mèo Mướp xem Tivi một lát rồi vào phòng.

Đã mấy ngày đi đi lại lại, đêm không ngủ ngon giấc vì Lucky, vậy mà đêm nay trần trọc mãi vẫn không ngủ được. Lăn qua lăn lại, tôi với đồng hồ xem giờ. 1h đêm! Tôi dậy ra phòng khách. Nguyên làm tôi giật mình thốt tim khi nằm gác chân đọc sách ở ngoài phòng khách lúc nửa đêm. Cô nàng thần nhiên như việc này là việc quá quen thuộc rồi. Tôi vỗ gắt:

- Đêm rồi không đi ngủ đi còn nằm đó làm gì?
- Em không ngủ được. Sao anh lại dậy giờ này?
- Anh.. cũng thế...

Nói xong tôi gọi mèo Mướp lại, nằm thu lu xuống ghế sofa ôm Mướp cho ấm. Nguyên cũng thôi đọc sách, nằm vuốt lưng Nusi. Cứ im như vậy một lúc, tôi gọi.

- Nguyên!
- Dạ?
- Kể chuyện gì nghe đi.
- Anh thích nghe chuyện gì?
- Gì cũng được. Kể niệm em đã từng trải qua.

Nguyên nằm nghĩ một lúc, rồi nhỏ kể.

- Ngày trước còn ở nhà với bố mẹ, gần nhà em có một bà bán phở. Bà nuôi một bé mèo để bắt chuột. Bé mèo đã đẻ 4 lứa, 3 lứa trước bà đều vứt mèo con đi. Đợt rồi thấy bé mèo có thai, mẹ em hỏi chuyện thì tình cờ biết được nên dặn là đẻ lứa này thì ẹ em chứ đừng vứt. Đến lúc bé đẻ, bà bán phở gọi mẹ em ra lấy, lúc đó mấy bé mèo con còn đỏ hỏn, nhỏ xíu. Mẹ em nói với bà như vậy tách mẹ là chết, nên xin cho ở lại bú khoảng 1 tháng cứng cáp rồi sẽ rước về.

Cho bú được khoảng 2 tuần, bà bán phở hối thúc ra lấy mèo con ngay nếu không sẽ bỏ, vì ‘tụi nó bò lổm ngổm dơ nhà dơ cửa’. Bà dứt khoát không chịu. Mẹ em xin vậy ang theo mèo mẹ về luôn, cho con nó bú thêm vài ngày ra trả liền.

Đem mèo mẹ về nhà, mấy mẹ con về ôm nhau, dễ thương lắm. Trong thời gian đó, bà bán phở cứ đòi lại mèo mẹ vì “không có mèo, chuột chạy phá đồ đạc hoài”. Vì mấy bé mèo con chưa cứng cáp nên nhà em cứ tìm cách kéo dài thêm được ngày nào hay ngày đó. Mấy bé mèo con được khoảng 1 tháng rưỡi, em cố gắng tìm nhà được hết ấy bé. Nhưng kể từ ngày đưa mấy bé mèo con đi, mèo mẹ trở nên bồn tính, thay đổi rất nhiều.

Nó chẳng chịu ăn gì cả, cho gì cũng không ăn. Suốt ngày cứ ngồi nhìn lên trần nhà, méo méo đòi con. Sau khi đàn con đi vài ngày, mèo mẹ bệnh nặng, đưa đi bác sĩ cũng không biết là bị gì. Rồi nó thay đổi hoàn toàn. Bà bán phở thì ngày nào cũng đòi mèo, đến mức chị em đi chợ đi ngang bà ta còn đòi đánh vì “lấy mèo mà không trả” – mặc dù nhà em đã giải thích và năn nỉ hết lời.

Được mấy hôm, vì sợ chị em bị đánh nên em mới bảo mẹ mang bé ra trả cho bà đi, khi nào đẻ nữa thì tính tiếp, chứ biết làm sao. Khi mang bé ra, bà đá bé và xua đuổi, nói:

- Đem về đi, không cần nữa, xin được con mèo con rồi!

Nghĩ thấy kiếp làm con vật thật đáng tội. Con người có bao nhiêu thứ quyền hành trong tay để định đoạt cuộc sống của chúng và chúng tuyệt nhiên không thể hó hé được gì.

Sau sự cố lần đó, em đưa mèo Pi về nhà, và trong em đã chắc chắn sẽ giữ mèo Pi lại nuôi luôn chứ không tìm nhà như những đứa khác, bởi em sợ nó không vượt qua được cú shock liên tục mất con.

Sau vài ngày đi bác sĩ, sức khỏe mèo Pi khá lên, Pi đã có thể tự ăn lại được, tuy vẫn còn đi đứng không vững và đêm đêm vẫn còn hoảng loạn đi tìm con. Em quan sát thấy nó ngủ và ôm vào lòng tất cả những con mèo con hiện có trong nhà em rồi liếm láp trong một nỗi sợ hãi thể hiện rõ qua đôi mắt.

Mèo Pi không chơi với con chó mèo nào trong nhà. Nó sống ẩn dật, lẩn khuất, và có chút gì đó của một góa phụ lặng lẽ.

Cho tới một, sáng trước khi đi làm em thấy mèo Pi tự nhảy được lên bàn để ăn cơm, em nghĩ chắc thuốc bổ đã thấm và giờ đây cơ thể mèo Pi bắt đầu đòi ăn. Hôm đó đi làm em vui lắm.

Tối đó khi về, chị em báo mèo Pi đã mất tích, tìm khắp nhà không thấy nó đâu. Nhà em là căn hộ chung cư nhỏ ở tầng 5, cửa chính đóng suốt ngày ngoại trừ những lúc có người ra vào, các cửa sổ đều được rào lưới mắt cáo để đảm bảo bọn giặc mèo không rượt đuổi nhau mà rớt xuống 5 tầng lầu. Em lấy làm lạ và khá bức vì không hiểu sao mọi người trong nhà đều cẩn thận đến thế mà cuối cùng nó có thể mất tích một cách bí ẩn. Và em đã chuẩn bị tinh thần là vài hôm nữa có thể trong nhà sẽ nghe mùi xác mèo chết vì nó rúc vào góc nào đó mà nằm chết.

Gia đình em cũng đề phòng chuyện nó không thích ồn ào và cố chui ra khe cửa sổ nằm sưởi nắng và rồi ngủ quên nên rớt xuống đất. Tuy nhiên hỏi khắp nơi dưới chung cư cũng không ai thấy. Em thì nghĩ có nhiều khả năng ai đó ra khỏi nhà và đóng cửa không kín, nó đã đi theo ra ngoài, rồi đi lạc vào một nhà nào đó mà không biết. Nhưng gõ cửa từng nhà để tìm cũng chẳng thấy bóng dáng nó đâu.

Một đêm trôi qua. Hai đêm trôi qua, đêm nào cũng mưa to. Những đêm đó, gia đình em không ai ngủ ngon. Mọi người đều tự trách mình đã không thể lo cho nó đàn ông, để giờ đây nó sống chết ở đâu cũng không biết. Bản thân em cứ dằn vặt mình không thôi. Suốt những ngày ấy, gia đình em ai cũng buồn bã, đau lòng khi nghĩ đến nó, nhưng không ai dám nói ra điều đó vì người này tránh làm cho người kia buồn.

Đến ngày thứ 3, tình cờ bà chủ quán cà phê dưới chung cư biết mẹ em đang tìm mèo thì bà ta nói rằng nó bị rớt từ cửa sổ nhà em xuống ngay quán bà. Nó đã lết vào chậu cây quán bà nhưng bà đã dùng cây dích

nó đi. Sau đó nó lại ráng lết vào, lần này bà đã nắm tai nó đem vứt qua bãi rác phía sau chung cư.

Bà ta chỉ ẹ em chỗ bà ta đã vứt nó. Cả nhà em túa ra đi tìm. Mẹ em còn nhờ tất cả bảo vệ trong chung cư đi tìm luôn. Hỏi thăm từng người. Gọi cho người hay lấy rác ở chung cư để hỏi xem có từng thấy xác nó không, vẫn không thấy.

Suốt 2 ngày sau đó, sáng cũng như tối, nhà em đều đi tìm nó ở khắp chung cư với hy vọng cho dù thấy cái xác của nó thôi cũng được, để đưa nó về và cho nó chết trong sự ấm áp.

Em đã nghĩ, cuộc đời của Pi sao mà quá thảm. Đến lúc chết cũng chết đau đớn và buồn bã như vậy sao.

Đến ngày thứ 6 sau khi nó mất tích, những tưởng đã mất hết hy vọng, thì trưa hôm đó chị em đi chợ về, đi ngang cửa chính ra vào chung cư thì nghe một tiếng méo rất nhỏ, nhỏ hơn cả tiếng chuột kêu, rồi im bật. Chị em lung sục mọi góc ngách ở đó thì phát hiện nó nằm bất động trong góc, trên người có kiến và gián.

Chị tưởng nó đã chết, định ẵm nó lên đắp cho nó tấm vải để nó ra đi ấm áp, nhưng thật kỳ lạ là nó vẫn còn sống – sau 6 ngày mưa gió, đói khát, bệnh tật trong người chưa hết và đặc biệt là sau khi rớt từ tầng 5 xuống đất. Kỳ diệu hơn, sau khi bị xách tai vứt qua bãi rác cách đó khá xa, nó vẫn cố lết tấm thân héo mòn của nó về đến đúng nơi mà nó biết là chúng em sẽ tìm thấy nó.

Nó bị gãy sống lưng, tổn thương nội tạng, cùng với bệnh cũ chưa dứt, nó trở thành con mèo héo hon vô cùng. Mẹ em đút cho nó từng muỗng sữa, bón từng nhúm cơm để nó lại sức. Nó được đặt nằm trong cái hộp với đầy vải ấm, và được nằm cạnh giường của ba mẹ.

Nó vẫn chiến đấu từng ngày, với từng hơi thở yếu ớt. Nó rất muốn ăn, và ăn rất ngon khi được bón vào miệng. Mắt nó khép hờ, nhưng thỉnh thoảng cũng mở to đảo một vòng quanh phòng. Hơi thở nó nhẹ và đều, cũng có lúc nó thở hắt. Em đoán nó không cầm cự được lâu.

Và đúng như vậy, tối ngày thứ tư Pi về, là lần cuối cùng em nhìn thấy nó với chút sinh lực còn sót lại. Nó đã ra đi, trong vòng tay của mẹ và chị em. Nó được chôn ở bãi đất trống sau chung cư, ở đó còn có nhiều bạn bè đồng loại của nó đã ra đi trước đó và đều được em chôn cất cẩn thận.

Em thiết nghĩ, nó vẫn biết nó sẽ chết, nhưng chắc chắn nó không muốn chết trong những cơn mưa lạnh, càng không muốn chết khi cô độc một mình. Nên nó đã cố gắng tìm về nhà. Và em nghĩ, con chó con mèo nào cũng thế...”

Nguyên lặng đi. Tôi quay ra thì thấy Nguyên khóc. Nguyên ngồi thu lu, ôm Nusi và khóc. Tôi nghe câu chuyện về mèo Pi Nguyên kể mà cảm giác bị bóp nghẹt trong tim, vậy mà Nguyên còn phải trải qua từng ngày chứng kiến Pi đau đớn rồi chết như vậy. Nghĩ mãi, tôi đứng dậy lại gần Nguyên, ngồi xuống bên em, khẽ kéo em vào lòng. Cứ để em gục vào lòng tôi như vậy, cho em khóc!

Có lẽ lúc này trên thiên đường, mèo Pi đang cười, vì vẫn có người, còn nhớ đến em...

12. Chương 12

Nắng lên rực rỡ sau những ngày mưa. Tôi tỉnh dậy trong trạng thái vai và cổ đau nhừ vì nằm ngủ dưới sàn nhà. Đêm qua mãi khóc cùng Nguyên, ngủ từ bao giờ không biết. Mà vô lý quá trời. Nguyên nằm êm ả trên ghế còn tôi thì lảo lắc dưới đất. May mà có mèo Mướp và Nusi ôm chứ không chắc cảm lạnh. Mới ốm dậy xong.

Ngồi dậy ngắm Nguyên ngủ. Giờ mới để ý, thấy nhỏ khá xinh. Trên khuôn mặt vẫn còn lấm lem những vệt nước mắt lau vội từ đêm qua, môi nhỏ vẫn thỉnh thoảng mỉm cười trong giấc mơ. Có lẽ nhỏ đang mơ thấy một chú chó hay mèo nào đó được nhà ấm và ăn no chẳng hạn. Mơ ước của Nguyên nhiều khi đơn giản chỉ có vậy.

Đứng dậy vươn vai rồi vào bếp. Để xem trong tủ lạnh có gì ngon nấu cho Nguyên ăn. Ngực áo tôi vẫn còn hơi ẩm. Bật cười khi nghĩ ra đó là nước mắt của Nguyên. Con gái chi mà khóc dữ. Bình thường hét ra lửa cơ mà. Cũng không muốn thay áo, tôi cứ mặc khuyen cái áo lấm lem đó mà vào bếp. Công việc này đáng ra là của người giúp việc chứ không phải của chủ nhà. Nhưng tôi vẫn vui vẻ làm một cách thích thú.

Dù sao thì đối với tôi, Nguyên có một thứ gì đó tôi cảm thấy thân thương và gần gũi đến lạ. Không nói được thành lời. Chỉ có thể cảm nhận thôi. Nguyên giống như một người bạn từ thời thơ ấu, cùng tôi chia ba phần cây kem mút ột con chó nhỏ, sau bao năm xa nhau giờ mới gặp lại. Cảm xúc thơ ngây trong trẻo ngày xưa ùa về. Tôi muốn cùng Nguyên thực hiện lại những ước mơ nhỏ xíu của hồi bé dại đã bị lãng quên đi từ rất lâu.

- Anh Nhật !

- Ôi ! Lại làm anh giặt mình đấy !

- Anh làm gì thế ?

- Anh nấu cơm ! Em thích ăn gì ?

- Em mới ốm quá, sao hôm qua lại ngủ ở phòng khách nhỉ ?

- Ủ, Nô Đen và mèo Mướp khiêng em ra ghế đấy ! ^__^

- Anh trêu em hoài vậy.

Lucky bé bông của chúng tôi cứ mò mẫm theo hơi của Nguyên mà tìm đến. Không biết bé đã khỏe hẳn chưa. Nguyên đến bế bé lên vuốt ve rồi bảo :

- Nè ! Nó tìm anh đó, không phải tìm em !

- Sao em biết ?

- Có phải hôm qua anh lót lại ổ cho nó không ?

- Ủ, anh lót thêm cho nó cái áo cũ cho ấm.

- Nó đang lần tìm theo hơi người lót ổ cho nó để cảm ơn đó !

Tôi cười. Không hiểu vì sao Nguyên lại biết được những điều ấy. Và tôi cũng không biết Nguyên nói đúng không. Nhưng tôi tin ! Tôi đón lấy Lucky từ tay Nguyên. Nguyên đi đánh răng rửa mặt rồi ra tranh tôi nấu bữa sáng. Tôi nhường việc cho em rồi ra ban công ngồi chơi với lũ quỳ nhỏ. Mấy con chó thì hiền, chứ hai con mèo thì nghịch lắm, cứ chồm lên người tôi đòi bế hoài. Tôi lấy tuýp thuốc thoa vào chân cho Su. Su là con cún nhỏ bị chủ đánh mà Ngân mang đến nhờ Nguyên nuôi giúp. Hai ngày đầu về nhà, Su khóc suốt.

Từ khi quen Nguyên, tôi mới hiểu ra con vật cũng có tính cảm như người mà thôi, biết vui buồn, hờn giận, sợ hãi, tuyệt vọng... Su nhất nhất so với các bạn. Bé thường chui tọt vào gầm tủ mà rấm rứt khóc một mình. Nô Đen phải liếm tai an ủi dỗ dành mãi Su mới bình tĩnh trở lại. Chẳng hiểu vì sao thằng chủ của bé lại có thể cầm gậy đánh đập bé dã man như thế. Hay bé chỉ là vật thể thân, chịu đựng một cơn giận vô cớ từ một người chủ không có trái tim ?

Ăn xong bữa sáng, tôi rủ Nguyên :

- Đi siêu thị đi !

- Làm gì hả anh ?

- Ồ... Mua bát ăn cho lũ nhỏ !

- Lũ nhỏ ? Anh nói cứ như anh có một đàn con ấy.

Một ngày chủ nhật đẹp trời, vào siêu thị với một cô gái, mua bát đĩa trẻ con. Nghe giống vợ chồng mới cưới đi mua đồ quá. Chở Nguyên ra BigC, lên tầng 2, nhỏ lấy ngay xe chở đồ, cúi xuống tháo giấy rồi vút vào giỏ. Nhỏ đi đất ! @.@ Tôi bó tay toàn tập. Nói thâm vào tai nhỏ :

- Em bị sao đấy ? Có giấy sao cởi ra không đi ?

- Em thích vậy !

Nói xong nhỏ tung tăng đẩy xe đi khắp nơi trên đôi chân trần. *3*. Không hiểu nổi Nguyên luôn. Tôi đi cùng một cô gái chân đất, thấy hơi... xấu hổ. Nhưng thôi, đôi khi, là người đặc biệt, khác những người khác, lại thú vị ! Đẩy xe đồ cùng Nguyên, rẽ qua hàng thực phẩm đông lạnh mua chút đồ rồi qua quầy gia dụng

chọn bát ăn cho các bé ở nhà. Nguyên chọn hẳn 20 cái đĩa đựng thức ăn cho chó mèo. *3* . Tính lời thêm chó mèo ở đâu về nữa. Trời ạ ! Sắp tới bố mẹ chuyển đến, tôi biết phải làm gì với Nguyên và lũ nhỏ bây giờ ?

- Sao em không chọn nhiều màu sắc vào ?

- Dạ ! Chó chỉ nhìn được hai màu trắng đen mà anh. Chọn đĩa có màu ề thôi. Mèo nhìn được 6 màu.

- Sao em biết ?

- Cái đó ai chả biết. Mỗi anh không biết. Bì...

Nói xong Nguyên lại chạy đi khắp nơi, chân lấm bụi đen sì cả vào. Hic. Trông như vừa đi cày về. Đến khổ. Mọi người ai cũng nhìn Nguyên như nhìn bệnh nhân tâm thần trốn trại.

Nguyên thì vẫn vô tư chạy khắp nơi chọn đồ. Tôi theo sau Nguyên, theo dõi từng cử chỉ nhỏ của em. Em hồn nhiên như con trẻ, không ngại ngần hay sợ người ta phán xét. Ngẫm lại mình. Tôi thấy mình có quá nhiều mặt nạ nhân cách. Cứ cố tỏ ra thế này thế kia trước mặt người khác mà quên rằng bản chất của mình không hề như vậy. Đeo mặt nạ nhiều đến mức, soi vào gương, không còn nhận ra mặt thật của mình.

Tôi khờ quá tôi ơi... Nụ cười của Nguyên lấp ló phía trước, không suy nghĩ gì nhiều, tôi cúi xuống, tháo giày. Ủ, tháo cả. Chân trần. Tôi đi!

- O... Anh làm gì thế? Có giày sao anh không đi?

- Ủ. Anh ... thích thế!

Nguyên nhìn tôi mãi, rất lâu. Rồi như hiểu được điều gì đó. Nguyên mỉm cười. Nụ cười ấy như ghim vào trong mắt, khiến tôi nhớ đến nó mãi. Dù ở đâu, bất cứ khi nào, mỗi khi nghĩ về, lại làm tôi ấm. Tôi nắm lấy tay Nguyên kéo ra quầy thanh toán, tay Nguyên vẫn cầm bịch bimbim ngô.

- O, em muốn mua cái này nữa!

- Đủ rồi, tuần sau anh lại đưa em đi. Em mua cả siêu thị cũng được!

Nguyên ngoan ngoãn đi theo tôi, tay phải cầm gói bimbim, bàn tay trái nắm gọn trong tay tôi. Cả siêu thị tròn mắt nhìn hai đứa người lớn chân đất dẫm nhau đi về quầy thanh toán. Mặc kệ. Dưới chân tôi mát lịm, như đang đi trên băng.

Trên đường về, Nguyên cứ chọc chọc lưng tôi:

- Anh Nhật đi thăm bé Còi với em đi!

- Còi nào?

- Đi nhé! Rồi em chỉ đường!

- Ủ, đi!

Nguyên chỉ cho tôi đường vào một ngôi nhà trong ngõ 262B Nguyễn Trãi. Ngôi nhà có một khoảng sân rộng 20m2 nằm sâu trong ngõ. Thật hiếm có một ngôi nhà ở Hà Nội mà được một khoảng sân rộng thế này. Trong sân trồng 2 cây xoài. Có lẽ đã trồng từ lâu nên cây khá lớn, tán cây tỏa ra che rợp sân. Mới dựng xe xuống đã có một đàn cún ra đón chúng tôi. Nguyên cúi xuống vuốt ve từng con một, còn tôi ngơ ngác đứng nhìn. Mãi đến khi có một bạn nữ chạy ra Nguyên mới đứng lên giới thiệu với tôi:

- Anh Nhật, đây là Vy Đoàn! Tình nguyện viên trạm cứu hộ chó mèo của tụi em. Còn đây là anh Nhật, chủ nhà của Nguyên Đoàn ạ! ^__^

Vy Đoàn mỉm cười chào tôi rồi dẫn tôi vào nhà. Khu ngoài sân được coi là vương quốc của đàn cún, trong nhà lại là thiên đường của lũ mèo. Trong không gian gần 19m2, đủ thứ cầu thang giả, lớp xe, bóng cao su, lắc, chuông đồ chơi trẻ con được bày khắp sân cho lũ mèo chơi đùa. Con nào con nấy mắt đều sáng lấp lánh một niềm vui nào đó.

- Trời đất! Đều là mèo em Nhật về hả Nguyên?

- Dạ không! Một nửa là mèo các bạn vào facebook em nhờ em cứu giúp chúng.

- Dễ phải đến gần trăm con. Em nuôi được hết sao?

- Chi phí nuôi các bé một phần lớn là do các bạn tình nguyện viên đóng góp. Có lúc thiếu thì tụi em phải góp vào. Anh nhìn nè. Còi nè!

Nguyên ôm một bé mèo nhíu thể, lông nửa vàng nửa trắng, đôi mắt to và hiền nhìn thẳng vào tôi. Vy Đoàn xin phép tôi lên lầu làm nốt công việc đang dang dở. Chỉ còn tôi và Nguyên ngồi lại với bảy mèo. Đường như đã tin tưởng tuyệt đối vào nơi an toàn này, mấy bé mèo con chẳng sợ người, cứ nhảy vào lòng tôi nũng nịu. Tôi chọn một góc nhà ngồi lui vào rồi ngắm Nguyên, nghe Nguyên thủ thủ:

- Còi là con của bảy mèo hoang sống lang thang trong một căn-tin ở phía sau công ty cũ của em. Hồi đó em hay mang thức ăn khô qua cho bảy mèo hoang ăn nhưng không tài nào tiếp cận được chúng. Ban đầu bà chủ căn-tin vẫn để em cho ăn nhưng về sau bà ta cấm không được cho ăn nữa vì lũ mèo đi vệ sinh lung tung. Một thời gian dài em chỉ có thể lén lén vào căn-tin vào buổi tối sau khi mọi người đã dọn về hết, nhưng sau đó bị lộ.

Bà ta cho người đến trùm bao bắt hết mèo lớn để bán thịt. Hôm đó nhờ chú bảo vệ gọi điện cho em nên em đã kịp thời đến để đón được 2 mèo lớn vẫn còn đang giẫy giụa trong bao. Do sự giúp đỡ mà em cũng cứu kịp 3 mèo con do chú bảo vệ bắt để riêng trong chuồng chó. Mèo hoảng sợ chạy tán loạn nên phải đến 1, 2 tuần sau thì chú bảo vệ mới bắt được thêm một số mèo con. Còi là một trong số những con mèo cuối cùng em đón được.

Đợt của Còi có tổng cộng 3 đứa. Một mèo đen, 1 mướp và Còi. Mèo đen lúc đó khỏe, đẹp, có một bạn nhận nuôi ngay. Mèo mướp do quá yếu nên đã chết trước khi em kịp đến. Buổi tối em nhận được điện thoại, khi đến thì trời đã nhá nhem. Lúc đó trong chuồng có Còi ngồi co ro với một cái xác mèo đã chết. Bên cạnh là những cục xương dành cho chó lẫn lóc xung quanh.

Còi lúc đó ốm và nhỏ hơn bây giờ nhiều, đôi mắt lơ lơ và sợ hãi. Khi em mở chuồng để bắt Còi, có tiếng 1 con mèo mẹ nào đó kêu gào thảm thiết từ trong bụi cây. Em khẳng định đó là tiếng mèo mẹ khóc khi bất lực nhìn con, giữa buổi chiều tối nhá nhem và u buồn. Không biết anh đã từng nghe tiếng mèo mẹ khóc con chưa. Nhưng em thì đã nghe rất nhiều rồi. Tiếng khóc thảm thiết đến nỗi em đã nghĩ, hay là em thả Còi ra để Còi về với mẹ, chứ không bắt nó đi, rồi ra sao thì ra, bởi vì em thật sự không thể chịu đựng nổi tiếng khóc đó.

Nhưng nếu thả Còi ra, thì rồi chắc chắn Còi sẽ chung số phận với các mèo con khác, sẽ chết khô vì thiếu sữa mẹ, hoặc nếu may mắn lớn lên, thì nó cũng sẽ chịu cùng số phận với cha mẹ của mình, là bị trùm bao bắt đi trong cơn hoảng loạn. Hiểu rõ con người như thế, nên em đã gạt đi và quyết định vẫn đưa Còi về nhà. Em đã cố gắng bắt được mèo mẹ để mẹ con được đoàn viên ở một nơi khác an toàn hơn, nhưng nỗi sợ hãi sau lần bị đuổi bắt và chết hụt khi bị chủ căn-tin cho người đến tàn sát mèo khiến nó đề phòng ở mức cao nhất nên không có cách nào dụ được nó.

Khi lái xe đưa Còi ra khỏi nơi đó, em vẫn còn nghe tiếng mèo mẹ gào khóc thảm thiết đằng sau. Trái tim em như bị đâm từ tứ phía, đau đớn lắm! Còi về nhà em, sống ẩn dật và đề phòng như một đứa trẻ từng chứng kiến cảnh gia đình bị tàn sát. Nó đề phòng với mọi thứ, kể cả em. Nó không dám tin là nó đang được an toàn. Còi vẫn như thế suốt gần 2 năm trời. Và em chấp nhận có một Còi cần nhiều tình yêu thương hơn như thế.

Còi đề phòng với con người là vậy, nhưng với các mèo con mới về, Còi luôn là một người mẹ tốt – mặc dù Còi làcon trai. Còi ôm ấp, liếm láp các em bé mới về, ôm các em vào lòng và cho bú một cách thoải mái. Gương mặt của Còi giãn ra nhiều nhất là lúc nó có mèo con bên cạnh.

Tất cả các bé mèo con về nhà em, không đứa nào mà không qua bàn tay chăm sóc và ôm ấp của Còi. Em rất thương Còi, vì nó là một con mèo biết biến nỗi bất hạnh của mình thành tình yêu thương dành cho đồng loại.

- ...

- Anh Nhật! Anh Nhật!

- Ừ anh nghe!

- Nghe gì mà nghe, anh đang nghĩ gì ấy, sao anh im lặng hoài vậy?

Chẳng hiểu tại sao mỗi lần nghe Nguyên kể chuyện, tôi chỉ biết nín lặng, dù trong lòng có biết bao nhiêu cảm xúc chộn rộn mà không thể nói nổi thành lời. Nhìn về phía Còi, tôi phần nào hiểu được câu chuyện của bé. Một bé mèo có đôi mắt buồn thảm như chất chứa những nỗi sợ hãi đớn đau từ ngày xưa trở lại.

Một bé mèo có tình yêu thương nhiều đến mức không gì đo lường được. Bao quanh Còi có đến năm bé mèo con khoảng một, hai tháng tuổi, Còi ôm ấp mấy con mèo nhỏ như thể chính Còi vừa sinh ra chúng. Nguyên ngồi đối diện với tôi, em ngồi tựa cằm vào đầu gối, ngắm lũ mèo bằng ánh mắt lấp lánh hạnh phúc. Tôi ôm lấy vai con mèo nhỏ, ngả đầu dựa vào tường rồi nhắm mắt lại. Có lẽ nên nghỉ một lát. Lâu lắm rồi, trái tim tôi mới được cảm nhận một cảm giác bình yên đến thế...

13. Chương 13

Trước cơn bão, trời thường lặng gió. Tai họa khủng khiếp ập đến khi tôi và Nguyên đang ở một nơi tưởng chừng như bình yên nhất. Cho đến tận bây giờ, tôi vẫn ước rằng giá như ngày hôm ấy tôi về sớm hơn chút nữa, thì đã chẳng có chuyện gì với những thiên thần nhỏ của chúng tôi ở nhà.

Nguyên đã khóc rất nhiều khi chuyện đó xảy ra, nước mắt của Nguyên thấm ướt áo ngực, đâm sâu vào trái tim cũng đang thổn thức vì đau đớn trong lớp da thịt của tôi. Lần đầu tiên tôi thấy Nguyên khóc, nức nở, tuyệt vọng. Tôi chỉ biết cảm lạnh, một lời an ủi dành cho em cũng không thể thốt lên. Bao cứ kéo dài. Còn tôi thì từng ngày mong đợi nắng ấm quay trở về...

Ngày hôm ấy chúng tôi ăn trưa cùng Vy Đoàn và lũ mèo nhỏ. Các bé ngoan ngoãn và có phép tắc, chỉ ăn phần ăn ở bát mình, không phá đám hay ngó nghiêng gì khẩu phần của các bạn khác. Những gì được trao tặng, các bé chỉ nhận chứ không đòi hỏi gì thêm. Vy Đoàn có khuôn mặt rất hiền, đôi mắt ấm áp như hồ nước mùa hè. Tôi tự hỏi liệu có phải cô gái nào có trái tim yêu thương là sẽ nghiêm nhiên sở hữu một đôi mắt dịu dàng như thế?

Nhưng dù thế nào, trong lòng tôi, đôi mắt của Nguyên vẫn là đặc biệt nhất. Đôi mắt chất chứa những ma lực khiến tôi có thể đầu hàng vô điều kiện bất cứ lúc nào. Rất sợ những khi em nhìn thẳng vào tôi, vì lúc ấy tôi có cảm giác mình đang bị thiêu cháy hay đang bị giết bởi một đàn kiến lửa. Vì thế mà tôi chỉ dám nhìn trộm Nguyên những khi em làm việc. Đôi khi bị bắt gặp, tôi phải nhanh chóng đảo mắt đi hướng khác và làm mặt ngớ lơ. Chẳng rõ em có biết không.

Buổi chiều đưa Nguyên về. Ngồi đằng sau, em cứ lúi húi hết đóng đĩa trong túi ra, hỏi tôi xem màu này thì cho đĩa nào, liệu chúng nó có tranh nhau không... Tôi chỉ im lặng nghe, không đáp lại, nhưng em vẫn liến thoắng cho dù không nhận được hồi đáp. Em chỉ cần biết tôi đang nghe em nói thôi, không cần tôi trả lời. Nguyên đang vui, và tôi cũng thế!

Niềm vui tắt dụi khi chúng tôi bước vào nhà. Nhà vắng tanh. Không một chút dấu hiệu nào của Nô Đen, Lucky, Su, mèo Mướp, Nusi. Nguyên nhìn tôi hoang mang. Em còn hốt hoảng chạy ra ngoài cửa xem lại số nhà xem chúng tôi có vào nhầm không. Nhưng làm sao có chuyện ấy được trong khi khóa nhà tôi vẫn cầm trên tay. Lục tìm đủ mọi góc ngách, gọi khắp mọi nơi vẫn không hề thấy một dấu vết nào.

Kể cả bát ăn, đồ chơi, thùng các tông, ổ của chúng nó cũng biến mất không dấu vết. Căn nhà trở về nguyên vẹn giống như những ngày tôi còn ở một mình. Nguyên bắt đầu hoảng loạn và mất kiểm soát. Em lần mò đủ các góc bàn, góc tủ, thử tìm ở cả những nơi không thể nào chúng nó lên đến được. Tôi phải giữ Nguyên lại để bình tĩnh suy nghĩ nhận diện vấn đề nhưng em không thể. Cho đến khi lục tung khắp nhà lên vẫn không tìm thấy mấy đứa nhỏ, em mới bắt đầu ngồi thụp xuống sàn nhà. Đôi mắt em đỏ lên vì nước mắt. Tôi tránh đi, không dám nhìn.

- Từ từ đã Nguyên, để anh nghĩ, để anh nghĩ...

- Còn ai có chìa khóa nhà anh không?

- Ừ..

- Còn không?
- Em đừng quát to, anh giật mình đấy! Tim anh không được tốt lắm!
- Anh nói đi, nói cho em nghe. Còn ai có chìa khóa nhà anh? Ly có không?
- Không, Ly không có, anh tin chắc. Chìa khóa có 2 chìa, anh cầm 1, mẹ cầm 1.
- Mẹ anh? Số điện thoại mẹ anh như thế nào?
- Để anh gọi ẹ. Em vào phòng nghỉ đi.
- Nhà mẹ anh ở đâu? Đưa địa chỉ cho em!
- Nguyên ơi em bình tĩnh lại đi đã. Để anh giải quyết!

Nguyễn cứ dồn dập hỏi, tôi không còn đủ sức để trả lời từng câu nữa. Có lẽ em đã trải qua quá nhiều mất mát nên mới dễ xúc động và hoảng loạn thế này. Tôi để Nguyên trong nhà, ra hành lang chung cư gọi điện ẹ. Mẹ nhắc máy sau 4 hồi chuông.

- Mẹ à!
 - Ủ, con về rồi à?
 - Con vừa về, và nhìn thấy những thay đổi trong nhà rồi.
 - Ủ, mẹ sang nhưng con không có nhà nên gọi người đem cho hết rồi.
 - Sao mẹ không nói với con trước ?
 - Tuần trước mẹ thông báo rồi, con quên à ?
 - Mẹ cho ai ?
 - Con quan tâm đến thế cơ à ?
 - Mẹ cho ai ?
 - Mẹ gọi Ly đến giúp. Con bé nói để nó mang về nhờ anh chị em nuôi giúp.
 - Lúc khác con gọi mẹ sau. Mong mẹ sau này nếu làn gì thì hãy hỏi ý kiến, con đồng ý thì mẹ hãy làm. Con muốn mẹ là một người mẹ tâm lý và biết tôn trọng quyết định của con. Con chào mẹ !
- Nghe đến tên Ly mà đầu óc tôi choáng váng. Tôi không muốn kể ra những việc điên khùng mà trước kia cô ấy làm với tôi, nhưng tôi biết để lủ chó, mèo trong tay Ly thì nguy hiểm sẽ đến với chúng nó bất cứ lúc nào.
- Nhà Ly ở đâu ?
 - Em ra đây từ bao giờ thế ?
 - Em đang hỏi anh !
 - Anh sẽ đến hỏi Ly, em ở nhà đi.
 - Cho em đi với, em xin anh đấy !

Nguyên nhìn tôi chờ đợi. Thật khó để từ chối đôi mắt đẫm nước kia.

- Nhưng mà...
- Anh yên tâm ! Em có kinh nghiệm trong những chuyện này rồi. Em sẽ không làm gì quá đáng đâu !

Tôi đưa Nguyên đến Kim Mã. Thật sự chẳng nghĩ ra là sẽ phải nói gì khi gặp Ly nữa. Lại thêm cả Nguyên, cứ như đang diễn khiêu chiến thách thức đòi nợ vậy. Nguyên ngồi đằng sau, im lặng. Tôi sợ những khoảng trống như thế. Đến ngõ nhà Ly, tôi nhấn số gọi Ly xuống cổng, trong đầu vẫn trống rỗng chưa định hình được rằng mình sẽ phải làm gì. Ly như biết trước tôi sẽ đến. Khuôn mặt Ly có vẻ đắc thắng lắm.

- Anh tìm em có việc gì à ?

- Việc gì em biết rồi, đừng hỏi lại.
- Thế anh muốn gì ?
- Em mang mấy con thú nuôi của anh đi đâu rồi ?
- Mẹ bảo em xử lý chúng nó.

Thật đáng bức tức, cô ta gọi ‘mẹ’ thân mật cứ y như mẹ của tôi là mẹ của cô ta luôn ấy.

- Vậy cho anh hỏi em đã xử lý thế nào ?
- Thì đem ra chợ xem ai nhận thì cho!
- Anh cần địa điểm chính xác !
- Bây giờ anh tìm cũng không được đâu !

Không muốn dài dòng, tôi hỏi Ly địa chỉ chính xác rồi đến tìm. Có lòng sực hết các nơi cũng phải tìm lủ quỳ ấy về bằng được. Cũng may cho tôi và Nguyên, vừa vào đến chợ đã nhìn thấy Nusi bị người ta cột vô một góc cạnh gian hàng bán rau. Mừng hùm. Nguyên chạy lại tới chỗ em. Nó nhìn thấy Nguyên là kêu khóc văng trời, có lẽ bị cột từ trưa, những kí ức cũ tràn về nên sợ. Dù cổ vẫn vướng dây xích, chúng cứ cố nhảy lên đùi để chui vào lòng Nguyên, tìm một sự bình yên mà mới sáng nay nó vẫn được hưởng.

Tôi phải đưa tiền cho người bán rau bác ấy mới chịu trả mèo, vì bác nói trưa nay bác đã phải trả tiền vĩa cho Ly. Bác mua hai con, cả mèo Mướp và Nusi, nhưng mèo Mướp đã có người xin về để làm thịt. Phát hoảng. Tôi và Nguyên vội xin địa chỉ người hàng xóm của bác bán rau rồi đi tới. Trong lòng không khỏi lo sợ và cầu nguyện èo Mướp chưa có mệnh hệ gì. Nusi đã được quần khăn êm ấm và nằm trong vòng tay của Nguyên. Nhìn ánh mắt nửa yên tâm nửa sợ sệt của bé mà thấy tội nghiệp.

Lòng vòng quanh Núi Trúc, tôi mới tìm được địa chỉ nhà người xin mèo Mướp về. Nguyên chẳng chờ đợi tôi hỏi han gì hết, nhảy phắt xuống xe bấm chuông luôn. Lúc người ta vừa ngó ra cổng, hỏi han được vài câu, em đã chạy tọt vào sân, lao vào bếp để tìm mèo Mướp. Tôi cứ phải chạy theo đằng sau Nguyên giải thích tới giải thích lui cho người ta hiểu chúng tôi không phải côn đồ trộm cướp hay tâm thần gì cả.

Tôi và Nguyên gần như thét lên khi thấy cảnh bé mèo của chúng tôi đã bị trói và cạo sạch lông ở lưng. Nguyên nhảy vào giữa đám người đang ngồi thịt mèo và ôm lấy bé. Người đàn ông của gia đình vẫn chưa hiểu gì, tôi đưa cho bác chút tiền, trong đầu tôi vội lóe lên suy nghĩ bịa ra một câu chuyện cho bác thông cảm.

- Bác ơi, con mèo này là kỉ niệm mẹ con để lại trước lúc mất. Sáng nay con mở cửa đồ rác nó chạy vọt ra chơi rồi đi lạc. Bị bắt đem chợ bán. Bác cho con xin rồi tiền nong thế nào con gửi bác.

Cũng may tôi gặp được người tốt. Bác ấy nghe xong cười hề hề, vỗ vai bảo tôi cứ đem nó về, bác không lấy tiền đâu. Mọi người trong nhà cũng thoải mái dù có vẻ ngao ngán tiếc nuối.

- May mà chú đến kịp nhá. Khoảng 10’ nữa thôi là trong nồi rồi.

Tôi nhìn mặt Nguyên lúc đó hiện rõ vẻ tức giận. Vội lôi em ra khỏi ngôi nhà đó trước khi em kịp làm gì gây sự. Tôi đứng ở cổng xem lại mèo Mướp. Mắt em đỏ au, nhìn tôi như trách móc rằng sao bây giờ hai người mới đến, để người ta cạo sạch lông của con. Tôi sờ nhẹ lên những đường dao cạo, cảm nhận được cả cái nóng rát mà mèo Mướp đang chịu đựng. Mở cốp xe lấy thêm khăn cho Nguyên cuốn mèo Mướp lại.

Chúng tôi cần về nhà trước khi đi tìm những em còn lại. Nusi và mèo Mướp là hai trường hợp may mắn nhất ngày hôm đó. Cho đến khi mang các em về nhà rồi, các em vẫn còn động lại sự sợ hãi sâu trong đáy mắt. Chúng tôi cho các bé ăn bằng đĩa mới mua, rán thêm cả cá cho ăn, nhưng hai bé chỉ nhả một miếng rồi chui vào ổ. Kể từ lần ấy, tôi hiểu được trong trái tim của các bé có thêm rất nhiều sự cảnh giác. Tôi, Nguyên và các bé đều biết, giữa cái xã hội điên đảo này, chẳng có nơi nào an toàn và bình yên mãi mãi.

14. Chương 14

Tôi chở Nguyên đi tìm những bé còn lại. Hà Nội giờ tan tầm tắc chặt cứng mọi ngã đường. Nguyên không đợi được lâu. Nhảy xuống xe đi bộ và bảo tôi quay về. Không hiểu Nguyên nghĩ gì nữa. Tôi vội gửi nhờ xe vào một quán café bên đường, đưa cho họ chút tiền rồi lấy vé hẹn lát quay lại lấy. Len lỏi qua dòng người mãi mới bắt kịp Nguyên.

- Em làm gì vậy Nguyên? Anh thấy em đang mất bình tĩnh quá đấy!

- Em làm sao mà bình tĩnh được. Anh bảo em làm sao bình tĩnh được đây?

- Em đừng gắt anh. Thực sự anh cũng đang rối hết lên. Nhưng điều đó không quan trọng bằng việc em và anh cần phải bên nhau chứ không phải là chiến đấu đơn lẻ một mình.

- ...

- Em có hiểu không?

Nguyên òa khóc lên như đứa trẻ. Tôi hiểu Nguyên đang sợ hãi và hoảng loạn vì lí do gì. Mạnh mối duy nhất đối với chúng tôi bây giờ là hai bé Lucky và Su được một người đàn ông mua về, một để trông nhà, một để giết thịt. Nghe đến từ “giết thịt” mà cả tôi và Nguyên gần như hét lên với bác bán rau.

Trong tim nóng như có lửa. Tôi nắm chặt tay Nguyên, nửa đi nửa chạy. Lăn mò mãi trong các ngõ ngách trên đường Giảng Võ, tôi mới hỏi được nhà ông Phán – theo lời chỉ dẫn của bác bán rau ngoài chợ.

Cổng không khóa! Nguyên thò tay vào mở then cửa trong khi tôi cố ngăn Nguyên lại đợi tôi bấm chuông.

- Không kịp đâu, anh đừng thừa thời gian ấy phép lịch sự không đúng lúc thế!

Nguyên vào nhà trước. Tôi theo sau. Nguyên nói đúng. Chúng tôi không kịp. Không nên thừa thời gian ấy phép lịch sự không đúng lúc. Quang cảnh trong sân của ngôi nhà lạ này ám ảnh tôi dài dặc theo những chuỗi ngày sau đó. Tôi chưa bao giờ chứng kiến cảnh người ta giết hại một con chó, cho đến ngày hôm ấy. Lucky của chúng tôi. Chú chó được Nguyên cứu về từ quán cơm bình dân gần trường em, chú chó đã dũng cảm chiến đấu với căn bệnh ca-re và trở về từ cõi chết. Chú chó luôn bám theo hơi mà tìm đến cảm ơn tôi mỗi buổi sáng vì đêm qua tôi đã tự tay lột ổ cho bé nằm được ấm hơn. Lucky bị trói vô cột rồi người ta cầm gậy đập vào đầu em cho tới chết.

Khi còn sống, em rất đẹp, em rất tình cảm, và thông minh. Giờ thì em nằm trong vũng máu, với cái sọ méo mó. Em bị chọn, bởi em bị mù, không có khả năng trông nhà như Su. Giá như chúng tôi đến sớm hơn, Lucky đã không phải chịu đựng những nỗi đau như thế.

Có lẽ Lucky đã trải qua khoảng thời gian khủng khiếp vô cùng trước khi chết. Tôi biết, loài chó rất thông minh, chúng nhận thức được việc chúng sẽ bị chết. Chính vì việc chúng nhận thức được điều đó, nên cái chết của chúng càng đau đớn, càng khủng khiếp, và thù hận nữa. Sự thù hận lóe lên trong phút chốc thôi, vì chúng không thể hiểu, chúng trung thành với bạn như vậy, mà lại bị bạn giết một cách thực sự dã man và vô đạo đức. Nếu bạn nhìn thấy người ta giết bạn, từng bước một, chắc chắn bạn cũng sẽ hoảng sợ cực độ như vậy thôi.

Su nhìn thấy tôi, bé cào cào thật mạnh trong lồng như cầu cứu. Ánh mắt thất kinh hoảng sợ khi từng bước chứng kiến người ta giết bạn mình khiến tâm lý em càng tồi tệ. Su lại khóc rầm rức như những ngày mới về nhà tôi. Những giọt nước mắt đau khổ chờ đợi sự quyết định của số phận.

Nguyên òa khóc trong tuyệt vọng. Em lao đến ôm Lucky vào lòng. Người nhà họ chẳng hiểu có chuyện gì đang xảy ra. Bên cạnh họ Lucky vẫn còn bấp than tổ ong với nồi nước nóng đang chờ đợi. Tôi lại phải tha thiết cầu xin họ rằng hai bé cún là món quà mẹ tôi để lại trước khi mất. Các bé bị trộm đi trong khi tôi không có nhà.

Tôi đưa tiền trả họ, trong khi thực tâm tôi muốn đâm vỡ mặt chủ nhà và nói cho họ tỉnh ra. Nhưng họ cũng có tội gì nào? Có chăng chỉ là tội vô tình, thứ tình cảm yêu thương loài vật đã nguội lạnh trong trái tim từ khi sinh ra. Tôi tội nghiệp họ, thương hại họ.

Tôi xin nhà người ta một tấm khăn rồi ủ xác Lucky để mang về. Đồ thế nào Nguyên cũng không chịu ngồi dậy. Em cứ ngồi bệt xuống sân nhà người ta, ôm Lucky mà khóc. Mắt Lucky nhắm nghiền, ngoan ngoãn như đang ngủ. Máu chảy ướt tai em. Em khờ quá, em ngốc quá. Sao em không tìm cách chạy đi. Sao em không chống cự lại mà để người ta khiến em thế này. À, tại mắt em mù, em không thấy đường, em không biết chống cự sao cả. Khờ quá, ngốc quá. Lucky đáng thương của chúng tôi.

Biết phải làm gì đây. Nghe chuyện đây là chú chó mẹ tôi để lại, lại thêm thấy Nguyên khóc đến đau lòng như thế. Người nhà nói trả lại tiền chúng tôi. Họ cũng nói được một lời xin lỗi. Dù đã muộn nhưng cũng khiến tôi nhìn thấy một khoảng trời tươi sáng phía trước. Rằng trái tim đã nguội lạnh cũng vẫn có thể làm ấm nó lại. Tôi cố thuyết phục Nguyên đứng dậy. Nhưng em cứ mềm oặt người trong tay tôi. Cực chẳng đành, tôi khóc theo Nguyên luôn.

- Anh xin em đấy! Đứng dậy đưa Lucky về với anh!

Nguyên lấy hết sức lực còn lại, nắm lấy tay tôi đứng lên. Em nhẹ nhàng quấn Lucky ôm vào lòng rồi đi ra cửa. Tôi cúi xuống mở lồng đón Su. Su run rẩy nhảy vào vòng tay tôi và quắp chặt trong ấy như sợ tôi sẽ trao em lại cho người vừa giết chết bạn em. Tôi chào gia đình ông Phán rồi trở về. Cuối thu, lá hồn nhiên rơi rụng trên những con đường tôi qua. Nguyên đã thôi khóc, nhưng nỗi đau vẫn còn đó. Còn tôi, tôi lo cho Nô Đen...

Về đến nhà, Nguyên lại bắt đầu khóc. Em cứ ôm Lucky trong lòng mà không chịu buông. Tôi cũng chọn lấy một góc nhà mà ngồi bệt xuống, mệt nhừ do một ngày chạy ngược xuôi, chịu đựng bao dòng cảm xúc, hơn nữa lại vừa mới ốm dậy. Su đã nhìn thấy ngôi nhà ấm áp của em, nhưng em vẫn sợ, cứ quanh quẩn quanh chân tôi tìm điểm tựa. Mèo Mướp và Nusi lại gần Nguyên, liếm nhẹ lên tay Nguyên an ủi. Mèo Mướp là một con mèo thông minh, có thể đoán biết tâm trạng của người khác. Tôi tin là thế. Nó cứ an ủi Nguyên bằng mọi cách, liếm tay, vỗ vỗ lên má hoặc dụi đầu vào người Nguyên.

Tôi mệt quá, dựa đầu vào bức tường sau lưng. Giá như có thể ngủ một giấc. Khi tỉnh dậy, những gì vừa xảy ra chỉ là một cơn ác mộng. Bởi thời gian chứng kiến Lucky từ một chú chó lang thang kiếm ăn trong các quán cơm được Nguyên đón về, chăm sóc, chữa bệnh, nuôi em lớn từng ngày đã để lại cho tôi quá nhiều tình cảm. Cái chết thảm thương của Lucky đâm sâu vào trái tim vốn dễ xúc động của tôi những vết xước sâu đau tê tái. Tôi sợ những ngày sắp tới, sợ nhìn thấy đôi mắt đầm nước của Nguyên.

- Anh Nhật, anh Nhật ơi!

- Ủ anh nghe đây!

- Anh Nhật ơi! Anh lại đây xem xem em có nhầm không? Lucky vẫn còn thở.

Tôi ngồi phất dậy bò tới chỗ Nguyên. Tháo tấm khăn trên mặt Lucky và áp tai vào kiểm tra. Đúng rồi, Lucky vẫn thở, dù rất yếu. Tôi xem lại vết thương trên đầu. Có lẽ đập trượt nên chỉ sượt một đường từ đỉnh đầu xuống tai và gây chảy máu. Lucky vẫn thở, từng nhịp từng nhịp. Em vẫn muốn sống, vẫn khao khát được sống trong cuộc đời này. Tôi luống cuống hết cả. Tay chân cứ run rẩy loạn xạ. Su và hai bé mèo nhìn thấy vậy cũng cứ nhảy nhót xung quanh.

Nguyên vội gạt tay lau nước mắt và lấy tấm khăn khác ủ ấm cho Lucky. Tôi lấy hộp thuốc trong nhà ra cho Nguyên. Em nhẹ nhàng lau sạch vết máu và lần theo vết máu để định vị vết thương và băng lại. Chúng tôi tạm phải quên đi Nô Đen để đưa Lucky đến bệnh viện thú y cứu vãn tình hình.

Nguyên đứng chờ ngoài hành lang, ngoan ngoãn để yên bàn tay của em trong lòng bàn tay tôi, ấm nóng. Xảy ra nhiều chuyện như vậy, không biết em đã cảm nhận được tình cảm của tôi dành cho em chưa. Nó lạ lùng như gió. Cứ chờn vờn trên vai và làm người ta cảm thấy lạnh. Còn em thì sao? Em có dành cho tôi một vị trí đặc biệt trong tim em không? Hay tôi chỉ là một người bạn cùng đi chung đường, chỉ là một cơn gió ngược chiều, gặp em rồi quay đi hướng khác?

Số phận của Lucky là một câu chuyện đặc biệt nhất mà tôi từng chứng kiến. Như một đứa trẻ mồ côi bị ngược đãi suốt quãng đời thơ ấu và cho đến bây giờ vẫn chưa tìm kiếm được một gia đình hạnh phúc thật sự của riêng mình. Tôi tự nhủ nếu Lucky qua được cơn bão này, tôi sẽ chăm lo cho em cả phần đời còn lại.

Bù đắp cho em những đau khổ mà em đã phải chịu đựng trong khoảng thời gian vừa qua. Lucky có đôi

mắt không còn lạnh lặn, nhưng em có khuôn mặt hiền và khóe miệng lúc nào cũng như đang cười. Và một món quà quý giá nhất thượng đế ban tặng cho em, đó là sức sống mãnh liệt mà em đang có. Trải qua từng ấy thứ, em vẫn sống, thách thức cuộc đời, thách thức số phận đã được sắp đặt. Một lần nữa Lucky khiến tôi hiểu ra, chẳng có gì là quá muộn nếu như ta vẫn còn hơi thở cuối cùng, tôi vẫn còn hạnh phúc hơn rất nhiều người, bởi tôi ĐANG ĐƯỢC SỐNG.

- Anh đang nghĩ gì thế?

- À, có gì đâu, đang nghĩ là không ngờ lúc khóc nhè trông em xấu đến thế.

- Hả?

- Thật! Soi gương đi!

Nguyên vội rút tay đưa lên xoa xoa má. Điều bộ đó khiến tôi buồn cười. Chỉ là đùa thôi mà. Mọi cô gái đều rất dễ thương khi cô ấy khóc. Nguyên cũng vậy. Nhưng tôi không mong muốn được nhìn thấy sự “dễ thương” ấy nhiều đâu.

Bác sĩ đi ra với nụ cười trên môi. Tôi thở phào nhẹ nhõm. Không cần hỏi cũng có thể đoán được một kết quả tích cực. Chúng tôi không được thăm Lucky để tránh nhiễm trùng vì vết thương của em khá nặng và cần có bác sĩ theo dõi. Tôi đưa Nguyên về nhà khi cơn bão đã đi qua. Nguyên ngồi im đằng sau xe. Tôi nhớ đến lần đưa Lucky từ bệnh viện về nhà, em liền thoảng đằng sau không ngớt. Hôm nay không biết em nghĩ gì mà im lặng như thế. Làm tôi cũng thấy trống vắng.

- Em còn ngồi đằng sau không?

- Anh hỏi gì kì vậy? Chả ngồi đằng sau thì ngồi đâu?

- Tại không thấy em nói gì...

- Mai mình qua nhà Ly đi anh!

- Hả ? Qua đó làm gì ? Nói thật là cứ nhắc đến Ly là anh lại giật mình hốt hoảng.

- Ly đang giữ Nô Đen đó anh !

- Sao em biết ?

- Trực giác. Chắc chắn đó !

Tôi không hiểu vì sao Nguyên lại nghĩ thế. Nếu Nguyên đúng thì thực tình tôi lo cho Nô Đen. Nhìn hành động Ly lia con mèo con vào góc nhà là tôi biết cô ta có thể làm những điều khủng khiếp hơn nhiều đối với động vật. Nguyên à, giá như em đừng nói với anh suy nghĩ này, anh sẽ bớt lo lắng đi nhiều. Viễn cảnh trước mắt tôi đột nhiên trở nên xám xịt và u tối.

15. Chương 15

Tôi gửi xe rồi đi vào dãy nhà nơi Lucky đang nằm trị thương. Vừa đi vừa lảo đảo. Người tôi mệt rã rời do cả trận ốm cả những rắc rối ập đến thời gian vừa qua. Bỏ chiếc khăn rịt vết thương trên đầu xuống, máu đã đông, không còn chảy nhiều, nhưng chiếc khăn thì cũng đã ướt đầm. Không có Nguyên, tôi không biết phải rẽ vào đâu để tìm người giúp. Mọi lần chỉ đơn giản là theo Nguyên vào chăm các bé, nên giờ tôi chỉ biết phòng ‘hồi sức’ chứ không tìm được phòng trực của y tá. Đang lơ ngơ giữa ngã ba đường, định gọi cho Nguyên thì tôi nghe thấy một giọng nói quen thuộc ở cửa phòng gần đó :

- Trời đất! Nhặt hả? Làm cái gì, đánh nhau ở đâu mà bị thế này?

Quay sang, thấy Minh đang đứng nhìn tôi sững sờ.

- Mình bị ...Ly đánh!

- Thảo nào lúc nãy ra cổng thấy em ấy hùng hổ phóng xe đi. Vào đây tởm băng lại cho. Máu ra nhiều quá!

Tôi theo Minh vào phòng, mùi hôi của chó mèo bệnh khiến người ốm hơi khó chịu, Minh mở tủ lấy cho tôi cái khẩu trang rồi dặn :

- Cậu ngồi xuống đây, đeo cái này vào, có mấy bé mới chuyển về bệnh tình nặng quá nên phòng cấp cứu hơi mùi!
- Cậu làm ở đây à? Sao mấy lần trước tôi không gặp?
- Tôi làm ở trạm thú y bên Gia Lâm, mới chuyển về đây thôi. Nguyên giới thiệu tôi về mà.

Truyện dài: Như một cơn gió lạ - Chương 15

Truyện dài: Như một cơn gió lạ – Chương 15

Lại Nguyên! Tôi lẩm bẩm trong miệng. Cảm thấy hơi khó chịu khi cứ thấy Nguyên thân với Minh. Mà chẳng biết Nguyên làm gì bây giờ vẫn chưa tới.

- Bị đánh bằng bình cắm hoa à?
- Ừ...
- Rồi, nghề của Ly mà!
- Hử?
- Ly đánh mấy người kiểu thế rồi. Không vừa ý là nổi khùng lên, vợ đại cái gì đó rồi đập người ta.
- Sao bố mẹ cô ấy không đưa cô ấy đi chữa trị nhỉ?
- Hai bác xót con. Với lại chiều trứng tâm thần chưa nặng lắm nên cho ở nhà theo dõi.
- Chưa nặng? Đập mạnh chút nữa là tôi chết rồi đấy!
- Mà lạ thật, cậu không chú ý hay đề phòng gì hay sao mà để bị đánh thế này?
- Ừ, không chú ý. Ai nghĩ cô ấy mất kiểm soát như thế?

Minh lấy cồn lau rửa vết thương rồi băng lại cho tôi. Cậu ấy cho tôi mượn luôn một cái áo phông trắng để thay. Áo tôi đang mặc bị loang đẫm máu đằng sau lưng. Tôi ra ngoài sân hít thở không khí trong lành một lúc rồi đi tìm Lucky. Bệnh viện ít y tá quá nên Minh cũng phải chạy ngược chạy xuôi không có thời gian quan tâm chỉ đường cho tôi. Tôi mò mẫm qua hai phòng vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng Lucky đâu, mãi đến khi Bác sĩ chữa cho Lucky từ trước đến giờ gọi tôi và dẫn đi, tôi mới được nhìn thấy em sau một giấc mộng dài.

- Con này lạ lắm! Đặt nó vào đây mới chịu ngủ, không là cứ sủa vang hành lang.

Tôi cảm ơn bác sĩ rồi ngồi bên Lucky. Em nằm gọn trong thùng các tông mà Nguyên mang đến, lót ổ cho em và tấm khăn Nguyên gói em vào đó rồi mang đến đây. Tôi hiểu, Lucky tìm thấy ở những đồ vật này một hơi ấm quen thuộc, và chỉ cảm thấy nó, em mới yên tâm ngủ ngoan. Tôi nhẹ nhàng sờ vết thương trên đầu em, tay thì chọc chọc vào sườn gọi em thức dậy. Đồ khỉ! Ngủ gì mà say thế không biết! Lucky giật thót, bật người lên núp rúm ró vào góc thùng. Trông em sợ hãi tội nghiệp quá. Tôi vội đưa tay trước mũi Lucky cho em ngửi để nhận biết người quen. 1, 2 giây sau, em cuống quýt vỗ lấy tay tôi mà gặm, mà liếm, lưỡi thè lè, miệng há ra như đang cười, đuôi vẫy tít làm cho người em ngoẹo bên này ngoẹo bên kia. Tôi cũng vui, cứ để nguyên tay như thế cho Lucky muốn làm gì thì làm.

- Trời đất, bố Nhật ơi bố đi ra ngoài ngay giúp con!

Minh từ đâu phi vào phòng, kéo tôi ra rồi thò tay vào nắm chặt hông Lucky, giữ yên không cho Lucky cử động.

- Sao thế con? – Tôi lợi dụng lúc Minh gọi tôi là bố nên trêu Minh luôn
- Tôi đập cho cậu trận giờ. Vết thương mới, vẫn còn nghiêm trọng. Ngoáy tít đuôi thế này, vắn vẹo hết người là bé ấy đau lắm đấy!
- Nhưng mà tại thấy Lucky vui quá nên...

- Ủ, thì ngày nào nó cũng ngóng cậu và Nguyên đến mà. Giờ vui quá nên quên cả đau luôn.

Tôi trùng lòng xuống. Khổ thân em. Không biết bao giờ mới khỏi để đưa em về nhà. Lucky vẫn đưa mắt về hướng tôi tìm kiếm. Đôi mắt em không còn nhìn thấy mọi thứ nhưng vẫn trong veo, phản chiếu trong đó một khao khát sống mãnh liệt. Tôi không dám đứng đó vì sợ làm em đau nên đi ra ngoài. Minh ở lại trong phòng cho Lucky ăn và uống nước. Còn tôi chỉ đứng bên ngoài nhìn vào.

Thi thoảng, tôi thấy tôi giống như một đứa trẻ! À không, chỉ là cảm thấy tâm hồn tôi giống như của một đứa trẻ mới lớn. Như một trang giấy trắng tinh chưa bị lem nhem vài ba màu mực. Nguyên vẽ lên đó những cơn gió mát lành, những nụ cười, những màu sắc nhẹ nhàng của một buổi chiều nắng dát vàng trên đồng cỏ rộng. Tôi ngồi nghĩ, nếu hai tháng trước, người giúp việc đến nhà tôi là một cô gái đã từng làm nghề mổ lợn hoặc bán gà vịt ngoài chợ thì sao nhỉ? Có thể là ngày ngày tôi sẽ bị nhồi nhét vào tâm thức những cách chọn thịt lợn thịt gà làm sao cho tươi ngon, nấu như thế nào cho vừa miệng, giết thịt, chặt xương thế nào cho đẹp mắt... Có thể lắm. Và rồi tờ giấy trắng của tôi sẽ biến thành một tờ giấy than! Không hơn!

- Anh lại thế rồi đấy!

- Giật cả mình! Em đến lúc nào mà anh không biết? Em cứ như con ma ý vậy?

- Ma gì mà ma. Anh cứ suy nghĩ là bay tên mây, có để ý đến xung quanh đâu.

- Sao bây giờ em mới đến? Em có biết anh bị đánh suýt chết không?

- Đâu quay đầu đây em xem nào. Ăn hại! To lù lù mà để đàn bà đánh!

- Em...

Nguyên không để cho tôi phản kháng, em xoay người tôi lại để xem vết thương trên đầu. Tay Nguyên lướt nhẹ đan vào tóc tôi. Mồ hôi tôi lại túa ra ướt lưng và hai lòng bàn tay. Vội quay lại!

Trước mắt tôi, chỉ cách một bàn tay, đôi mắt Nguyên mở to sững sờ. Do tôi quay lại bất ngờ, Nguyên như bị đứng hình một vài giây. Em nhìn thẳng vào mắt tôi. Tôi cảm giác có hàng ngàn con kiến lửa đang bò khắp lưng tôi mà đốt. Nóng quá! Tôi đang cháy! Đôi mắt long lanh như chứa cả hồ nước trước mắt tôi mà đủ sức đốt tôi cháy khét!

Chẳng biết làm gì, tôi vội quay đi trước khi quá muộn! Hic. Nguyên cũng giật mình rồi trấn tĩnh lại. Cả hai chúng tôi đều im lặng sau đó. Không ai nghĩ ra điều gì để nói với người kia. Tôi thì cố sức đuổi đàn kiến lửa đang đốt bỏng lưng tôi đi một cách nhanh nhất. Hít sâu thở đều... Giữ bình tĩnh nào. Có gì đáng sợ đâu. Nguyên chỉ là một cô gái giúp việc... Chỉ là một cô gái!

- Em đi đâu mà giờ mới tới?

- Em về qua nhà, xem lũ nhỏ có an toàn không.

- Ủ nhỉ, tình hình ở nhà sao rồi?

- Hai người đó đưa nhau lên công an phường rồi...

- Cái gì? Em thật hay đùa đấy?

- Thật, cả Phương Anh và Ly đều kiên quyết kiện nhau.

- Thôi chết anh rồi. Mẹ anh giết anh mất.

- Anh làm gì đâu mà giết anh? Anh là người bị hại cơ mà.

Tôi đơ người. Mà bực thật, tôi không biết phải làm sao để tình hình đỡ rối tung lên. Tôi không muốn mẹ phải bận lòng, rồi kéo theo sau đó những phiền nhiễu không đáng có. Lúc ấy, tâm trí tôi không hề nhớ rằng, tôi là một người đàn ông trưởng thành, đã 25 tuổi, chứ không phải là cậu thanh niên 20. Sự sai lệch của trí nhớ đã phần nào làm ảnh hưởng đến cảm xúc và suy nghĩ của tôi. Có lẽ phải tập ỉn làm quen dần với việc bớt phụ thuộc vào những phán xét của mẹ mà nên tự mình quyết định mọi thứ. Một thật, chỉ cần hơi suy nghĩ một chút mà đầu tôi cứ đau nhói.

- Anh có ổn không đấy?

- Ổn!

- Để em đưa anh về. Khi khác mình đến thăm Lucky.

- Ừ!

- Anh Minh ơi, Nguyên về nha!

Về thì về luôn, còn phải gọi Minh làm gì? Tôi cầm tay Nguyên kéo đi thẳng, mặc kệ Minh có ra chào hay không. Nguyên bị bất ngờ, vừa đi vừa chúi vào tay tôi vì bị kéo nhanh quá em bước không kịp. Tôi cứ dắt em đi, như con đường này là của riêng tôi, và tôi có đặc quyền làm mọi thứ.

- Này! Bỏ tay ra! Em tự đi được.

- Kệ em!

Kéo Nguyên ra đến nhà xe, lấy mũ bảo hiểm đội lên cho em rồi dắt xe ra ngoài cổng bệnh viện. Em ngoan ngoãn đi theo, tay phải xoa xoa cổ tay trái hơi đỏ. Chắc là tôi nắm hơi chặt thật. Chở Nguyên về, đường Hà Nội chưa đến giờ tan tầm nên vẫn thoáng, nhưng tôi cứ đi chậm, muốn dè Nguyên lang thang khắp các ngõ ngách của Hà thành cho đến khi nào hết xăng thì về.

- Anh Nhật, anh có sao không vậy?

- Sao là sao?

- Anh bình nặng tới mức quên cả đường về nhà mình rồi à?

Tôi không trả lời Nguyên, cứ cười tủm tỉm đằng trước. Chỉ là rẽ thêm một đoạn đường để được đi bên em một chút nữa thôi. Trong lòng tôi thấy vui vui vì câu em vừa nói. Không phải ‘nhà anh’, không phải ‘nhà em’, mà là ‘nhà mình’. Đột nhiên thấy có gì đó thân thương đến lạ. Căn hộ chung cư nhỏ lọt thỏm trong lòng thành phố, mùa đông lạnh tới mức phải đắp đến hai cái chăn, chủ nhà như một thằng người lớn tự kỉ lủi thủi một mình ngày này qua ngày khác suốt bốn năm trời, giờ đây nghiêm nhiên trở thành một tổ ấm chung cho rất nhiều số phận. Tôi chợt nhận ra kể từ khi Nguyên đến, ban đêm trong giấc ngủ tôi không còn giật mình tỉnh giấc do bóng đèn hay những cơn ác mộng. Những giấc mơ mới lạ vẫn đến với tôi hằng ngày, khi là nụ cười của một cô gái, khi là quang cảnh ẩm áp khi ngắm nhìn lũ mèo con, khi đơn giản chỉ là thấy mình đi lạc giữa một cánh đồng hoa lưu ly, những cánh hoa nhỏ xíu, màu xanh lam... Gió từ đâu thổi sâu vào lòng tôi những cảm xúc mát dịu, trong trẻo. Nguyên ngồi sau lưng tôi, im lặng. Không biết em nghĩ gì mà lặng yên như thế, nhưng tim tôi ấm áp, vì có em ở bên.

Vừa mở cửa bước vào nhà, Phương Anh đã lao tới, ùa vào lòng tôi, rồi em xoay xoay người tôi kiểm tra kĩ lưỡng :

- Anh có bị thương nặng không? Có để lại di chứng gì không? Bác sĩ dặn thế nào? Liệu có bị đau về đêm không? Phải ăn gì bồi bổ? Có phải kiêng gì không? ...

Con bé nói liền một tràng... Đến mức tôi phát hoảng cả lên, còn Nguyên thì cứ đứng cười khúc khích.

- Chị Nguyên! Anh em liệu có bị di chứng gì không chị?

- Không em! Chỉ bị xước ngoài da chút thôi. Ăn nhiều bồi bổ chút là khỏe lại.

- Ôa, may quá! – Nói xong Phương Anh quay ngoắt về phía tôi – Anh yên tâm, em đã trả thù cho anh rồi!

- Em lại gây ra hậu quả gì nữa?

- Em đánh cho cô ta bầm dập thân thể luôn!

- Em gây thương tích cho người ta là có tội đấy, phải đi tù nếu mức sát thương nặng quá đấy!

- Gì? Em chẳng sợ, công an phân xử hết rồi!

Phương Anh quay người đi vào phòng khách, ngồi phịch xuống ghế, rót nước uống. Nguyên mở cửa phòng đón lũ nhỏ. Chúng nó nhìn thấy Nguyên vội vã ủa tới vẫy đuôi rối rít, meo meo ăng ăng nặng lên như đang hỏi Nguyên xem chuyện gì vừa xảy ra. Tôi giục Phương Anh kể chuyện tiếp :

- Em có phải đền bù thiệt hại gì không?

- Tại sao em lại phải đền? Người sai là cô ta cơ mà. Cô ta thích đi kiện, em đưa cô ta ra công an phường, chú công an hỏi tại sao em đánh người? Em trả lời tại con điên đó vào nhà cháu chửi bới, còn đánh anh cháu phải đi viện, thế nên cháu phải tự vệ. Còn có bác bảo vệ làm chứng nữa. Anh thấy em có sai gì không?

- Rồi Ly để yên?

- Cô ta gào lên, còn cởi cả áo ngoài ra cho người ta xem các vết bầm tím trên người. Đúng là đứt hết dây thần kinh xấu hổ.

- Em đánh Ly có nặng lắm không?

- Sao anh cứ lo cho con đỡ người đó thế? Anh nhìn em này!

Lúc ấy Phương Anh mới tháo cúc tay áo và lật lên cho tôi xem. Tôi vội chạy tới bên em, cánh tay em cũng bầm tím và xước xát do bị quật bằng chổi lau nhà. Trời đất, hai đứa con gái chân yếu tay mềm mà choảng nhau đến mức đứa nào đứa nấy trông như quả cà tím. Tôi bực quá quát ầm nhà lên :

- Em gây chuyện rồi để bị như thế này hả? Em lớn hay bé rồi mà đánh nhau như thế này? Có biết suy nghĩ không? Rồi bị như này đã mở mắt ra chưa?

- Sao.... Sao...

- Sao trắng con khi. Cư xử trẻ trâu!

Mặc kệ Phương Anh khóc, tôi lôi em vào phòng, bắt em lên giường nằm. Nguyên biết ý lấy cho tôi hộp thuốc. Tôi nhờ Nguyên nấu nhiều cơm thêm vì Phương Anh ăn rất khỏe, rồi vào phòng xử lý cái của nợ em gái tôi vừa gây ra.

Ngoài trời lại mưa...

Mưa tháng Chín, cứ bắt chợt đến, bắt chợt đi...

Phương Anh nằm úp mặt vào gối, rầm rứt khóc. Con bé này mỗi khi bị người lớn mắng là đều khóc rầm rề ăn vạ cho đến khi nào được xin lỗi thì mới chịu thôi. Tôi cởi áo ngoài của em ra, lật lớp áo phông bên trong, cẩn thận nhẹ nhàng bôi thuốc lên từng vết tím. Ly mạnh tay quá! Những vết cấn chổi sưng hẳn lên da chứng tỏ lực đánh hết sức và không kiêng nể gì. Tôi vừa xoa thuốc, vừa... ngưng! Do tức giận, tôi quên mất rằng em gái tôi đã lớn, cơ thể em là của một thiếu nữ, chẳng còn là đứa trẻ quậy tung nhà như ngày xưa, để mỗi khi mẹ đánh lại lật lên phòng nhờ tôi xoa thuốc vào mông nữa.

- Anh ơi! – Con bé vừa sụt sịt vừa gọi..

- Gì?

- Em đau quá!

- Ai bảo đánh nhau?

- Nhưng nó đánh anh em! Hức...

Nói xong Phương Anh lại úp mặt vào gối khóc. Tôi nửa buồn cười nửa thương. Em tôi mỗi khi khóc thì khó mà dừng được. Thêm nữa lại có tật ăn vạ dai dẳng. Nếu giờ tôi đi ra ngoài, nó có thể nín ngay tắp lự, bật Tivi lên xem hài, cười một mình như rồ. Nhưng khi tôi bước vào, nó lại phi ra giường ôm gối khóc. Thế đấy!

Bôi thuốc xong, tôi ngồi thu lu trên ghế nhìn Phương Anh chăm chăm. Để xem con bé định giở trò gì. Nó khóc một lúc, thấy im im, ngẩng cổ lên nhìn xem tôi ở đâu. Khi quay sang nhìn thấy tôi vẫn ngồi đó, mặt Phương Anh đơ ra một lúc, rồi nhe răng cười. Tôi nhìn cái mặt lem nhem nước mắt ấy mà phì cười theo. Bao nhiêu cảm xúc từ hồi bé xít, bao nhiêu kỷ niệm khi hai anh em còn sống bên nhau ùa về. Em gái chọc vào tay tôi thổ thổ :

- Biết lỗi rồi. Đừng mắng em nữa nha. Lần sau không đánh nhau nữa!

Ngoài cửa sổ mưa vẫn rơi. Những giọt mưa đập vào cửa kính, chảy trôi bất định. Nguyên từ phòng khách gọi vọng vào, nhắc hai anh em tôi ra ăn cơm. Trong phòng, tôi và Phương Anh vẫn ngồi đó, kể cho nhau nghe những câu chuyện của ngày xưa. Tôi thấy bớt lo lắng hơn, vì tôi biết dù những tháng ngày sắp tới bao có ập đến, thì bên tôi và Nguyên sẽ có thêm một điểm tựa. Đó là em gái tôi!

16. Chương 16

Mưa lại dội về sâu trong tôi những miền kí ức hoang hoải. Mưa, nhiều lắm! Nhạt nhòa, trắng xóa. Tôi ngồi thu lu ở bến xe bus, nhưng lạ một điều là từng chuyến xe đi qua, cho dù tôi cố vẫy đến lạnh buốt cánh tay, cho dù trên xe không có lấy một hành khách nào ngoài lái xe và phụ xe, họ cũng chẳng dừng lại cho tôi lên. Từng chuyến một, lao vút đi, bỏ bến! Tôi lại ngồi xuống chờ đợi. Lâu lắm!

Mon đi đến, miệng gặm một chiếc ô nhỏ, chúi vào tay tôi nhẹ nhẹ. Tôi ngẩng lên đón lấy chiếc ô từ miệng Mon. Mon lè lưỡi, cười! Mưa làm bộ lông của Mon ướt đầm nước. Tôi bật chiếc ô lên, kéo Mon đứng lại gần về phía tôi. Mưa vẫn rơi, xe bus vẫn bỏ bến. Tôi và Mon, gục vào nhau dưới chiếc ô nhỏ trú mưa.

Mưa rơi mãi, vẫn cứ dội về sâu trong tôi những miền kí ức hoang hoải, nhạt nhòa, trắng xóa...

- Anh tỉnh rồi à?

- Anh có ổn không? Có thấy đau đầu không?

Nguyên và Phương Anh nhìn tôi chăm chăm, lo lắng. Tôi gắng gượng ngồi dậy. Sao lại nằm bẹp ở đây như thế này?

- Mấy giờ rồi? Anh ngủ từ khi nào?

- Trưa hôm qua, ăn cơm xong là anh cứ lịm đi!

- Ai lại thay quần áo cho anh thế?

Tôi gần như gào lên khi thấy mình mặc bộ quần áo ngủ có hình con lợn. Nguyên chỉ thẳng vào Phương Anh, Phương Anh lại chỉ thẳng vào Nguyên.

- Hai đứa định đem anh ra làm trò cười đấy hả? Để anh mặc đồ cũ đi cứ lệt ra thay làm gì?

- Anh ngắt đồ người xuống bàn, quần áo dính hết thức ăn thì làm sao để được?

- Anh ngắt á?

- Anh không nhớ gì à?

- Không?

- Bệnh nặng thế này mà bác sĩ nói tình trạng sức khỏe đang có dấu hiệu tích cực. Hứ!

Nói xong Phương Anh kéo tôi dậy lôi ra phòng khách. Đầu tôi đau khủng khiếp. Những cơn đau kéo đến dữ dội đến mức tôi đi cũng không vững. Nô Đen nhìn thấy tôi là chạy tới quần lấy chân. Đang định cúi xuống bế nó lên nựng vài câu thì Nguyên lại quát:

- Đã bảo chú Nhật đang ốm vẫn không hiểu à? Đi ra ban công ngay!

Nô Đen nghe xong cụp đuôi đi ra ổ nằm gục mõm lên thành bìa, mặt dằn ra nhìn về phía tôi. Nhìn tội quá. Chẳng làm gì tự nhiên bị chị Nguyên mắng. Phương Anh lầy ghế rồi bắt tôi ngồi xuống bàn. Trước mặt tôi là đủ các món, hầu hết là chế biến từ bí đỏ. Ăn hết đồng này chắc ngộ bí đỏ mất. Tôi ngoảnh lên nhìn Nguyên:

- Em nói là làm thật à?

- Đâu có. Phương Anh nấu chứ em không có nấu!

- Anh ghét nhất là bí đỏ!

- Ghét cũng phải ăn! – Phương Anh gay gắt!

Em gái đem cho tôi một bát tô cơm, gắp vào bát nào là bí đỏ xào, bí đỏ luộc, bí đỏ ninh... Cả một bát cơm có mỗi hai màu, màu trắng tinh của cơm và màu da cam của bí. Ăn một hai miếng đã muốn ứ ra hết rồi huống chi cả một bàn. Trí nhớ là điều gì đó quan trọng tới mức khiến mình phải khổ như thế này sao?

Truyện dài: Như một cơn gió lạ – Chương 16

Hết giấc mơ này đến giấc mơ khác, tôi vẫn chỉ nhớ được kỉ niệm ám ảnh về chú chó tên Mon, thêm một thoáng kí ức về Minh. Còn lại vẫn chỉ là một khoảng tối đen u ám. Tại sao? Những gì đã xảy ra trong quá khứ? Tại sao không quên luôn? Tại sao lại ulla về? Tại sao chỉ nhớ được có từng đó? Trêu người tôi sao?

- Không ngon hả anh?

Phương Anh ngồi đối diện, nhìn tôi chăm chú. Tôi nhai nhậm nhụi miếng cơm trong miệng. Cũng may là đang đói nên thấy ăn cơm với bí đỏ cũng ngọt ngọt.

- Em nấu hả?

- Sao anh biết?

- Nguyên nấu đã khác!

Nguyên đang say sinh tố, nghe thấy tôi nói thế ngó ra hỏi:

- Em nấu thì sao?

- Ngon hơn!

Phương Anh cười, tôi cười, Nguyên cũng cười... Nhưng mỗi người cười với một lý do khác nhau. Nguyên vẫn chăm chú say cho tôi một cốc sinh tố hoa quả. Sao tôi thấy mình giống con trẻ thế này. Phải chăm chút từng li từng tí. Đi ngủ có người thay đồ, thức dậy có người lo ăn lo uống. Đàn ông 25 sức dài vai rộng, còn tôi vẫn lẩn quẩn trong vòng xoáy giữa quá khứ và hiện thực mà chẳng thể tìm lối thoát ra.

- Anh ăn đi ăn nhiều đi rồi em lại kể chuyện con mụ Ly cho nghe! – Phương Anh lại nhí nhảnh dễ dàng

- Cái gì nữa? Em lại đi gây chuyện à?

- Không! Nó đến đây. Chứ em thần kinh đâu mà đến cái ồn lộn của nó?

- Đến đây rồi sao?

- Bấm chuông, đập cửa, la hét... bla bla

- Tiếp theo?

- Em bê xô nước lau nhà của chị Nguyên rồi mở cửa, dội cho nó một xô!

- Trời ơi. Em cư xử kiểu gì vậy? Hôm qua đã hứa với anh là không gây chuyện cơ mà?

- Nhưng mà nó đập cửa cả tiếng đồng hồ luôn. Đau hết cả đầu.

Đáng sợ thật. Cuối cùng thì Ly muốn gì? Nhất định muốn đòi Nô Đen về? Trả thù Nguyên cho bố tức? Hay sẽ khiến tôi phải hối hận vì đã đối xử vô tâm với cô ta?

Chuông cửa reo! Cách bấm chuông chậm rãi, chờ đợi. Không phải Ly. Nguyên bước chậm ra mở cửa. Tôi và Phương Anh lộ rõ vẻ căng thẳng. Vì nghe cách bấm chuông quen quen. Không sai! Mẹ bước vào. Tay mẹ cầm một túi hoa quả to. Tôi và em gái miễn cưỡng đứng dậy đón mẹ. Chợt thấy trùng lòng xuống. Ngày xưa khi chúng tôi còn nhỏ. Mỗi khi mẹ đi làm về, cả hai đứa đều ulla ra hào hứng, lấy dép, lấy khăn, đỡ đồ ẹ. Rồi hai anh em tíu tít pha nước chanh đường, bật quạt vù vù ẹ đỡ mệt. Chúng tôi lớn lên bằng những giọt mồ hôi của mẹ. Còn mẹ già đi theo từng nụ cười của con. Chẳng biết từ bao giờ, mà tôi và Phương Anh đã quên lấy nước, bật quạt ẹ mỗi khi mẹ về nhà?

Mẹ đặt túi hoa quả lên bàn ăn rồi ngồi xuống nghỉ. Nguyên lặng lẽ làm ẹ tôi một cốc sinh tố. Tôi và Phương Anh vẫn căng thẳng như khi mới nghe tiếng chuông cửa. Hai đứa lấy ghế ngồi đối diện chờ đợi.

- Sao Nhật? Đã làm xong việc mẹ dặn chưa?
- Dạ?
- Bố mẹ sẽ chuyển đến ở với con. Để Phương Anh ở nhà cũ.
- Tại sao? Tại sao không phải bố mẹ ở với con mà ở với anh? – Phương Anh giãy nảy.
- Con sắp lấy chồng rồi. Ở với chồng chứ ở gì với bố mẹ?
- Chồng nào? – Phương Anh ngơ ngác. Mẹ tôi lừa đi, quay về phía tôi.
- Tuần sau bố mẹ sẽ chuyển đồ tới. Nên con dọn dẹp những gì không hợp lý trong nhà đi nhé!

Tôi im lặng. Nguyên đã vào phòng từ lúc nào. Chỉ còn ba mẹ con tôi ngoài này. Phương Anh vẫn nhí nhằng đòi mẹ tôi giải thích. Nhưng mẹ chỉ nghiêm nghị lắc đầu. Mẹ tôi là vậy. Không bao giờ dài dòng. Nói xong, mẹ đứng dậy xếp hoa quả vào tủ lạnh rồi về. Không quên nhắc Phương Anh tối phải về nhà ăn cơm.

- Anh! Em mới 23 tuổi. Sao lại chồng con ở đây?
- Anh làm sao biết được.
- Hợ. Sao mẹ chúng mình phong kiến thế? Em chưa muốn lấy chồng!
- Anh cũng không muốn yêu Ly!
- Mẹ bắt anh thân với nó à?
- Ủ... Đại loại thế?
- Vì sao? Tell me why?
- Mẹ với mẹ Ly là bạn thân. Chắc vậy.
- Mẹ mình đi lạc từ thời cổ về đây rồi. Em đã bảo!
- Anh ủng hộ em!
- Thì anh phải làm gì đi chứ?
- Anh chưa biết làm gì!
- Anh... Anh làm em tức chết mất. Anh đi chết đi!

Phương Anh chạy ra phòng khách lấy gối ôm rồi vào đập lia lịa lên mặt tôi. Hả giận, em ngúng nguẩy chạy vào phòng Nguyên ăn vạ tiếp, bỏ mặc tôi với bát ô tô cơm đầy bí đỏ.

Những người phụ nữ của cuộc đời tôi. Tại sao không thể đứng chung một bầu trời?

...

Chiều đến, mưa tạnh...

Tôi ngồi ở phòng khách nhìn ra cửa sổ trong một khoảng thời gian khá lâu. Mông lung. Vô định. Chỉ muốn mưa ngoài kia rửa trôi đi hết những phiền muộn trong lòng. Tôi muốn sống trong căn nhà này cùng Nguyên, cùng Nô Đen, Su, Lucky, mèo Nusi, mèo Mướp. Tôi muốn ngồi ôm lũ quỳ nhỏ ấy mỗi khi đi làm về, muốn nhìn Lucky khỏe mạnh lên từng ngày, muốn an ủi dỗ dành cho Su mạnh mẽ hơn, muốn chơi với Nô Đen và huấn luyện bé trở thành một chú chó cừ khôi. Tất cả những gì tươi đẹp mà tôi tưởng tượng chẳng bấy lâu nữa sẽ vỡ tan tành.

Không thể ở bên che chở cho Nguyên, không thể giúp em thực hiện mơ ước của mình. Có lẽ tôi cũng không nên nói cho em biết tình cảm của tôi dành cho em. Tất cả, đều mơ hồ quá! Chẳng thể tin vào mặt nước yên ả mà có tầng tầng lớp lớp những cơn sóng ngầm bên dưới.

- Anh đang nghĩ gì?

Quay lại, Nguyên đã đứng sau tôi từ bao giờ, mỉm cười chờ đợi câu trả lời. Nhìn nụ cười ấy, tôi quên bồng những gì vừa tự nhủ.

- Nghĩ về em!
- Ủa nghĩ gì về em?
- ...
- ...
- Anh không thích ăn bí đỏ! – Tôi buông một câu không hề liên quan đến chủ đề đang nói.
- Anh làm nũng hoài à. Thì tối nay em nấu món khác cho anh ăn. Anh thích ăn gì?
- Ăn chay giống Nguyên!
- O, sao anh biết em ăn chay?
- Ngồi ăn với em một tháng rồi mà!
- Em...
- Quyết định vậy đi. Từ nay anh sẽ ăn chay!

Tôi đứng dậy đi vào phòng. Biết rằng ánh mắt Nguyên dõi theo tôi cho đến khi cánh cửa đóng lại. Không thể hiểu được em nghĩ gì. Bởi đôi mắt em luôn luôn bình thản. Giả như tôi có thể nhìn thấy một chút lấp lánh trong đôi mắt ấy mỗi khi em nhìn vào tôi, thì tôi đã đủ dũng cảm nói cho em biết những cảm xúc gì đang hiện diện trong trái tim này.

Tôi sẽ phải xa em, vài ngày nữa thôi.

Chỉ nghĩ vậy, mà sao đã thấy từng đôi mắt của lũ quỷ nhỏ đang nằm ngoài ban công buồn đến thế?

Phương Anh mè nheo tôi cho đến tận tối. Chuông điện thoại của tôi réo lên liên tục vì mẹ gọi bắt tôi phải tống khứ em gái ra khỏi nhà để nó chịu về nhà ăn cơm. Đến lúc tôi nghiêm mặt mắng nó, nó lại giở trò ăn vạ, bỏ ra ghế mà khóc:

- Em không về đâu. Về mẹ bắt em lấy chồng. Hu hu
- Bắt ép gì thì cũng phải về. Em đi học xa nhà từng ấy năm. Giờ về nước cũng phải ở nhà ăn cơm với bố mẹ vài bữa chứ. Con cái kiểu gì vậy hả?
- Được rồi, nếu anh cũng hắt hủi em. Em sẽ đi. Đi luôn!
- Này này! – Tôi kéo Phương Anh lại. – Em mà còn như thế. Anh sẽ không thương em nữa.
- Em không thèm!
- Anh đau đầu quá!

Tôi ôm đầu ngồi gục xuống ghế. Mặt nhăn lại đau đớn. Phương Anh vội chạy lại bên tôi:

- Anh làm sao? Anh đau thế nào?
- Anh nói mãi mà em chẳng nghe. Em làm anh căng thẳng quá!
- Được rồi, được rồi. Giờ em sẽ về làm con gái ngoan, ăn cơm với bố mẹ.
- Đi đi em. Đừng để anh quát nữa!

Thành công! Phương Anh vội dọn đồ đi về. Trông cái dáng lững thững bước ra khỏi nhà tôi với vẻ tiếc nuối đến tội. Cửa vừa đóng, tôi buông tay đứng dậy đi lấy nước uống. Nguyên tròn mắt nhìn tôi:

- Anh nói dối!
- Ủ, vì anh hết cách với con bé rồi!
- Anh làm em lo! – Nguyên nắm mạnh vào tay tôi.
- Em lo cho anh à?

- Còn gì nữa? Đồ quý!

Nguyên tỏ vẻ giận dữ, đi ra bếp chuẩn bị bữa tối. Tôi mỉm cười sung sướng. Là em lo cho tôi đấy! Tôi cảm thấy có cơn gió nào đó thổi tới, chờn vờn trên vai tôi, làm tôi thấy lạnh, nhưng vẫn muốn giữ lấy, giữ cho cơn gió ấy đừng bay đi mất.

...

Mấy ngày hôm nay, tôi rất hay ngủ lịm đi mà không hề ý thức được. Kiểm soát sức khỏe thật khó khăn hơn tôi nghĩ rất nhiều. Tôi sợ những giấc mơ bao quanh tôi suốt những ngày vừa qua. U ám, xám xịt. Dù biết là mình đang đi lạc, nhưng cũng chẳng thể nào tìm được lối thoát.

Vẫn là Mon, vẫn là ánh mắt cầu xin, vẫn là cái nắm tay hờ trước khi Mon chết.

Làm ơn đừng xuất hiện nữa. Được không?

...

Gần một giờ sáng! Choàng tỉnh!

Mồ hôi ướt tóc và lưng áo. Bên cạnh tôi, Nguyên nằm gục vào thành giường ngủ ngon lành. Em đang trông tôi ngủ à? Tôi lại ngất, lại mê sảng. Có lẽ vậy. Ngồi dậy ngắm Nguyên kĩ hơn. Mái tóc dài quá vai bình thường luôn buộc cao hôm nay để thả tự nhiên, xòa xuống che đi nửa khuôn mặt. Chỉ còn nhìn thấy đôi mắt đang nhắm nghiền, say ngủ. Tôi đưa tay vén những lọn tóc lòa xòa trên vai để ngắm rõ hơn. Điện thoại chợt reo! Là điện thoại của Nguyên. Tôi vội quay ra phía cửa sổ. Nguyên tỉnh dậy nghe máy. Loáng thoáng ở đầu dây bên kia là lời thông báo gấp gáp:

- Chị Nguyên!!!! Mèo Bum hình như sắp sinh rồi!

Nguyên đứng bật dậy vội vã. Tôi với tay Nguyên kéo lại:

- Em đi đâu!

- Em ra ngoài!

- Làm gì?

- Đỡ... đỡ đẻ!

- Anh đi theo!

- Không được!

- Tại sao?

- Anh đang ốm!

- Anh... đi... theo!

Tôi nhìn thẳng vào mắt Nguyên, nhấn mạnh từng chữ. Đôi mắt đối diện tôi ngỡ ngàng một chút, rồi gật đầu. Tôi chẳng kịp thay quần áo ngủ, cứ thế cầm chìa khóa xe lao đi. Cuối tháng Chín, lạnh sắp về, mà sao tôi cảm giác như đèo mặt trời đằng sau? Nóng tới mức mồ hôi vẫn túa ra ướt áo!

Ngôi nhà nhỏ ở ngõ 262B Nguyễn Trãi, thiên đường của cún và mèo bị bỏ rơi. Vy Đoàn đứng ngoài cổng đợi chúng tôi từ bao giờ. Nguyên chẳng để tôi dựng xe, nhảy phắt xuống rồi lao vào nhà.

- Lâu chưa em? – Nguyên hỏi Vy Đoàn

- Được một lát rồi chị à. Đang ngủ thì em nghe tiếng mèo con khóc. Cứ tưởng ai đem đến cổng nhà mình vứt. Ra thì thấy mèo Bum đang ôm bụng trở dạ.

Mở cửa bước vào nhà, thấy nhốn nháo. Hình như tất cả các con vật trong nhà đều tập trung ở đây. Nhìn ra ngoài hành lang phía trước, 10 con chó và khoảng 30 con mèo đang túm tụm bu tròn xung quanh, tất cả đều chụm đầu nhìn cái gì đó ở giữa.

Cái vật di động ở giữa đó chính là một sinh linh còn đỏ hỏn mới ra đời, nhầy nhụa và lóp ngóp. Tất cả chó mèo trong nhà đứng nghiêm trang như đang hát quốc ca giờ chào cờ, nhìn mèo con như sinh vật lạ. Mèo bò tới đâu, chúng nó dạt ra tới đó. Chó lớn chó bé, mèo to mèo nhỏ vẫy đuôi, ngao ngao, ăng ăng, nhưng đều dạt ra hết. Tuyệt đối không có đứa nào có ý đồ thò tay đập đầu hay tát bé mèo mới sinh. Nhìn mặt cả lũ rất hào hứng, và trông chừng như chúng biết đó là em bé, cần phải đối xử nhẹ nhàng.

Mèo Bum sau khi sinh xong một đứa thì thấy giang hồ bu đông quá, Bum hoảng, bỏ chạy trốn mất tiêu, để lại đứa con bơ vơ trước mấy chục cặp mắt tò mò. Nguyên vội bảo Vy Đoàn lấy khăn khô. Mèo con lập tức được lau sạch và ủ vào vải, cho vào cái thau to. Sau đó là đợt truy tìm bà bầu Bum. Tôi phụ Vy Đoàn giãn đàn chó to ra èo mẹ đỡ sợ. Chật vật lắm Nguyên mới lôi được mèo Bum từ gầm cầu thang bế lên phòng Vy Đoàn rồi đóng kín cửa lại, tách biệt với giang hồ để yên tâm đẻ tiếp. Bum có vẻ khó đẻ, kêu la vang nhà vì không rặn con ra được. Nguyên xót ruột ngồi cầu tay tôi cho đỡ bứt rứt. Sau hơn một tiếng thì Bum lòi ra thêm hai nhóc nữa, nhưng đồng thời nhóc đầu tiên cũng trút hơi thở cuối cùng, có lẽ vì không được mẹ ủ ấm ngay.

Sinh ba đứa, mất một! Nguyên vừa đào hố chôn bé mèo con xấu số vừa khóc. Mấy con chó con mèo chứng kiến cảnh đó cũng tru lên từng hồi như tiễn bé ra đi.

Dù bé mèo anh cả chết ngay khi lọt lòng, nhưng Nguyên vẫn đặt tên cho bé và ghi vào sổ gia đình của lũ mèo trong nhà. Nguyên nắn nót từng chữ: “Con là Heo May, sinh ngày 25/09, mất ngày 25/09. Điều đáng tiếc duy nhất trong cuộc đời con, là con không thể gắng sức để một lần được nhìn thấy mặt trời...”

Tôi lặng đi...

Lần đầu tiên trong đời chứng kiến cảnh một mèo mẹ sinh con. Cả đêm không ngủ được, trần trọc cho đến sáng. Tự hỏi. Con mèo sinh cũng khó cũng đau như con người. Đó là nó có một ngôi nhà đàn hoàng đế sinh con, mà còn thấy khốn khó đến vậy, thì những con mèo hoang ở ngoài trời lạnh, không một chốn nương thân, thường xuyên bị xua đuổi, thì khi bụng mang dạ chửa, cho đến lúc sinh con, chúng nó còn khổ sở và cay đắng đến mức nào? Để con ra có khi phải bỏ con đó mà chạy trốn con người. Đau đớn lắm thay...

17. Chương 17

Tỉnh giấc! Điều đầu tiên đập vào mắt tôi là nụ cười dịu dàng nhưng đầy ẩn ý của Vy Đoàn. Những vật nặng từ cửa sổ chiếu ngập ánh sáng vào căn phòng hôm qua chúng tôi cùng nhau ngủ gục ở đó vì quá mệt. Định nói một câu chào buổi sáng với cô bạn “Giám đốc trạm cứu hộ mèo” nhưng cô ấy đã kịp đưa tay lên miệng “Suýt!” ngăn tôi lại. Cố chớp mắt cho tỉnh ngủ, quay sang bên, tôi như bị đóng băng khi nhận ra, Nguyên đang dựa vào vai tôi ngủ ngon lành. Đêm qua chạy đi vội chưa kịp buộc tóc, mái tóc của em lòa xòa phủ lên vai tôi. Êm như một dòng nước. Vy Đoàn vẫn ngồi đối diện, vẫn cười dịu dàng, vẫn đầy ẩn ý.

Tôi nghiêng nhẹ, dựa đầu vào mái tóc Nguyên. Em mệt. Và tôi cũng thế. Ở gầm bàn góc phòng, mẹ con mèo Bum nằm cuộn tròn trong cái rổ đã được lót vải mềm và giấy báo. Mẹ Bum đã vượt qua cơn đau, mắt lim dim hạnh phúc chứ không còn đau đớn như đêm qua. Vy Đoàn ra hiệu với tôi rằng cô ấy ra ngoài rồi bước nhẹ về phía cửa. Căn phòng chỉ còn lại tôi và Nguyên!

Em ngủ rất say. Mắt nhắm nghiền. Bàn tay buông hờ xuống đùi. Tôi chạm vào bàn tay ấy. Ấm mềm... Nhỏ xíu... Nguyên khe cựa làm tôi sợ nên ngồi im. Em hơi dụi dụi vào vai tôi rồi ngủ tiếp. Tay tôi lúc này vẫn đang nắm lấy tay em. Sợ em thức dậy. Sợ em...đánh!

Nặng nhẹ. Gió nhẹ. Nhắm mắt lại. Tôi như thấy mình đang ngồi trước biển. Biển reo rì rào, gió thổi mát lịm. Giá như có thời gian rảnh, tôi muốn được đi biển cùng Nguyên. Liệu em có đồng ý không nhỉ? Tôi thích đi trên bờ biển khi mặt trời chưa kịp lên, dìm hai bàn chân sâu xuống cát mịn, để mỗi đợt sóng tràn vào bờ, nước biển lại cuốn xung quanh chân tôi, ướt ướt. Hồi nhỏ, mẹ vẫn thường bảo tôi có ước mơ thật... con gái! Đàn ông thường phải mơ tới những gì cao xa rộng dài, còn tôi, hằng ngày loanh quanh luẩn quẩn với những mong muốn tầm thường giản dị, ôm những cảm xúc tũn mủn bình lặng làm niềm vui.

...

“Con bà có dấu hiệu tâm thần phân liệt, sống trong ký ức ảo giác của một người khác”

Tâm thần phân liệt...

Ký ức ảo giác...

...

Lại những cơn đau đầu đáng ghét. Thi thoảng lại ập đến hành hạ và thử thách sức chịu đựng của tôi. Siết chặt tay Nguyên, tay còn lại đưa lên trán lau mồ hôi. Cảm giác trong óc chỉ có ròi và bộ đực khoét. Mồ hôi từ tay tôi ướt lây sang tay Nguyên. Đầu tôi dần dần ngả về phía em. Có lẽ em vẫn ngủ say lắm. Rất say...

Trong những giấc mơ ngập tràn màu trắng, tôi vẫn thấy lồi lang thang trên những hành lang vắng. Một mình. Thi thoảng có bóng người chạy qua, chạy lại, đưa tôi cầm hộ họ một vài thứ đồ. Nhưng đi rồi không thấy quay về, để tôi đứng đó đợi. Tôi giơ tay lên xem những đồ vật họ nhờ tôi giữ. Là những hộp nhựa trong suốt có thể nhìn xuyên qua. Lăn lóc bên trong hộp, những đôi mắt chó! Ai đã tách chúng ra khỏi thân thể của những con chó và cất vào đây? Thật khủng khiếp. Tôi quăng chiếc hộp đi, nhưng chẳng hiểu sao nó cứ dính chặt lấy bàn tay tôi. Nhớp nháp. Những tròng mắt bên trong chiếc hộp nhựa trong suốt như nhìn xoáy tâm can tôi, như hàng vạn mũi tên đâm xuyên vào cơ thể. Phải làm gì thôi. Phải làm gì? Hình như có lửa cháy. Nóng quá!

...

- Anh Nhật!

- Nguyên!

- Anh tỉnh rồi à? Anh mệt không?

Tôi ngó nhìn xung quanh. Vẫn là căn phòng tràn ngập nắng mà mẹ mèo Bum đang nằm ôm hai đứa con. Chỉ là tôi vừa trải qua một cơn ác mộng thôi.

- Anh thả tay em ra đi!

Tôi giật mình nhìn về phía tay mình. Ngủ say như vậy mà vẫn nắm chặt lấy tay Nguyên. Mặt tôi nóng ran, miệng ảm úng:

- Anh xin lỗi!

Ngồi bên Nguyên, Vy Đoan cứ khúc khích cười.

- Xin lỗi chi mà xin lỗi! Đứng dậy đi về cho Đoan còn làm việc.

- Không dậy được! – Tôi giờ trò ăn vạ

- Không dậy được hả?

Nguyên vớ cái chổi lau nhà gần đó rồi chọc chọc cán vào bụng tôi làm tôi ngồi phất dậy vì nhột. Không biết là mấy giờ, nhưng ngoài sân mặt trời đã đứng bóng và bụng tôi bắt đầu kêu ọc ọc.

- Trời, bụng anh như con ếch ộp ấy!

- Đói!

- Thì đi về! Chứ ở đây chỉ có cứt mèo thôi anh ăn không?

Nguyên nắm tay tôi dắt ra phía cửa trong khi Vy Đoan bò lăn ra sàn vì không nhịn được cười. Trông tôi lúc ấy chắc giống thằng hề lắm. Chạy xuống phòng khách. Cả lũ cún và mèo ùa đến quẩn chân tôi. Con nào con nấy mắt đều lấp lánh màu yêu thương. Chúng nó tiễn tôi ra đến tận sân và dõi theo cho đến khi bóng tôi và Nguyên đi khuất ngó.

Hôm nay Nguyên là người lái xe. Bởi Nguyên sợ tôi ngắt giữa đường. Tôi cũng không phải kháng vì đầu tôi vẫn hơi choáng. Ngồi đằng sau, thi thoảng người qua đường phải ngoảnh lại nhìn cái cảnh ngược đời là một thằng đàn ông ngồi thu lu sau xe đàn bà con gái, cũng hơi ngượng. Đang định bảo Nguyên dừng xe để đổi người lái thì Nguyên đột nhiên phanh kít lại. Miệng tôi đập thẳng vào mũ bảo hiểm của Nguyên đau điếng. Chạm tay lên môi, đã kịp thấy môi trên sưng vều lên.

- Em làm cái gì vậy? Anh vỡ mồm rồi đây này!

Không trả lời, cũng chẳng kịp gạt chân chống xe, Nguyên nhảy phắt lên vỉa hè. Tôi hăng chân tay không kịp giữ thăng bằng nên cả người và xe đổ kền ra đường. Bao nhiêu người qua lại nhìn tôi... cười! Không cười mới lạ. Đang đi yên lành tự dưng người lái dừng lại nhảy khỏi xe như siêu nhân, để người ngồi sau ôm xe ngã lăn ngã lóc. Đứng dậy dựng xe, khuỷu tay và đầu gối tôi đều bị xước. Quay quanh tìm Nguyên, thấy Nguyên lò dò trên vỉa hè, người khum khum đi theo một cái gì đó nhỏ nhỏ, rồi tự nhiên em phi ra trước, tay chụp xuống đất, ngồi thụp xuống nhìn vào tay, cười!

- Xong chưa? – Tôi gọi to

- Xong gì?

- Ra đi còn đi về!

- Chưa xong!

- Đồ điên!

Tôi đứng dạng chân, chống tay quát. Nguyên chạy về phía tôi, chìa tay về phía tôi, hé ra cho tôi xem. Vì trời đang nắng, tôi chỉ nhìn thấy trong đó một vệt gì đó lông mịn mịn, người tròn tròn, bé tí tẹo như con chuột.

- Cái gì đấy?

- Anh không nhìn ra hả?

- Không!

- Thui chờ em đi về đi em cho xem.

- Cái gì mà tím ngắt vậy?

- Đã bảo về mà!

Tôi nổ máy rồi đi. Đầu cứ tưởng tượng rồi đoán xem Nguyên vừa bắt được con gì. Tròn xoe, lông tím, bé đến mức nằm gọn trong lòng bàn tay. Ngồi sau, Nguyên lúc lúc lại cười. Mỗi khi cứu được một con vật nào đó, em lại “dở người” như thế đấy.

Về đến chung cư, cất xe rồi đi lên nhà, tôi cứ ngó vào tay Nguyên xem nó là con gì. Nguyên nghịch ngợm giấu không cho tôi nhìn. Tò mò quá. Chỉ muốn nhanh vào nhà mà móc nó trong tay Nguyên ra xem cho rõ. Về đến cửa, cái cảnh tượng trước cửa làm tôi hốt hoảng, Phương Anh ngồi bệt dưới đất, đầu dựa vào tường, há mồm ngủ. Lúc đầu tưởng con bé ngắt. Nhưng sau khi nghe thấy tiếng ngáy mới thở phào. Tôi chọc chọc vào vai gọi con bé dậy.

- Anh Nhật!!!!!!

Cái giọng choe chõe của Phương Anh... Chưa kịp định thần, Phương Anh đã nhảy bổ vào người tôi khóc lóc ầm ỹ. Tay con bé vung loạn xạ chạm vào những vết thương còn mới của tôi.

- Anh đi đâu sao bây giờ anh mới về? Hả hả? Anh đi đâu?

- Em có tránh ra không thì bảo?

Do đau quá nên tôi đẩy mạnh Phương Anh về phía trước. Con bé nhìn tôi ngỡ ngàng rồi... gào lên khóc! Biết ngay mà. Không thể hiểu nổi. Con gái con đứa 20 tuổi đầu mà đụng một tí là ngoác mồm ra ăn vạ được. Thế này mà mẹ tôi nghĩ gì mà định lấy chồng cho nó.

- Em bị làm sao thế?

- Sao anh cũng đối xử với em như vậy? Anh có biết vì mẹ hay quát mắng em nên em mới phải đến đây không?

- Thế làm sao?

- Mẹ dẫn em ra mắt một lão giám đốc bụng to như bụng lợn, trán thì thấp tì tì, mắt thì như mắt lợn, môi thì thâm. Nhìn cái mặt thôi mà em đã không muốn ăn thịt trâu rồi. Hu hu

- Em có thôi cái thói ngoa ngoắt ấy đi không? Dẹp ra để anh đóng cửa.

- Đừng ăn thịt trâu nha Phương Anh, ăn chay tốt cho cơ thể, sống lành mạnh không sát sinh! Hi hi... – Nguyên nói để thêm được một câu rồi vào nhà ngay sau tôi

Thấy không được ủng hộ, ngay lập tức Phương Anh lau nước mắt, ráo hoảnh, quay sang hỏi Nguyên:

- Chị với anh vừa đi đâu về? Chị có cái gì đây cho em xem với?

Mở cửa, tôi chạy ngay ra bàn uống nước. Phương Anh vẫn ríu rít hỏi con vật trong tay Nguyên. Nguyên chìa tay ra cho Phương Anh xem.

- A!!! Con gà!

Tôi phun hết nước ra nền nhà... Con...gà? Con gà màu tím?

- Cái ...cái gì cơ Phương Anh? Con... con gà?

- Đây này anh, xinh yêu dã man.

- Con gà màu tím?

- Thì nó bị nhuộm mà!

Tôi chạy lại xem, đúng là con gà thật, con gà con có lẽ mới nở được mấy ngày, lông mềm mượt, tròn xoe như cục bông. Nguyên đem nó thả vào ổ của Nô Đen, Nô Đen với mấy con mèo đứng tránh tránh ra nhìn thành viên mới, Nusi và mèo Mướp tuyệt nhiên không dám thò tay tấp em gà. Phương Anh lục nồi cơm điện ở bếp mang ra một nhúm cơm nguội, rắc rắc vào ổ cho bé gà ăn. Bé mổ nhiệt tình, chắc đói lắm, lả tới mức chẳng còn sức kêu chiếp chiếp gọi mẹ.

- Người ta nhuộm nó rồi đem ra chợ bán cho trẻ con, chắc bị rơi lạc.

- Làm sao mà nuôi được? Không khéo lũ trẻ vồ vồ mấy ngày là chết.

- Thế nhưng bán được, nên cứ làm.

Tôi đứng nghe Nguyên với Phương Anh ngồi thủ thủ với nhau ở góc ban công một lúc rồi vào ghế nằm nghỉ. Cố giữ tỉnh táo và không dám chớp mắt vì sợ mình sẽ ngủ lịm đi, sẽ lại lạc vào những giấc mơ không đầu không cuối. Nằm nghiêng về phía ban công, tôi nhìn hai cô gái nhỏ của tôi chơi đùa cùng mấy con thú nuôi. Nguyên còn dạy được cả Nô Đen chơi trò vuốt ve, vỗ tay một cái rồi giơ một bàn tay ra, Nô Đen sẽ giơ đúng cái chân trước ở bên đó, chạm nhẹ vào tay Nguyên, rồi lại tiếp tục vỗ tay, lại giơ bàn tay khác, lại chạm nhẹ, lại vỗ tay, lại chạm... Cứ thế, Phương Anh thích thú ngồi cười khúc khích, Nusi và mèo Mướp thấy vậy cũng ngồi nghiêm chỉnh giơ tay ra làm theo Nô Đen. Hai con người, hai chó, hai mèo, một gà, tùm tùm bên nhau, vui đùa. Trong nhà tôi như có một lớp Mầu giáo!

Hồi nhỏ khi tôi và Phương Anh vẫn còn phải ngủ chung một phòng vì nhà bé. Chúng tôi mỗi đứa được bố đóng cho cái giường một mét hai, tôi là con trai nên nằm giường trong góc nhà, còn Phương Anh nằm chiếc giường đặt bên cửa sổ – nơi có ban công sắt đóng từ tường thò ra ngoài, mẹ vẫn hay trồng vài chậu hoa. Phương Anh nói: “Anh ơi! Em nằm ở đây, bà tiên sẽ mở cửa sổ đưa em đi chơi hằng đêm”, và tôi trả lời: “Bà tiên sẽ bế em vụt vào chuồng lợn”, để rồi Phương Anh nhảy sổ lên giường bóp cổ tôi, hai anh em đánh nhau cho đến khi má hai đứa hằn đỏ những vết cào. Kết quả là tôi vẫn thường phải đứng úp mặt vào tường chịu phạt vì tội bắt nạt em cho đến 11h mới được đi ngủ. Và người trông tôi thực hiện hình phạt ấy không ai khác chính là em gái. Nó sẽ ngồi đung đưa chân lên giường và hỏi “Từ lần sau có dám bắt nạt Phương Anh nữa hông?”, tôi phải trả lời: “Không dám ạ!”. Cứ thế cho đến khi đủ 100 lần, nó cho tôi đi ngủ! Nhưng chưa phải đi ngủ là thoát. Chỉ vài phút sau khi đặt lưng xuống giường, nó sẽ ôm gối mò sang và ỉ ôi: “Anh Nhật cho Phương Anh ngủ mí”. Tôi bảo: “Thế không nằm đó chờ bà tiên nữa à?”. Nó phụng phịu: “Không! Sợ bà tiên ném vào chuồng lợn!”. Thế là sáng hôm sau, tôi phải nghe một trận chửi của bố mẹ vì tội “rủ rê em sang ngủ cùng” và khổ sở mang cái chăn mà Phương Anh đái dầm ra đó đi giặt.

Chúng tôi lớn lên trong một cuộc sống bình yên và sắp đặt. Chưa bao giờ nuôi một con thú cưng vì bố mẹ tôi dị ứng với lông thú. Thi thoảng đèo Phương Anh đi học, đi qua những con đường vỉa hè rộng, người ta thường dắt chó ôm mèo đi dạo, tay Phương Anh lại giật giật núm tôi đi chậm lại cho em được nhìn thêm chút nữa. Cuộc sống đôi khi có những ước mơ nhỏ nhoi mà ta vẫn phải lắc đầu cho qua.

Mở cửa, tôi chạy ngay ra bàn uống nước. Phương Anh vẫn ríu rít hỏi con vật trong tay Nguyên. Nguyên chìa tay ra cho Phương Anh xem.

- A!!! Con gà!

Tôi phun hết nước ra nền nhà... Con...gà? Con gà màu tím?

- Cái ...cái gì cơ Phương Anh? Con... con gà?

- Đây này anh, xinh yêu dã man.

- Con gà màu tím?

- Thì nó bị nhuộm mà!

Tôi chạy lại xem, đúng là con gà thật, con gà con có lẽ mới nở được mấy ngày, lông mềm mượt, tròn xoe như cục bông. Nguyên đem nó thả vào ổ của Nô Đen, Nô Đen với mấy con mèo đứng tránh tránh ra nhìn thành viên mới, Nusi và mèo Mướp tuyệt nhiên không dám thò tay tấp em gà. Phương Anh lục nồi cơm điện ở bếp mang ra một nhúm cơm nguội, rắc rắc vào ổ cho bé gà ăn. Bé mổ nhiệt tình, chắc đói lắm, lẽ tôi mức chẳng còn sức kêu chiếp chiếp gọi mẹ.

- Người ta nhuộm nó rồi đem ra chợ bán cho trẻ con, chắc bị rơi lạc.

- Làm sao mà nuôi được? Không khéo lũ trẻ vờ vờ mấy ngày là chết.

- Thế nhưng bán được, nên cứ làm.

Tôi đứng nghe Nguyên với Phương Anh ngồi thủ thủ với nhau ở góc ban công một lúc rồi vào ghế nằm nghỉ. Cố giữ tỉnh táo và không dám chớp mắt vì sợ mình sẽ ngủ lịm đi, sẽ lại lạc vào những giấc mơ không đầu không cuối. Nằm nghiêng về phía ban công, tôi nhìn hai cô gái nhỏ của tôi chơi đùa cùng mấy con thú nuôi. Nguyên còn dạy được cả Nô Đen chơi trò vượt ve, vỗ tay một cái rồi giơ một bàn tay ra, Nô Đen sẽ giơ đúng cái chân trước ở bên đó, chạm nhẹ vào tay Nguyên, rồi lại tiếp tục vỗ tay, lại giơ bàn tay khác, lại chạm nhẹ, lại vỗ tay, lại chạm... Cứ thế, Phương Anh thích thú ngồi cười khúc khích, Nusi và mèo Mướp thấy vậy cũng ngồi nghiêm chỉnh giơ tay ra làm theo Nô Đen. Hai con người, hai chó, hai mèo, một gà, tùm tùm bên nhau, vui đùa. Trong nhà tôi như có một lớp Mầu giáo!

Hồi nhỏ khi tôi và Phương Anh vẫn còn phải ngủ chung một phòng vì nhà bé. Chúng tôi mỗi đứa được bố đóng cho cái giường một mét hai, tôi là con trai nên nằm giường trong góc nhà, còn Phương Anh nằm chiếc giường đặt bên cửa sổ – nơi có ban công sắt đóng từ tường thò ra ngoài, mẹ vẫn hay trồng vài chậu hoa. Phương Anh nói: “Anh ơi! Em nằm ở đây, bà tiên sẽ mở cửa sổ đưa em đi chơi hằng đêm”, và tôi trả lời: “Bà tiên sẽ bế em vút vào chuồng lợn”, để rồi Phương Anh nhảy sổ lên giường bóp cổ tôi, hai anh em đánh nhau cho đến khi má hai đứa hằn đỏ những vết cào. Kết quả là tôi vẫn thường phải đứng úp mặt vào tường chịu phạt vì tội bắt nạt em cho đến 11h mới được đi ngủ. Và người trông tôi thực hiện hình phạt ấy không ai khác chính là em gái. Nó sẽ ngồi đung đưa chân lên giường và hỏi “Từ lần sau có dám bắt nạt Phương Anh nữa hông?”, tôi phải trả lời: “Không dám ạ!”. Cứ thế cho đến khi đủ 100 lần, nó cho tôi đi ngủ! Nhưng chưa phải đi ngủ là thoát. Chỉ vài phút sau khi đặt lưng xuống giường, nó sẽ ôm gối mò sang và ỉ ôi: “Anh Nhật cho Phương Anh ngủ mí”. Tôi bảo: “Thế không nằm đó chờ bà tiên nữa à?”. Nó phụng phịu: “Không! Sợ bà tiên ném vào chuồng lợn!”. Thế là sáng hôm sau, tôi phải nghe một trận chửi của bố mẹ vì tội “rủ rê em sang ngủ cùng” và khổ sở mang cái chăn mà Phương Anh đá dầm ra đó đi giặt.

Chúng tôi lớn lên trong một cuộc sống bình yên và sắp đặt. Chưa bao giờ nuôi một con thú cưng vì bố mẹ tôi dị ứng với lông thú. Thi thoảng đèo Phương Anh đi học, đi qua những con đường vỉa hè rộng, người ta thường dắt chó ôm mèo đi dạo, tay Phương Anh lại giật giật núm tôi đi chậm lại cho em được nhìn thêm chút nữa. Cuộc sống đôi khi có những ước mơ nhỏ nhoi mà ta vẫn phải lắc đầu cho qua.

18. Chương 18

Và Phương Anh đưa người đàn ông ấy đến thật, ngay hôm sau, khi tôi và Nguyên đang chụm đầu vào nhau tắm ấy con quỷ nhỏ. Tôi phải để Nguyên một mình tắm nốt ẻo Mướp để ra tiếp khách. Nói thật là vô cùng choáng khi mẹ tôi – một người phụ nữ nghiêm khắc và có thẩm mỹ nhất định – lại chọn một người đàn ông như thế này cho con gái. Không quan tâm lắm về ngoại hình, nhưng điều mà tôi để ý nhất là đôi mắt của người đàn ông ấy. Nhỏ dẹt như mắt rắn, cái nhìn sắc như dao. Nhưng ít ra thì cũng không đến nỗi như Phương Anh kể, “bụng phệ như bụng lợn, môi thâm như thịt trâu”. Anh tả chỉ có khuôn mặt phổ thông và hơi... nhàm chán chút thôi.

- Chào anh! – Tôi đưa tay ra làm quen trước. Người đàn ông đưa tay ra nắm hồ bàn tay tôi rồi gật đầu, không đáp lại. Phương Anh đứng đó nhún vai rồi đi ra ghế ngồi. Tôi hơi hăng.

Chúng tôi, ba người, một cặp đôi đang trong thời gian làm quen, một người là anh trai cô gái, ngồi cùng nhau trên một cái bàn, nhưng dường như mỗi người nói một câu chuyện. Tôi và em gái nói những kỷ niệm của tuổi thơ, về những sở thích của Phương Anh để thử xem người đàn ông này có quan tâm đến hay không. Nhưng tuyệt nhiên không. Anh ta thì thoảng ừ hừ gật gật với thái độ hưởng ứng không được tích cực lắm. Nói nhiều đâm chán, ba người lại lặng im nhìn ba cốc nước đặt lệch lạc trên bàn. Nguyên ngồi ngoài ban công sây khô lông ẩy bé mèo, không hề nói gì. Nguyên có kiểu im ỉm nhìn và cảm nhận mọi thứ. Tôi xin phép Phương Anh và khách đứng dậy ra ban công ngồi với Nguyên. Đôi khi cứ sống vô nguyên tắc như Nguyên một chút lại hay, không thích thì không làm, thậm chí trở mặt.

Truyện dài: Như một cơn gió lạ – Chương 18

Nô Đen chui vào lòng tôi nằm. Những vết thương trên người em đã gần khỏi. Tôi dang tay ướm người, nhận ra Nô Đen đã lớn hơn rất nhiều ngày em mới về đây. Em gối đầu lên đùi tôi lim dim. Em đang nghĩ ngợi chằng? Nghĩ về quá khứ đã qua, nhưng ngày sắp tới, hay đơn giản chỉ là nghĩ về giây phút bình yên hiện tại? Khi em có một ngôi nhà, một chỗ dựa, những người bạn gâu gâu ngao ngao chiếp chiếp quanh em? Anh mắt của Nô Đen lại làm tôi nhớ đến chú chó Mon. Phải chăng đôi mắt của con chó nào, dù vui hay buồn, hi vọng hay tuyệt vọng, cũng đều ướm át như vậy? Ánh mắt cầu xin và dồn tất cả những hi vọng cuối cùng vào người chúng đang nhìn. Thật khó khi phải chấp nhận chấp nhận, tâm trí của tôi lại bị ảnh hưởng quá nhiều chỉ bởi một chú chó trong quá khứ.

- Bây giờ thì không cãi nhé! Anh đột nhập vào nhà và cướp chó của em!

Nghe xong câu nói đó, cả tôi và Nguyên đều hoảng hốt đứng dậy. Vì nhà đang có khách nên tôi không khóa cửa. Ly đến và xông vào tự tiện. Nô Đen nhìn thấy Ly liền chạy tọt vào phòng Nguyên, chui sâu vào gầm giường. Bé cún Su và hai bé mèo nhìn thấy vậy cũng chạy theo. Thế là yên tâm rồi, Ly sẽ chẳng chui xuống gầm giường để lôi Nô Đen ra đâu. Nguyên thấy các bé đã an toàn nên lấy lại phong thái bất cần thách thức nhìn thẳng vào mắt Ly. Phương Anh đã chạy ra ngay cùng chúng tôi đối phó với bên địch. Người đàn ông Phương Anh dẫn đến ngồi nhìn chúng tôi với vẻ ngạc nhiên không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Tôi trả lời Ly:

- Em lại bắt đầu đến gây chuyện rồi đấy! Ai cướp chó của em?

- Anh đột nhập vào nhà em là sai! Em sẽ báo công an

- Ai đột nhập vào nhà ai trước?

Ly im lặng. Phải im thôi, người sai là cô ta chứ không phải chúng tôi.

- Đồ thần kinh! – Phương Anh bấu môi và buông một câu rất tự nhiên

- Con kia! Mày nói ai thần kinh? – Ly gần như mất bình tĩnh và gào lên

- Tao nói mày! Sao không hã con rồi?

Ở phía bàn uống nước, người đàn ông đang trong giai đoạn làm quen Phương Anh trở mặt ngỡ ngàng trước khẩu khí của người mà có lẽ anh ta tưởng sẽ là vợ tương lai của mình. Tôi chắc chắn nếu cứ để thế này sẽ lại có chiến tranh như hôm trước. Định ra kéo Phương Anh vào phòng thì Ly đã kịp đưa tay tát Phương Anh một cái. Nhanh đến nỗi em gái tôi không đỡ kịp và ngã ập xuống sàn nhà. Người khách lạ kia đang

ngồi cũng phải bật dậy đỡ Phương Anh. Nhưng không cần, nhanh như chớp, Phương Anh vụt dậy và đập Ly bắn vào góc nhà, nơi kê tủ đựng giày. Tôi vội chạy ra đỡ Ly dậy vì biết cô ấy đau. Giày dép trên kệ tủ cứ thế rơi bộp bộp xuống mặt Ly. Ở giữa nhà, Nguyên và người khách giữ Phương Anh bình tĩnh.

- Con điên, mày nghĩ mày là ai mà tát tao? Đồ tâm thần!

- Mày cầm mồm đi, tao đến đây không phải gây sự với mày, mày chớ mồm vào làm gì?

- Im đi! – Nguyên quát lớn. Nhưng Ly vẫn quyết liệt phản kháng:

- Mày cầm đi thì đúng hơn, cái con tay sai động vật!

- Tay sai con mẹ mày ấy! – Phương Anh gào đáp trả rồi đẩy người đàn ông kia ra và nhào tới phía Ly

Hai người con gái, một là người yêu cũ, một là em gái tôi, lại bắt đầu ẩu đả. Lý do thì tôi không thể hiểu được ngọn nguồn từ đâu ra. Vì Nô Đen ư? Hay đơn giản chỉ là vì những nhỏ nhen ích kỷ và tâm lý trả thù? Nguyên nhìn tôi bất lực. Em đi thẳng vào nhà vệ sinh và đóng cửa lại. Tôi chỉ còn nghe thấy tiếng nước xả mạnh. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy những tia thất vọng và thái độ buông xuôi từ Nguyên.

- Làm thế nào bây giờ Nhật? – Người đàn ông bạn Phương Anh hỏi tôi với vẻ hoang mang hết sức. Hình như anh ta chưa bao giờ chứng kiến những cảnh tương tự như thế này

- Cũng... không biết!

Đêm nay thế nào cũng phải ngồi bồi thuốc cho cái của nợ kia.

- Con điên, tao sẽ đánh ày què chân và không bao giờ lết đến đây làm phiền anh tao được.

Nói xong Phương Anh giật tan ngăn kéo gỗ của tủ bếp gần đó và đập lia lịa vào phần dưới cơ thể Ly. Tôi gần như ngất khi nhìn thấy em gái mình bẻ cái kệ tủ một cách phi thường như vậy. Tôi với người đàn ông đứng bên cạnh hợp sức lại chưa chắc đã bẻ được nó. Cần phải ngăn Phương Anh lại trước khi em giết chết Ly. Nhưng cứ tiến đến gần là lại bị cánh tủ theo đà tay Phương Anh đập vào người. Em tôi vẫn ra sức đánh và Ly thì cứ ra sức chửi và chống trả.

- Gọi cảnh sát đi anh Nhật! – Nguyên mở cửa nhà vệ sinh và nói với tôi.

- Đúng đấy! Gọi cảnh sát đi Nhật – Câu đầu tiên khiến tôi có cảm tình hơn với anh chàng bạn của Nguyên. Tôi quay sang hỏi:

- À tôi quên mất, cậu tên gì nhỉ?

- À,... Phương!

- Phương á?

- Ủ. Có chuyện gì à Nhật?

- Hai người! Lúc này không phải là lúc làm quen!

Nguyên giục tôi lần nữa, Phương cũng rút điện thoại ra định gọi cảnh sát. Tôi ngăn lại. Gọi cảnh sát thì không hay lắm, toàn người nhà cả. Hơn nữa mẹ tôi biết thì lại đau đầu.

- Cậu làm gì thế? Nhanh không Phương Anh bị đánh lại thì sao?

Phương lo cho Phương Anh? Tôi chợt thấy vui lạ. Cảm tình với chàng trai này lại nhiều hơn khi thấy anh ta thực lòng quan tâm đến em gái mình, chỉ là cư xử hơi ngố chút thôi. Cuối cùng thì không ai chịu gọi cảnh sát. Nguyên thấy Ly bắt đầu tìm đồ đánh lại Phương Anh, em vội chạy vào nhà vệ sinh, xả đầy một xô nước. Xong xuôi em bê ra, dùng hết sức tạt mạnh vào hai con sư tử đang cào xé nhau. Phương Anh và Ly bị nước tạt thẳng vào mặt. Em tôi buông tay thả tấm gỗ ra để dụi mắt. Anh chàng Phương bắt ngay lúc đó lao đến lôi Phương Anh ra góc nhà và đứng ngăn không cho Ly tiến tới. Tôi đỡ Ly dậy xem những vết đánh có quan trọng không. Ly cứ ngã oặt vào người tôi không đứng dậy được.

- Em sẽ kiện, em sẽ kiện!

Tôi không muốn trả lời, đỡ Ly, nhưng Ly không thể đứng vững mà vẫn cứ ngã người ngã vào tay tôi. Phương Anh vuốt lại tóc, giặt sợi dây buộc rèm cửa, vén tóc buộc gọn lên rồi lại gây sự:

- Anh bỏ con quạ đó ra cho em, em xem nó còn đứng được không.

- Con thần kinh, rồi tao sẽ kiện mày. Tao sẽ kiện!

- Ờ kiện đi con điên. Chúc mày may mắn!

Nguyên với lấy hộp thuốc lại gần Ly, nhưng Ly gạt ra:

- Tránh xa tao ra, đồ hôi hám!

Thấy vậy Phương Anh giặt hộp thuốc ném thẳng vào mặt Ly. Thuốc, đồ sơ cứu, bông băng trong hộp bị bật nắp tung ra hết ngoài.

- Đó! Nếu mày thích thì có thể nhặt thuốc mang về dùng, tao ày đó!

- Mày...

- Đây, bố thí luôn ày hộp xịt miệng, đem về chữa cái mồm thối của mày!

Phương Anh lục túi xách rồi quăng lọ xịt miệng hương bạc hà cho Ly thật. Ly không nói được gì. Phần thì do ức đến nghẹn cổ, phần thì do chân bị đánh đau quá không đứng nổi. Tôi quát Phương Anh:

- Em thôi đi!

- Em không thôi! Anh đuổi nó ra khỏi nhà cho em!

- Thôi mà Phương Anh! – Phương nhỏ nhẹ can ngăn

- Còn anh nữa, tránh ra!

Phương bị đẩy ra, bất ngờ Ly hất tay tôi ra rồi lao tới, cầm tóc Phương Anh đập mạnh vào tường. Em tôi hét lên vì đau. Anh bạn Phương vội lao tới can hai người này. Không biết cứ cào xé nhau cho đến bao giờ. Gần một tiếng, hai đứa đều tàn tạ cả hai, thương tích không kể được. Phương tách tay Ly ra khỏi tóc Phương Anh và đẩy hai đứa ra xa tường để Phương Anh không bị Ly đập đầu vào đâu hết. Tôi rút điện thoại, có lẽ nên gọi cảnh sát thật. Đầu dây nhắc máy và hẹn sẽ tới trong khoảng... một tiếng nữa. Trong khi trước mặt tôi, hai con người vẫn ra sức gây sát thương cho nhau. Nguyên chạy ra phụ một tay gỡ Ly ra. Do đau quá, Phương Anh đẩy mạnh Ly ngã xuống đất, kéo luôn cả Phương ngã cùng. Ba người đổ ập vào hộp bìa đang chứa bé gà đặt dưới chân tủ bếp.

Và kết thúc ở đó!

Tôi chỉ kịp nghe bé gà chiếp chiếp lên vài tiếng rồi im bật. Nguyên nhận ra điều ấy rất nhanh và lao tới xem. Cánh tay yếu ớt của em đẩy ba người đang nằm dưới sàn ra. Hộp bìa đã bẹp rúm do trọng lượng và lực ngã ba người quá nặng. Bé gà màu tím mới về nhà tôi hôm qua, tôi đã vô tâm quên mất rằng bé không thể chạy theo Nô Đen tìm chỗ trú ẩn. Trong tay Nguyên, bé vẫn nhỏ nhắn, vẫn đáng yêu như một cục bông. Phần bụng và đầu bị rập, máu ứa ra mồm và tai, ngực vẫn đập những nhịp yếu ớt cuối cùng.

Nguyên khóc! Vẫn như những lần trước, khi em nhìn thấy cái chết đang đến dần với những con vật em yêu thương. Bé gà lông màu tím của chúng tôi không có được sức sống như Lucky. Bé chỉ thoi thóp được một lát rồi chết trong tay Nguyên. Phải rồi, bé đã chết! Chúng tôi mới chỉ chăm sóc, nâng niu bé chưa được một ngày. Ở đời này, ranh giới giữa bình yên và bão táp, sự sống và cái chết mong manh lắm. Tai họa có thể ập đến bất ngờ ở một nơi tưởng chừng an toàn nhất. Tôi ngồi xuống ôm Nguyên, kéo em vào ngực, ủ em trong tay, mặc xác ai muốn đánh nhau gì cũng kệ.

Ly nắm tay vào tường cố đứng dậy, Phương đỡ Phương Anh đứng dậy theo.

- Mày coi đó, mày chỉ đem đến tai họa thôi. Biến ngay trước khi tao giết mày!

- Tao sẽ kiện. Mày cứ chờ đấy!

- Kiện con mẹ mày ấy!

Phương Anh lại nổi khùng lên và dường như lại sắp ẩu đả.

- Còn anh nữa, buông tôi ra! Anh kéo tôi làm gì để tôi ngã như thế? Đồ ngu!
- Phương Anh! – Phương vẫn nhỏ nhẹ khuyên bảo! – Em mất bình tĩnh quá rồi
- Tránh xa tôi ra, con điên kia! Mày còn đứng đó làm gì?
- Để tao rạch mặt mày ra xem mày còn già mồm được không.

Ly rút chìa khóa xe trong túi áo ra và lại lao về phía Phương Anh. Điên rồi! Chỉ vì những chuyện đầu đầu mà hành động như người điên. Nguyên hét lên:

- Thôi đi! Chấm dứt đi!

Tiếng của Nguyên xé tan bầu không khí nặng nề lúc ấy. Em đứng dậy, tay quệt nước mắt chỉ vào Ly:

- Cô! Cút đi! Mai tôi sẽ chuyển đi nơi khác, sẽ không có chỗ mèo kiện tụng gì hết. Tôi sẽ biến mất! Nghe chưa! Cút! Và hãy quay lại khi tôi không còn ở đây! Cút!

Nói xong Nguyên đi vào phòng và sập cửa. Tôi nhìn Ly, nói nhanh gọn:

- Để anh gọi taxi cho em!

Khi tôi và Ly đi ra cửa, thì Phương Anh bắt đầu ngồi sụp trong lòng Phương và òa khóc. Hai cô gái, với những cảm xúc vụng dại và hành động thiếu suy nghĩ của tuổi mới lớn. Tôi tự trách mình đã không đủ tỉnh táo và sức mạnh để ngăn chặn những gì vừa xảy ra. Mọi thứ quá nhanh và gấp gáp. Như cơn gió thổi đến và khiến lá rụng. Ly bước tập tễnh, đôi lúc phải bám vào tôi mà lết đi. Tôi cúi người xuống công Ly đi. Ly gục vào lưng tôi nức nở. “Em xin lỗi! Em không cố ý!”. Nhưng lời xin lỗi liệu có thật tâm? Vì tôi biết ngày mai rất có thể Ly sẽ lại đến kiếm chuyện gây sự. Cô gái này tôi đã từng yêu. Cô gái này đã từng yêu tôi. Có bao giờ những gì cô ấy làm, đều là vì tôi không?

- Anh đưa em đến bệnh viện, rồi em hãy gọi bạn trai của em đến lo nốt phần còn lại!
- Em và anh ta chia tay rồi! – Ly vẫn khóc!
- Vậy hãy gọi ai đó khác anh. Chúng ta từ lâu đã không còn liên quan gì cả.
- Anh Nhật, anh không thể cho em một cơ hội à? Em sai, nhưng em sẽ sửa mà.
- Anh xin lỗi!
- Là vì cô ta, đúng không?
- Chẳng vì ai. Đơn giản là anh không còn yêu em!

Ly cắn mạnh và bả vai tôi, nhức buốt. Tôi đứng im chịu đựng. Ly tiếp tục tát tôi và ra sức khóc. Giữa đường. Tôi thả Ly xuống, bước ra đường gọi taxi và kéo Ly ấn vào, trả tiền xe rồi đóng cửa. Ai nói tôi không phải đàn ông, cũng được. Tôi không thể lúc nào cũng chạy theo lo ột người vô trách nhiệm với bản thân và người khác. Phần tôi, tôi bắt một chuyến bus, ngồi cạnh cửa sổ. Mặc cho xe chạy vòng quanh thành phố. Mọi chuyện rồi cũng sẽ qua, và cái gì đến sẽ phải đến.

Khi tôi quay trở về nhà, mọi thứ hỗn độn ở phòng khách đã được dọn dẹp, đồ đạc đã sắp xếp lại ngăn nắp. Bước vào phòng Nguyên, thấy em đang ngồi gấp quần áo.

- Phương Anh về rồi à?
- Dạ!
- Bé gà đầu em?

Nguyên không nói, chỉ tay vào một chiếc hộp nhỏ trên bàn.

- Để anh mang đi chôn!

- Việc đó của em!
- Em đang làm gì vậy?
- Em nói rồi, em sẽ đi mà. Đơn xin nghỉ việc em đã để trên bàn uống nước. Tiền lương tháng này em không lấy vì không hoàn thành trách nhiệm mà lại mang đến quá nhiều rắc rối cho chủ nhà.
- Nguyên...
- Anh đừng nói gì cả. Từ mai, cuộc sống của anh sẽ quay trở lại như ngày xưa, sẽ không có những chuyện khiến anh phải phiền lòng nữa.
- Vậy còn Nô Đen? Còn Su? mèo Mướp và Nusi? Còn Lucky nữa.
- Tất nhiên, em sẽ đem các em đi.
- Không được!
- Anh nói gì? Không được ư? Anh có quyền gì? Anh có bảo vệ được chúng không? Thậm chí chúng suýt phải chết. Anh nhìn đi. Vết cạo trên lưng mèo Mướp thậm chí còn chưa mọc được lông. Cổ Nô Đen vẫn còn xước sát, Su và Nusi thì vẫn hoảng loạn và khóc rầm rức hàng đêm. Để chúng lại cho anh sao? Anh có chắc chắn bảo vệ được cho chúng?

Từng lời nói của Nguyên như đâm xuyên vào tim tôi. Em dứt khoát đến mức tôi hiểu ra rằng sự thật đang hiển hiện trước mặt, ngày mai em sẽ không còn ở bên tôi nữa. Ngày mai, tôi sẽ lại đi làm khi thức dậy và về nhà khi tan tầm, sẽ ngồi xem tivi một mình, ăn cơm một mình. Sẽ không có Nô Đen và mèo Mướp làm nũng đòi tôi nựng các em ngủ, sẽ chẳng có bé Su chạy ra quần quít mỗi khi đi làm về, sẽ chẳng được Nusi cào cào vào chân mỗi khi được tôi xoa lưng. Sẽ không còn gì cả, chỉ còn căn nhà nhỏ lạnh đến tái tê, chỉ còn những cơn mưa tháng Chín bất chợt ủa tới.

Nguyên đứng dậy đi qua tôi, tôi vội nắm lấy tay em kéo lại.

- Nguyên... Em đừng đi!

Nguyên gạt tay tôi ra, không trả lời. Một cách dứt khoát. Như một đồ vật đã bỏ đi thì không bao giờ nhặt lại. Bằng tất cả những cảm xúc đang ngập trong tim, tôi kéo mạnh Nguyên vào lòng. Ôm chặt lấy em như thể em sẽ tan biến ngay tức khắc.

- Em đừng đi! Vì... anh... yêu ..em! Thế nên em đừng đi!

Ngoài cửa sổ, mưa lại bắt đầu rơi...

“Tôi sung sướng và tự do

Như ánh sáng

Bởi hôm qua người ấy nói với tôi rằng người ấy yêu tôi

Người ấy đã không nói thêm

rằng người ấy sẽ yêu tôi mãi mãi...”

Nguyên!

Tại vì sao

và tại vì sao???

tôi không thể thoát ra hai từ

“mãi mãi”?!

Em sung sướng và tự do?

là gió

phải không em?
Tôi đi tìm em
trên những trang viết lem màu mực
dưới ngăn bàn
trong ngập tràn cỏ dại
có tên em...

19. Chương 19

Sáng hôm sau Nguyên dậy trước tôi. Từ sớm khi ánh sáng bên ngoài tấm rèm cửa sổ còn mờ, tôi đã nghe thấy tiếng động ở ngoài phòng khách. Hình như Nguyên đang nấu bữa sáng. Tôi dò dẫm trong phòng, hé cửa nhìn... Bóng dáng Nguyên cứ lấp ló sau tủ lạnh. Tôi sợ chẳng dám bước ra. Nghĩ đến những gì xảy ra hôm qua, mặt tôi lại nóng ran, tim đập loạn xạ. Tại sao tôi có thể nói với em rằng tôi yêu em chứ? Lát nhìn nhau, biết nói với nhau điều gì đây?

Tôi ngồi xuống ghế và chờ đợi. Đồ đạc của Nguyên hình như đã dọn dẹp xong và có thể chuyển đi hết trong hôm nay. Lại nghĩ đến những ngày tháng sống một mình trước kia và sau này, lòng tôi trùng xuống.

Tôi nghe thấy tiếng thở nhẹ đằng sau cánh cửa. Biết rõ là Nguyên đang đứng đó. Sao em không nói gì?

- Em nấu xong bữa sáng rồi...

...

Em đi nhé!

...

Chào anh!

Nói xong cậu bé chìa hai miếng bánh về phía hai con chó lông đậm màu hơn. Tôi thì thấy con nào cũng như con nào, không thể phân biệt được đâu là Hi, đâu là Sa, đâu là Mi, đâu là Su. Vậy là cậu bé này mỗi ngày chỉ để dành được hai miếng bánh và chỉ cho được hai con chó ăn.

- Cháu để dành bánh cho chúng nó, thế cháu không ăn à?

- Có chứ ạ, hôm nào thềm quá cháu sẽ cắn của các bạn ý một miếng, nhỏ từng này! – Cậu bé giơ ngón tay cái cho tôi nhìn. Tôi cười.

...

- Chú ơi, thế cái cô tóc dài đeo kính đâu hả chú?

- Cô nào?

- Cô ấy vẫn hay ra đây cho các bạn ấy ăn mà

- À, chú... không biết! – Tim tôi hơi thất lại khi cậu bé nhắc đến Nguyên

- Thế sao chú biết chỗ này ạ?

- Chú biết lâu rồi bé ạ!

- Thế sao cháu không thấy chú bao giờ?

- Đạo này chú ốm nên không ra đây nhiều được

- Thế chú khỏi ốm rồi đúng không?

- Chú khỏi rồi

- Thế thì có nghĩa là chú và cháu sẽ gặp nhau nữa nhỉ

- Hì, ừ!
 - Chết, cháu cho các bạn ấy ăn hết bánh rồi, không còn cho chú rồi.
 - Ô chú không ăn bánh đâu.
 - Nhưng kết bạn thì phải cho bạn bánh để tỏ lòng hào hiệp
 - Ha ha, ai dạy cháu thế?
 - Mẹ cháu!
 - Thế thì chú có kẹo này. Cho cháu – Tôi lôi cái kẹo trong túi quần ra. Phương Anh cho tôi hôm qua, chắc vẫn ăn được. Cậu bé con đưa hai tay đón kẹo và cười tít mắt.
 - Mai cháu sẽ phần bánh Bông Lan cho chú. Hôm nay cháu sẽ đưa chú về để tỏ tấm lòng.
 - Ô... Đồng ý! – Tôi buột miệng trả lời dù không biết cậu bé sẽ đưa tôi về kiểu gì.
- Đường vào đây có vài hồ nước. Cậu bé đi trước tôi thì quá nhỏ. Không kịp hỏi ý kiến, tôi bế cậu bé đặt lên vai.
- A, chú làm cháu sợ quá!
 - Gì cơ?
 - Chú xách cháu lên làm cháu giật thót tim.
 - Chú xin lỗi!
 - Chú cao hơn bố cháu!
 - Thế à!
 - Nhưng béo hơn!
 - Ừm... ^ _ ^

Cậu bé này dễ thương quá. Nói liên hồi không cần đợi đối phương trả lời. Có lẽ được nuôi dạy tử tế và nghiêm khắc nên cháu ngoan và chừng chặc hơn tuổi nhiều.

- Mưa rồi chú ơi
 - Chú thấy rồi
 - Cô ấy gọi cháu là Tí Tách, vì cháu và cô gặp nhau một buổi tối trời mưa
 - Ai cơ?
 - Chú ơi, cô ấy không đến à?
 - Cô nào cơ?
 - Gió ấy ạ, cô ấy bảo cô ấy tên là Gió
- Nguyên sao? Cậu bé đang nói Nguyên?
- Cô ấy không đến, cháu phải làm gì bây giờ?
 - Cháu làm sao? – Giọng tôi hỏi gấp gấp vì lo lắng.
 - Bạn cháu bị ốm sắp chết rồi.
 - Cái gì? Ở đâu cơ?
 - Đằng kia chú ạ!

Tôi đi theo hướng chỉ tay của cậu bé Tí Tách. Tí Tách ngồi trên vai, bám chặt vào tóc tôi vì sợ ngã. Tí Tách nhẹ quá! Cậu bé rất gầy.

- Đây, ở đây chú ơi!

Tôi đặt Tí Tách xuống, vén cỏ và bật đèn pin điện thoại nhìn cho rõ. Là một chú chó!

- Nó ở đây lâu chưa?

- Hai ngày chú ạ.

- Sao cháu không gọi ai đến cứu

- Đừng! Đừng gọi người. Chú đừng gọi người bình thường đến đây. Họ sẽ giết bạn cháu.

Tôi nhìn Tí Tách, rồi nhìn chú chó nhỏ. Buồn đến thất lòng. Đối với Tí Tách, khái niệm “người bình thường” mang ý nghĩa khủng khiếp như thế sao? Vậy tôi, Nguyên, Tí Tách là người gì? Bất thường chăng?

Chú chó nhỏ nằm bẹp giữa cỏ. Bốn chân hình như đều bị liệt. Miệng nó rên ư ư khi nhìn thấy bóng người. Tôi chạm thử vào chân, thấy im lìm. Con chó lông trắng, nhưng bụi bẩn bùn đất đã nhuộm nó đen đúa. Tí Tách cúi xuống xoa xoa đầu con chó, rồi ngẩng lên cầu cứu tôi:

- Nếu cô ấy ở đây, nhất định cô ấy sẽ mang bạn cháu về!

- Chú sẽ làm vậy, cháu đừng lo!

- Thật nhé chú hứa nhé! – Cậu bé reo lên

- Chú hứa!

- Chú đừng nói dối cháu nhé. Có lần bố cháu bảo mang bạn cháu đi tiêm phòng cho khỏi ốm, vậy mà hôm sau cháu nhìn thấy bố cháu đập đầu bạn cháu sau nhà rồi cùng các bác hàng xóm thịt ăn.

Tim tôi nhói lại. Ánh mắt cậu bé khiến tôi nhớ đến rất nhiều ký ức trong quá khứ. Bất chợt đổ ập về. Như những mảnh thủy tinh rơi vương vãi trên sàn nhà. Tất cả va vào nhau leng keng, leng keng...

Tôi nhắc chú chó nhỏ đang nằm bệt dưới bãi cỏ lên ử vào lòng. Mùi hôi sộc lên mũi, vậy mà cậu bé con vẫn cố gắng dùng gần và vuốt ve bạn mình.

- Chúng mình gọi bạn là Tí Tách nhé!

- Sao lại thế?

- Vì bạn ấy cũng đến với cháu vào một buổi tối trời mưa

- Nhưng Tí Tách là tên cháu cơ mà

- Cháu sẽ là Tí Tách 1, còn bạn ấy là Tí Tách 2, chú có chịu không?

- Chịu!

- Thế là đồng ý nhé!

- Đồng ý!

Tí Tách cười. Trong trẻo như giọt sương đọng trên cỏ. Hai Tí Tách đã đến với tôi trong một buổi tối mưa rả rích. Thời tiết năm nay thật kì quặc.

Phải chăng, Gió đã khiến mọi thứ trở nên lạ lẫm như thế?

Những cơn mưa khiến tôi nhớ Gió, nhớ rất nhiều!

Trong góc phong thư

Nơi kẻ mơ mộng kêu tên suy tư

Tôi chẳng giấu gì nhiều

Ngoài gió

Có tiếng em cười

lấp lánh

xa xa

Bản tình ca viết vội

trong mơ

Em có thấy?

Trên hộp đàn tiếng lá rơi đầy

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhu-mot-con-gio-la>